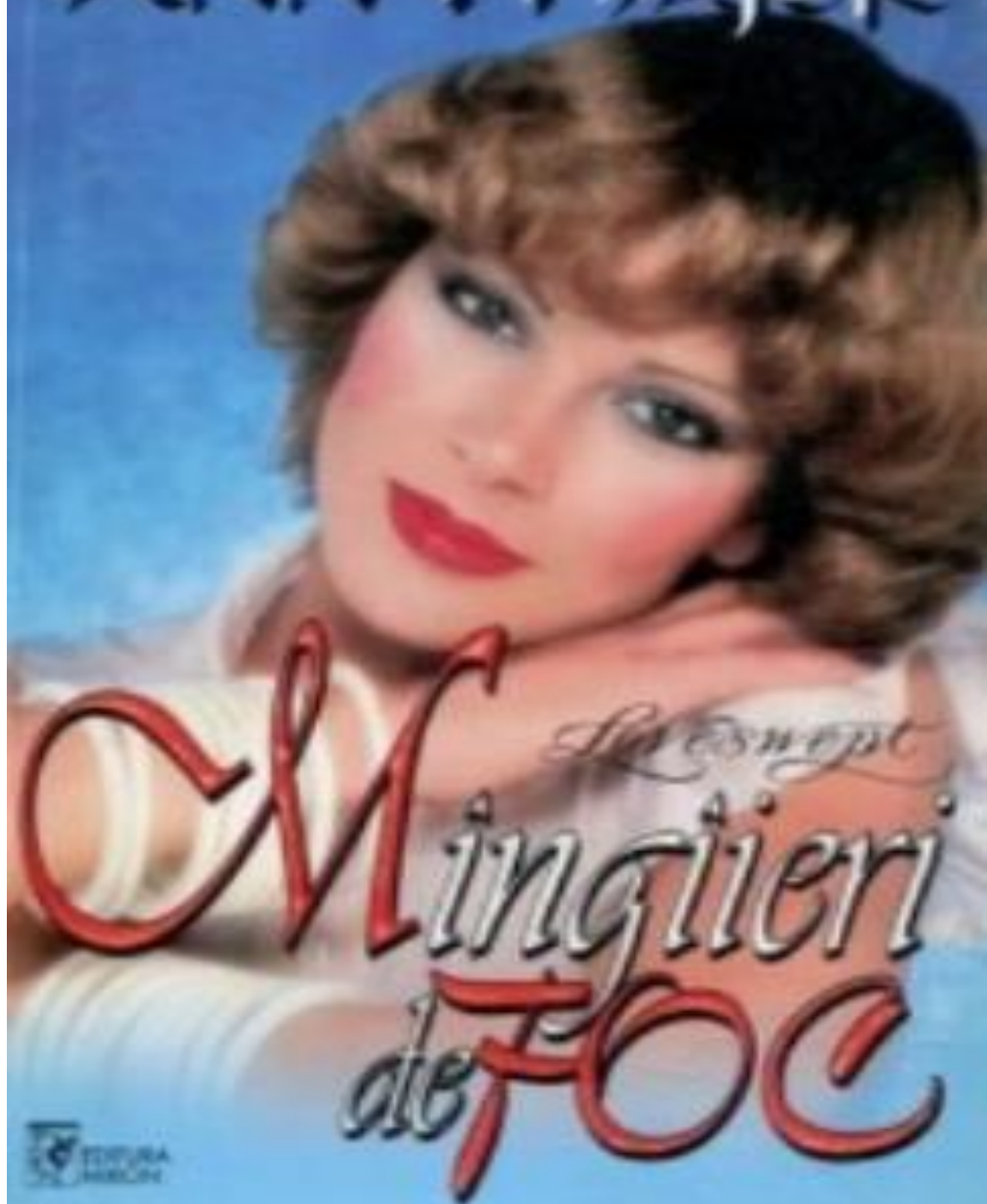

ANN MAJOR

La esnept

Minglieri
de FOC

A Touch of fire by Ann Major

© Copyright 1982 by
Ann Major

Toate drepturile asupra acestui titlu
Aparțin Editurii MIRON.

© Copyright grafică Editura MIRON.

Ann Major

Mângâieri de foc

Traducere de George Costinaş

Bucureşti

ISBN 973-95059-1-2

Capitolul 1

— Și, până la urmă, unde e Gary? se întrebă Helen Freeman cu jumătate de glas, în timp ce-și trăgea fermoarul rochiei de seară, făcută din metri mulți de șifon stropit cu paiete strălucitoare. Materialul fin învăluia curbele grațioase ale corpului ei, zbatându-se ca niște flăcări, în timp ce ea se plimba de colo-colo prin apartamentul de hotel. Rochia era cu mult mai luxoasă decât restul garderobei ei. Era un dar făcut cu ocazia unuia dintre recitalurile ei, din partea tatălui ei, Hal, care, ca de obicei, fusese prea ocupat ca să. Poată veni.

Se opri în fața oglinzii cu rama bogat ornamentată și-și trecu pentru ultima oară peria prin valurile de păr blond de culoarea mierii, care-i cădeau până aproape de talie. Lăsă peria și-și răsuci mâna ca să poată vedea ceasul prins într-o brățară de aur cu diamante mici.

Întârziase deja patru minute; și, dacă nu venea mai repede, autocarul va pleca fără ei.

Oftă de nerăbdare. Călătoria prin Europa cu fratele ei aflat la vârsta adolescenței, Gary, se dovedise mai dificilă decât se așteptase.

Oare toți cei de șaisprezece ani sunt atât de zăpăciți? Gary – nepăsător și indolent, dar cu suflet bun – făcea slalom prin programul excursiei fără să-i pese cât de puțin de punctualitate. Îl înnebunea pe ghid și îi puneă și ei răbdarea la încercare.

Când fusese să-l ia de la școala cu internat din Elveția, îi trebuise un minut întreg să-și dea seama ca tânărul cu părul lung, înalt, și cu un zâmbet cald, familiar, veșnic stângaci, era Gary. El, la fel ca și părul lui blond și rebel, părea să fi crescut

cu vreo cincisprezece centimetri de când îl văzuse ultima oară, de Crăciun. Din fericire, se lăsase convins să-și mai scurteze părul.

Unde zăbovea?

Porni spre glasvandul ce dădea în balconul cu vedere spre Parisul acoperit de un cer albastru.

Era la jumătatea drumului prin încăperea imensă când auzi o bătaie în ușă. Se răsuci pe călcâie și porni să deschidă.

— Gary... începu ea șocată când ochii albaștri, străjuți de gene lungi, poposiră pe chipul lui zbârlit. Nu poți. Merge la spectacolul de balet îmbrăcat... așa.

Tricoul și blugii de pe el erau murdari de vaselină.

— Am să mă schimb, zise el leneș. Intră în încăpere ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume. Aproape reuși s-o dezarmeze cu zâmbetul lui plin de afecțiune.

— Gary, tu știi cât este ceasul?

— Calmează-te. L-am ajutat pe Poros să schimbe roata la autocarul nostru. Și n-am mai fi plecat nicăieri dacă nu-l ajutam.

Iritarea ei dispăru. Îndemânarea în ale mecanicii a lui Gary se dovedise foarte folositoare nu numai o dată, când autocarul lor se oprise din cauza unor defecțiuni minore, undeva prin Alpii elvețieni. Gary era bine intenționat; era imposibil să stai supărat pe el.

Gary se holba la camera ei, uluit.

— Asta e ceva chiar frumos! Cum se face că tu stai în ceva atât de elegant în timp ce noi suntem înghesuiți în niște camere cât cutia de chibrituri, la etajul șase? Și asta ce e?

Degetele lui lungi mângâiau leneș emblema stranie ce era desenată pe tot ce se găsea în încăpere. Era un desen abstract reprezentând o pasăre cu aripi de foc. Era și pe cuvertura de pe pat, pe tăblia patului, pe clanțele ușilor.

— Nu știu, răspunse ea, aruncând o privire prin apartamentul bogat ornamentat. Dar nu cred să fie ceva

neobișnuit. Doar este unul din cele mai faimoase hoteluri din Europa.

De fapt, ea nu prea avusese timp să acorde foarte multă atenție camerei. Abia dacă stătuse înăuntru vreo cinci minute de când fuseseră cazați. Își petrecuse ziua într-un tur al orașului și văzuse Luvrul, Opera, catedrala Notre-Dame, Cartierul Latin și Champs-Élysées. Când se întorsese, își despachetase lucrurile, făcuse o baie și începuse să se îmbrace pentru spectacolul de balet.

Candelabre somptuoase atârnavă de tavanul ornat în relief adânc. Draperiile care cădeau în cascade peste ferestrele înalte erau făcute din cea mai fină mătase. Peste podeaua din marmură fină stăteau carpetele orientale din pluș. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de fabulos. Își mai spusese o dată că acesta era unul din cele mai vechi și mai bune hoteluri din Paris. Câteodată, când era plin, funcționarii erau obligați să cazeze clienții în cele mai bune apartamente.

Gary traversase încăperea și stătea în fața unei imense picturi în ulei. O pasăre strălucitoare, fioroasă, zbura în flăcări pe pânză. Titlul lucrării era scris în partea de jos a ramei aurite: *L'Oiseau de feu*.

— *Pasărea de foc*, traduse el. Nu e chiar ăsta numele spectacolului de balet la care vrei să mă duci în seara asta?

— De fapt, chiar așa este, răspunse ea, ignorând uimitoarea coincidență, ceea ce îmi amintește de felul în care arăți.

— Nu-mi iese din minte apartamentul ăsta, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Arată de parcă un rege ar locui aici.

— Ei bine, asta nu are importanță, spuse ea ferm. Ceea ce contează este felul în care ești tu îmbrăcat..

— Bine. Bine.

Coborî împreună cu el în camera lui și-l așteptă până făcu un duș și se îmbracă într-o jachetă sport și pantaloni comozi.

Când ajunseră jos, autocarul era deja plin și chiar dacă

Poros, șoferul și mecanicul, se înclină în fața lor, ghidul, un bărbat scund și țeapăn, se agita nerăbdător, privindu-și mereu ceasul de la mână.

— În sfârșit, cei doi Freeman, rosti el sarcastic, urcând în autocar în urma lor și închizând ușile.

Însă iritarea dispăru din privirea micuțului grec în timp ce ochii lui negri urmăreau mișcările grațioase ale lui Helen, în căutarea unui loc unde să se așeze. Apoi ea găsi unul și, strecurându-se pe scaun, dispăru din raza lui vizuală. Ghidul se așază și el. Motorul puternic al autocarului mugi când Poros se înscrise în trafic, îndreptându-se către Piața Vendôme, apoi de-a lungul faimoasei Rue de la Paix. Vocea ghidului se auzea monoton în difuzoare în timp ce le arăta, pe marginea șoselei, elegantul restaurant în care vor cina.

Era târziu – cel puțin trei dimineața – când Helen se îndrepta spre camera ei, de-a lungul holului imens, cu pantofii cu tocuri înalte într-o mână. Rochia ei de șifon vălurea în jurul trupului ei ca o flacăra.

Spectacolul de balet fusese minunat; o încântase în mod deosebit balerina de naționalitate rusă care dansase pasărea de foc cu o pasiune aproape sălbatică. Ca într-un vis, își aminti prima scenă a baletului: dansul păsării de foc, apoi prințul Ivan o face prizonieră, lupta ei disperată pentru libertate, ruga ei pentru îndurare. În final, prințul Ivan, mișcat de dorința de libertate a captivei, are bunătatea s-o elibereze, iar pasărea de foc îl răsplătește, dăruindu-i o pană fermecată. Helen fusese profund impresionată de spectacol; fratele ei se simțise foarte plictisit, Gary se arătase interesat numai când una din torțele păsării de foc aprinsese o parte a decorului, iar tehnicienii din culise se grăbiseră să stingă focul.

Acum, în schimb, pe Helen o dureau picioarele pentru cât dansase, cât și de drumul lung făcut pe jos la întoarcerea la hotel. O mai durea și capul. Familia Mortimer insistase să

meargă pe jos ca să poată admira vitrinele de-a lungul străzii Faubourg St. Honoré și de pe bulevardul Capucinilor.

Helen, ale cărei tâmpile zvâcneau, era epuizată deja când ajunsese la ușa apartamentului ei de hotel. Scotoci prin poșetă după cheie.

De îndată ce pași în holul apartamentului, fu conștientă de o schimbare. Gândul îi trimise un fior de-a lungul șirei spinării. Avea senzația ciudată că nu era singură.

În aer plutea un parfum puternic de flori proaspăt tăiate. Cineva intrase cât fusese plecată, își spuse. Camerista... fără îndoială... Nu mai putea fi cineva înăuntru... acum.

Aprinse lumina doar ca să se asigure, dar o stinse imediat – și se simți mult mai în siguranță astfel. Era dureros de strălucitoare. Își frecă fruntea, acolo unde o durea. Ochii începeau să i se obișnuiască cu semiîntunericul încăperii.

Încet, străbătu holul și camera de zi către dormitor. Se opri, ezitând, în fața patului, întrebându-se dacă n-ar fi bine să facă o baie, să se demachieze și să se pregătească așa cum trebuie pentru culcare. Respinse repede ideea; era mult prea epuizată.

Lumina lunii se strecura printre draperiile parțial lăsate, scaldând-o în strălucirea ei argintie. Paietele rochiei prindeau lumina și luceau ca focul. Doar o parte a camerei era luminată, acolo unde stătea ea, restul, inclusiv patul, era scufundat în umbră. Din nou, fără motiv, simți o gheară strângându-i gâtul, de teamă.

Încet, desfăcu fermoarul rochiei; aceasta căzu ca o ploaie de foc peste sânii ei, alunecă în jurul taliei înguste și pe lângă șolduri, până la podea. Se aplecă grațios și o ridică, apoi o puse pe un scaun lângă pat. Își trase încet ciorapii fini, făcându-i să alunece de-a lungul curbelor delicate ale picioarelor, așezându-i tot pe scaun. Nu-i trecu prin minte că fiecare mișcare a ei era teribil de seducătoare, atâta vreme cât se credea singură.

Se prăbuși pe pat. Mai rămăsese doar cu furoul pe ea, făcut dintr-o dantelă fină, subțire, și aproape transparentă. Se întinse, trăgând peste ea cearceaful de satin. Patul era nemaipomenit de moale și de odihnitor. Se întinse languros, căutându-și o poziție comodă. Ar fi adormit imediat, adânc, dacă o mișcare neașteptată în imediata ei vecinătate n-ar fi aruncat-o într-o stare vecină cu șocul,

Așternutul fâșâi, iar ea simți mișcările greoaie ale cuiva, la celălalt capăt al patului.

Nu era singură! Teama se descărca prin trupul ei rigid, ca un curent de înaltă tensiune. Apoi veioza se aprinse – orbitor de strălucitoare. Reflex, închise ochii și luptă împotriva impulsului de a țipa..

Nu putea fi adevărat! Probabil că visa! Și atunci când va deschide ochii și va fi cu adevărat trează, va descoperi că e singură.

Încet, deschise ochii și se holbă cu o puternică senzație de ireal la bărbatul de lângă ea.

Clipi, apoi, încă o dată, și când văzu că el nu dispare, știu că era la fel de real pe cât era și ea. Icnii scurt.

Ochii negri ai bărbatului o studiau pe îndelete, în josul gâtului, alunecau peste sânii ce se întrezăreau prin dantela transparentă. Privirea lui era prea cunoscătoare, iar inima ei începu să bubuie cu lovituri de ciocan.

Ochii ei aveau o sclipire de uimire sălbatică, o teamă întrebătoare pe chipul ei incredibil de frumos. Părul îi era ca un râu de foc, curgându-i peste umeri.

Buzele lui, pline și senzuale, se despărțiră într-un zâmbet cinic, deși aspectul ei nu-i displăcea. Dar mai era și altceva legat de ea, oricum, îi displăcea, căci zâmbetul lui se evaporă repede și sprâncenele i se apropiară, încruntându-se.

Pentru o clipă cât o veșnicie, niciunul nu vorbi. Parcă fiecare îl aștepta pe celălalt.

Ea îl privea cu teamă, hotărâtă să țină minte trăsăturile lui,

în caz că s-ar dovedi că e vreun răufăcător.

Frumusețea lui virilă îi îndulcea trăsăturile aspre. Părul îl avea negru și cârlionțat, iar pielea bronzată ca a unui pirat. Jumătatea superioară a trupului, expusă de cearceaful care-i căzuse până la talie, era musculoasă și puternică. Ochii îi erau atât de întunecați, încât păreau aproape negri. Erau mari și străluceau dindărătul unor sprâncene groase, plini de o emoție pe care ea nu era în stare s-o înțeleagă. Nasul lui era lung și ușor curbat; obrazul îl avea tare și puternic.

Ciudat, dar dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, niciodată nu s-ar fi gândit la el ca la un criminal, căci ea întotdeauna crezuse că răufăcătorii aveau în ei o slăbiciune înnăscută care-i conducea la crimă. Numai că la acest bărbat totul era puternic. Într-un fel sau altul, nu părea genul de bărbat care să se strecoare în dormitorul unei femei în toiul nopții și să-i facă rău. Helen nu și-l putea imagina... Ei bine, probabil că, după această noapte, va trebui să-și revizuiască părerile despre criminali.

Liniștea tensionată fu brusc întreruptă. Privind-o cu o aroganță posesivă pe care ea o găsi jignitoare, se apropie de ea. Un țipăt i se înghesui pe buze, dar mâna lui îi acoperi repede gura. Deodată, se trezi apăsată de pieptul lui tare ca oțelul.

— Fără țipete în noaptea asta, micuțo, rosti el cu o voce joasă, vibrantă, care îi gâdila plăcut urechea. Vorbea franceza, limba pe care ea o înțelegea mulțumită lungilor ani de singurătate petrecuți în mai multe școli cu internat din Elveția.

Era prinsă în brațele lui puternice și ținută strâns. Îi simțea întregul trup lipit de al ei și inima bătându-i lângă urechea ei, așa cum stătea cu capul pe pieptul lui fierbinte.

Știa că ar fi trebuit să i se împotrivească, dar n-ar fi făcut altceva decât s-o domine cu puterea lui fizică, mult mai mare decât a ei. Ea găsi această perspectivă umilitoare, așa că se

mulțumi să stea liniștită, lângă el. Mai bine rezistența pasivă decât lupta sălbatică, fără nicio șansă de a învinge. Nu-i va da această satisfacție. El continua s-o privească, de parcă îi aparținea; simți cum privirea lui îndepărtează țesătura fină de dantelă, așa cum vor face mâinile lui, peste nu foarte mult timp.

— Văd că ți-e teamă de mine, așa cum meriți, de altfel, spuse el.

Avea un accent greu și nu era francez. Ea încercă să-i răspundă, dar mâna lui îi acoperea încă gura și nu se auzi niciun sunet.

— Vrei să spui ceva? continuă el. Ea încuviință. Dacă încerci să ții, sau să... Ea tresări când văzu focul sălbatic ce-i strălucea în privire și când simți mânia cumplită din vocea lui.

El își îndepărtă mâna, iar ea rămase tăcută lângă el, încercând să-și găsească măcar curajul de a vorbi fără să-i tremure vocea.

— Cu... cum ai intrat aici? Ce... ce ai de gând? Vocea o trădase, însă. Era greu să mai vorbească și în franceză când era atât de speriată.

— Ah, ești americană, spuse el într-o engleză aproape perfectă. Avea o pronunție stranie, dar nu-i putea recunoaște accentul.

— Da. Dar cine ești tu? Ce faci aici? Întrebă ea.

— Îmi pui întrebările la care tocmai tu ar trebui să-mi răspunzi.

— Po... poftim?

— Ce faci în apartamentul meu? Cum ai intrat aici?

Eu... Eu...

— Care-i mica ta poveste? Întrebă el. Văzând că ea nu face altceva decât să-l privească stupefiată, el continuă: Ești de la unul din ziarele alea de scandal?

— Nu. Bineînțeles că nu! Vocea ei se ridicase ceva mai sus

de o simplă șoaptă.

— Atunci ești angajata unuia dintre dușmanii mei! rosti el pompos. Și acum prietenii tăi așteaptă momentul potrivit ca să între peste noi și să ne surprindă în... circumstanțe compromițătoare? Ochii ei se lărgiră. Vor da buzna peste câteva secunde, cu aparatele de fotografiat și cu blitz-urile lor? Vrei să mă șantajezi? Ea nu spusese nimic și mâna lui începu să coboare pe gâtul ei, într-o atingere care era aproape o mângâiere. Sau ești singură în toată povestea asta?

Pielea îi dădea fiori acolo unde o atingea degetul lui.

Și mai era ceva cu el, avea o vitalitate crudă, ceva absolut masculin.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Probabil că ai mituit vreun funcționar ca să-ți dea cheia. Ce vrei? Bani? Credeai că dacă te strecoři în camera mea, mă vrăjești cu acel striptease delicios și apoi mă seduci, că voi fi atât de prins de farmecul tău, încât...

Deci el o privise în timp ce se dezbrăca! Și numise asta „acel striptease delicios”! îi vorbea cu atâta emfază, de parcă ea era doar una din numeroasele femei pe care el le-ar putea angaja pentru plăcerea lui. Simți cum o străbate un val fierbinte de furie. Spera, inutil, că el nu remarcase sentimentul ei de stânjeneală. El se strecurase în camera ei, și avea tupeul s-o acuze pe ea! Și de asemenea lucruri îngrozitoare! Era nebun? își aminti din nou toate acuzațiile lui și toată furia îi reveni, aprinzându-i obraji. Ochii îi străluceau.

— Eu n-am făcut așa ceva! Asta e camera mea! Nu a ta! Și o știi foarte bine!

— Camera ta? El râse pe un ton colorat, care părea plin de ironie. Deci asta va fi povestea ta.

— E adevărat! Văzând că el râde din nou, aspru, ea repetă: Știi că e adevărat!

El o privea cu asprime. Într-adevăr, totul părea aspru la el și deodată i se făcu din nou frică de el. După o pauză îndelungată, el rosti:

— Crezi că îți poate merge cu un asemenea truc ieftin și vrei să-l mai duci și până la capăt, nu-i așa? Și toate astea pentru că ai acest chip de înger și doi ochi albaștri și inocenți. Dacă ai fi venit și ai fi bătut la ușa mea și mi-ai fi cerut acel ceva de care. Ai atâta de disperată nevoie, ți-aș fi oferit acel ceva. Dar nu, a trebuit să mergi pe căi ascunse, să păcălești vreun amărât de funcționar de la recepție ca să-ți dea cheia, și până la urmă tot el va fi cel care trage ponoasele. Iar acum...

Cred că e timpul să-ți dea cineva o lecție. În noaptea asta vei avea parte exact de ce meriți. Ai venit aici cu intenția de a te folosi de mine, numai că am să mă folosesc eu de tine.

El tăcu și tăcerea lui era mult mai amenințătoare decât cuvintele. Exista o strălucire ciudată în ochii lui în timp ce o privea pe îndelete. Apoi mâna lui bronzată îi coborî pe gât, «spre umerii delicați, atingând breteaua subțire a furoului ei. O prinse între degete, încet, și o împinse în jos. Atingerea lui era ciudat de tandră, de senzuală și de experimentată.

Ochii ei se măriră, plini de spaimă.

— N... nu! Nu! Nu face asta!

Ar fi țipat, dar el își coborî buzele către ale ei și o sărută, iar felul lui calm și ferm de a săruta îi tăie respirația. Ea întredeschise gura, supunându-se poruncii lui tacite, și simți limba lui intrând și gustând.

O cuprinse o panică sălbatică. Chiar știind că ar fi inutil să se lupte cu el, încercă să-l împingă departe de ea. El nu făcu altceva decât să profite de zbaterile ei pentru a-și lipi trupul de al ei. Dar în timp ce gura lui îi aplica posesiva pedeapsă, furia răzbunătoare, care îl îndemnase să treacă la fapte, se dizolva. Continua s-o țină strâns, dar apăsarea buzelor lui pe ale ei slăbi.

Încet, se desprinsese din sărut; îi dădu drumul.

Sprâncenele îi erau apropiate în timp ce o studia cu atenție.

Deodată, sub privirea lui arzătoare, ea izbucni în lacrimi de teamă și de rușine. Nimeni... niciodată... nu mai gândise despre ea că ar putea fi acel gen de femeie cum era el convins că este. Nimeni n-o mai tratase astfel.

Știa că el încă o privește, dar chipul lui neclar se vedea bronzat printre lacrimi.

— Nu mai plânge, îi porunci el.

— Nu... nu pot. Tot trupul îi tremura; era aproape de isterie, trăgând cu efort aer la fiecare respirație.

— Ai meritat așa ceva, după...

— Eu... eu... eu nu... fu tot ce reuși să spună.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă numai de suspinele ei nestăvilite.

Încet, el ridică o mână și o trase lângă el, punându-i capul pe umărul lui bronzat. Încă mai plângea și tremura lângă el.

El își șopti pentru sine o promisiune. „Ce m-a făcut...” își spori strânsoarea asupra mâinii ei.

— Gata... Gata, micuțo, rosti el liniștitor, cu un ton blând, trăgând-o mai aproape. N-am să-ți fac niciun rău. Promit. Blând, îi îndepărtă de pe față o şuviță de păr.

Rămaseră așa, ea suspinând încet, iar el ținând-o în brațe. Încet, teama îi dispăru și lacrimile se opriră. Ciudat, dar acum găsea prezența lui atât de confortabilă pe cât i se păruse de amenințătoare mai devreme.

— Te simți mai bine? întrebă el într-un târziu.

— Da.

Ea își îndepărtă capul de umărul lui și și-l afundă în satinul pernei, lângă el. Încă stătea cu fața la el. El abia observă că ea se îndepărtase. Părea pierdut în gânduri în timp ce privea în sus candelabrul bogat ornamentat care atârna din tavan. Era bucuroasă că avea posibilitatea să-l

studieze pe îndelete, fără ca el să știe.

Părul negru îi cădea până aproape de sprâncenele întunecate. Avea un nas lung, ușor curbat, buze pline, senzuale, și maxilar puternic. Văzu acum pentru prima oară cicatricea care se întindea ca o panglică purpurie de la lobul urechii, în jos pe gât, până la umăr. Văzu și un medalion din aur masiv, atârnat de gât. Ochii îi fură atrași de gravura ciudată a medalionului. Era o pasăre cu aripi de foc. Era desenul care se găsea peste tot în această cameră.

Era camera lui!

El se răsuci către ea și fu conștientă de teribila lui frumusețe virilă. Când ochii lui îi întâlneau privirea, lăsându-o cu respirația tăiată, ea se înroși. Bărbatul acesta era un străin, iar ea era în pat cu el, ca și cum ar fi fost intimi. El continua s-o privească în felul acela îndrăzneț și ea se înroși și mai mult.

Încercă să privească în altă parte. El îi prinse bărbia între degete. Avea o strălucire nedumerită în ochi.

— Nu încerca să privești în altă parte. Vreau să mă uit în ochii tăi.

— Bine, răspunse ea împăciuitor, neîndrăznind să-l contrazică.

— Nu ți s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, nu-i așa? întrebă el.

— Nu.

— Ai mai fost vreodată cu un bărbat așa cum ești acum cu mine, în pat?

Ea se făcu purpurie și încercă să-și îndepărteze privirea. Dar el o ținea în continuare de bărbie. Ea nici măcar nu-și putea imagina cât de inocentă apărea acum în fața lui, cu ochii măriți, obraji roșii și părul lung zbătându-se ca un nor în jurul ei.

— Câți ani ai? întrebă el.

— Douăzeci și doi.

— Pentru o americană, ești destul de mare ca să mai fii virgină.

Ea se făcu și mai purpurie de rușine. Niciun bărbat – fără să-i mai pună la socoteală pe străini

— Nu-i vorbise vreodată așa cum îi vorbea el.

— Este evident că nu știi nimic despre bărbați, altfel n-ai fi făcut ceva atât de stupid, continuă el. Observ că ai trecut printr-un șoc sever. Sper că ți-ai învățat lecția. Dacă ești deșteaptă, n-ai să mai încerci așa ceva. Alt bărbat s-ar putea să nu fie atât de galant.

— Galant... Ești un... Un...

— N-am făcut altceva decât să te sărut, iar acum sunt gata să te las să pleci fără să te acuz de nimic, dacă îmi spui adevărul. Ce credeai că obții prin micul tău truc?

— Îți... Îți jur că nu e niciun truc. Încerc să cred că s-a făcut o greșeală și ne-au cazat pe amândoi în aceeași cameră.

— Cam greu de crezut, micuț. Am închiriat acest apartament în urmă cu cinci ani. Hotelul nu are dreptul să mai cazeze pe altcineva aici și nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum..

— Te rog... Trebuie să mă crezi. Eu nu sunt genul de femeie care să facă toate lucrurile de care m-ai acuzat. Am crezut că ești un criminal și că ai de gând să-mi faci vreun rău! Văzând că ochii lui se largesc neîncrezători că ar putea cineva să-l considere un criminal, Helen spuse: Pe cuvânt, așa am crezut! Sunt într-un tur al Europei cu fratele meu. Toți ceilalți excursioniști au fost cazați la etajul șase, dar pentru un motiv oarecare mie mi-au dat acest apartament, la etajul nouă.

— Și nu ți s-a părut că este puțin cam prea elegant pentru un apartament obișnuit de hotel?

— Nu m-am gândit la asta, până când nu mi-a atras Gary atenția.

— Cine e Gary? Vocea lui părea din nou furioasă, iar

privirea îi era ațintită în ochii ei.

— Fratele meu... Știi, eu nici măcar n-am petrecut prea mult timp aici, pentru că am plecat într-un tur al orașului... Te rog, trebuie să mă crezi... Vocea îi era plină de disperare.

— Te cred, spuse el într-un târziu, eliberându-i bărbia. Îmbracă-te, și între timp eu am să sun la recepție.

— Te rog... nu face ca să fie concediat vreun amărât de funcționar.

— Ce? După tot ce s-a întâmplat pe tine te mai poate preocupa soarta cretinului care a făcut o astfel de prostie?

— Poate că are o familie de întreținut.

— Un asemenea imbecil n-ar trebui să lucreze! o întrerupse el aspru, ridicând receptorul. Recepția, vă rog, spuse el pe un ton rece. Nu-mi pasă că doarme la ora asta! Adu-l la telefon! Sunt Alexander Marianatos, și vreau să vorbesc cu el... acum!

Ea coborî din pat, conștientă de privirea lui care o urmărea parcă vrăjită cum își ia rochia și se îndreaptă spre camera alăturată. Când se întoarse, cu formele ei plăcute scăldate în materialul fin, îl găsi și pe el îmbrăcat, șezând pe marginea patului, care era acum aranjat.

Purta un sacou stacojiu peste o cămașă cu guler înalt, de culoare stinsă, și niște pantaloni lejeri dintr-un material atât de bun și o croială atât de perfectă, încât nu avu nicio îndoială că fuseseră făcuți de croitorul lui personal. Culoarea sacoului contrasta cu pielea lui întunecată, iar părul părea acum albastru în lumina slabă.

Văzându-l atât de cumplit de atrăgător, atât de perfect masculin, inima începu să-i bată nebunește.

— Tocmai am avut o lungă discuție cu recepționarul, începu el. Stai jos, am să-ți explic ce s-a întâmplat. Îi arătă cu o mână scaunul pe care avusese rochia, mai devreme. O domnișoară Helen Freeman din Statele Unite a fost cazată în camera 609. Presupun că tu ești Helen Freeman. Ea

încuviință. După cum mă așteptam, cheia apartamentului meu era pe teigheaua recepției – camera 906. Fata de la recepție ți-a dat cheia greșit, invers. Când au observat că lipsește cheia mea, mi-au dat duplicatul și nimănui nu i-a trecut prin cap că tu ai cheia originală.

— Iar eu nu mi-am dat seama, continuă ea, pentru că ghidul nostru a făcut cazările, și eu nu știam ce număr are camera mea. Iar hamalului i-am spus numărul scris pe cheie, iar el mi-a adus bagajele sus.

— Și unde sunt acum? De ce nu le-am văzut când am intrat?

— Le-am instalat în cealaltă cameră...

— Pe care eu n-o folosesc niciodată, decât dacă primesc vreo vizită.

— Acum, după ce lucrurile au fost explicate satisfăcător, ar trebui să-mi iau bagajele și să cobor în camera mea. Sunt sigură că ești și tu tot atât de obosit cât sunt și eu.

— Niciodată nu m-am simțit mai puțin obosit, o contrazise el. Și nu poți coborî până nu vine recepționarul să-ți aducă cheia. Apoi am să te duc chiar eu până la camera ta.

— Nu va fi nevoie.

— Insist.

Ea nu răspunse. Se simțea ciudat să stea așa de vorbă cu el ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nervoasă, își aranja cutele rochiei. De ce dura atât de mult?

— Cât mai stai în Paris, Helen?

„Helen”. Ce ciudat suna numele ei, rostit de el. Pulsul ei o luase razna când îl auzise spunându-i pe nume.

— Măine plecăm spre Grecia, răspunse ea scurt, bucuroasă că, după ce va sosi recepționarul cu cheia, nu va mai trebui să-l întâlnească din nou pe acest străin arogant.

— Și cât timp stai în Grecia? Întrebă el. Era evident că lui îi făcea plăcere această discuție care, pentru ea, era departe de a fi agreabilă.

— O săptămână. În mod intenționat dădea cele mai scurte răspunsuri posibile, sperând să-l descurajeze să-i pună astfel de întrebări.

— În ce parte a Greciei? insistă el. În insule sau pe continent?

— Nu-mi pot imagina de ce te interesează atât de mult turul meu în jurul Europei, spuse ea nerăbdătoare.

— Oh, dar chiar mă interesează, replică el direct, netulburat de răspunsul ei iritat. Chiar foarte mult. În ce parte a Greciei?

— Atena, spuse ea răspicat.

El prefera să nu-i ia în seamă enervarea.

— Ah. Atunci, în sfârșit, voi avea ocazia să mă revanșez pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta. Știi, eu sunt grec. Atena este casa mea. Am venit la Paris numai pentru weekend. Natasha Chernitzky e prietena mea, dansează în *Pasărea de foc*, și am să dau mâine o petrecere pentru ea, seara.

— Domnule... nu ți-am reținut numele..

— Numele meu este Alexander Marianatos. Poți să-mi spui Alex. Este felul în care mă strigă prietenii mei englezi.

Ea evita să-i spună astfel, dar numele îi aluneca iar printre gânduri.

— Domnule Marianatos, nu ai pentru ce să te revanșezi. Ceea ce s-a întâmplat a fost numai un accident nefericit. Și nu există niciun motiv pentru care noi doi să ne mai vedem vreodată.

— Este evident că nu vrei să mă, mai vezi vreodată. Tăcerea ei era o confirmare a spuselor lui. Helen, acorzi mult prea multă importanță celor întâmplate. Nu s-a petrecut nimic rău.

— Nimic rău... Din nou, numele ei auzit de pe buzele lui îi dădu un fior prin tot corpul. Această reacție a ei îi încorda fiecare nerv din corp, dar își păstra aparența rece, distantă.

— Ar trebui să încerci să înțelegi asta din punctul meu de vedere. Eu sunt un bărbat extrem de bogat. Există oameni – femei – care ar face orice să se apropie de un bărbat ca mine. O serie de articole despre mine prin ziare ar putea lăsa impresia cui nu mă cunoaște că sunt foarte sensibil la frumusețea feminină. Și când ai apărut tu în camera mea și ai început să te dezbraci în lumina lunii...

Ochii lui trecură peste formele trupului ei, cu o privire cunoscătoare, iar sângele ei deveni un șuvoi de foc, arzându-i venele. Cum putea vorbi despre asta? Nu-și dădea seama în ce situație jenantă o puneau?

— Eu nu sunt o astfel de femeie, rosti ea, făcându-se roșie la față și urându-se pentru că se înroșise.

— Știi asta, acum, răspunse el încet. Și vreau să te mai văd. Este foarte important pentru mine.

— Dar eu nu vreau să te mai văd, spuse ea cu sinceritate, ridicându-se. Vrând să scape mai repede de el, se îndreptă spre ușă. Te rog să-i spui recepționarului că am să-l aștept la ușa camerei mele, termină ea fraza cu o voce ciudat de nesigură, cu respirația tăiată.

Alexander veni lângă ea, depășind-o mult în înălțime și făcând-o să se simtă mică. Îi luă mâna într-a lui, iar atingerea lui era foc curat. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o ținu strâns.

— Helen, n-am făcut altceva decât să te sărut, rosti el cu un calm pe care *6a* îi invidia din răputeri. Mai mult ca sigur că ai mai fost sărutată și înainte.

— Nu. Tâmpilele îi zvâcneau. De ce nu-i dădea drumul? Oare nu vedea că nu dorea acum nimic altceva decât să fie în siguranță în camera ei?

El o privea intens, ținându-și o sprinceană ridicată, de uimire. Își dădea seama că ea spunea adevărul.

— Ești foarte frumoasă. Trebuie să ai un prieten.

Ea scutură din cap, încercând să-și tragă mâna dintre

degetele lui.

— Te rog, domnule Marianatos, nu mă întreba așa ceva.

Dintr-o dată, el înțelese că atinsese o rană adâncă. Îi eliberă mâna și se trase înapoi. Încet, deschise ușa pentru ea, iar ea zbură în lungul coridorului, cu rochia fluturând în jurul ei ca niște aripi de foc.

Eșarfa îi alunecă de pe umeri și căzu pe mochetă, fără ca ea să-și dea seama. El o strigă, dar ea nu făcu decât să fugă mai repede. El păși pe culoar și ridică eşarfa. Îi păstra încă parfumul, dulce și delicat, așa cum era și ea.

„Așa deci, în seara asta, la fel ca și prințul Ivan din baletul Natashei, își spuse el în timp ce strecura eşarfa în buzunar și închidea ușa în urma lui, eu am capturat propria mea pasăre de foc și apoi am eliberat-o, pentru o vreme”.

Capitolul 2

Helen nu mai fu în stare să doarmă după ce plecă de lângă Alexander. În schimb, rămase trează, gândindu-se la el. Într-un târziu, renunță să mai încerce să adoarmă și se sculă devreme, înaintea zorilor.

Avea nevoie de un duș rece, ca să-și scoată din minte acel bărbat enervant.

Își trase cămașa lungă de noapte, din flanel, peste cap și o înghesui într-o valiză. Apoi intră în baie, dădu drumul la apă și păși sub duș. Fu ca un șoc pentru ea apa rece, ca o ploaie de ace înghețate care o înțepau. Își freca pielea cu furie, ca și cum ar fi încercat să scape de amintirea trupului lui Alexander lângă al ei, de amintirea buzelor lui peste ale ei. Aproape că mai simțea încă urma mușchilor lui puternici întipărită în trupul ei, apăsând-o. Deodată, un gând dureros de adevărat o lovi: o parte a ei, trădătoare, chiar savurase senzația de a se găsi în brațele lui, în patul lui, sărutată de el, ca și cum toate acestea ar fi fost absolut naturale.

O altă parte a ei țița neconvingător că nu era adevărat, că îl ura!

Fără să fie conștientă că lăsase apa deschisă și că mai avea încă spumă de săpun pe trup, ieși de sub duș și se înveli într-un prosop. Cum era posibil ca simțurile ei să răspundă astfel în fața unui bărbat care îi displăcea atât de mult? Și de ce se mai gândea încă la el?

Zgomotul apei reuși să se strecoare până la gândurile ei și se întoarse s-o oprească.

Se îmbracă cu grijă într-o bluză demodată de culoarea fildeșului și o fustă maron-închis. Bluza avea mâneci lungi și un guler înalt din dantelă, pe care ea o încheie până la ultimul nasture. Când termină să se îmbrace, își remarcă cu neplăcere imaginea reflectată într-o oglindă. Niciodată nu observase cât de școlărească era această bluză și ce aer inocent îi dădea. Deodată, se pomeni întrebându-se ce-ar fi gândit Alexander dacă ar fi văzut-o acum, îmbrăcată așa cum se îmbrăca ea de obicei.

Nu s-ar mai uita și a doua oară la ea, hotărî ea. Dintr-un motiv neclar, acest gând o întrista. Lui îi plac femeile elegante și moderne, mai degrabă decât genul care poartă fuste maron.

După ce se îmbracă pentru zborul către Atena, se apucă să-și facă valizele pe care recepționarul i le adusese personal.

Se pomeni că se gândește din nou la Alexander. Ce fel de om era? Care era viața lui? Ce credea despre ea? Oare chiar avea de gând s-o caute când va ajunge la Atena? La acest gând își simți pulsul zvâcnindu-i în gât.

Își înlătură din minte această posibilitate. Bineînțeles că nici nu avea măcar de gând s-o caute. Avea s-o uite, exact la fel cum îl va uita și ea. Probabil că deja o uitase.

Își țină respirația. Ce se întâmplase cu ea de se gândea la el? Era oribil! Oare nu i-o dovedise din plin noaptea trecută?

Reamintindu-și pentru a suta oară în dimineața aceea să nu se mai gândească la Alexander, coborî în restaurantul hotelului imediat ce acesta se deschise. Tocmai se delecta cu un croissant și o cafea neagră, când șeful de sală veni să-i aducă un ziar parizian. Desfăcu ziarul și, spre uimirea ei, figura lui Alexander Marianatos îi zâmbea îndrăzneț. Abia văzuse trăsăturile acelea teribil de masculine și pulsul i-o și luă razna. Sub fotografie era un articol destul de lung. Ceea ce ar fi trebuit să facă, evident, era să întoarcă pagina și să citească ceva care o interesa cu adevărat. Numai că partea aceea a ei rebelă, care se simțea atrasă de acest bărbat, începuse deja să citească articolul.

Încet, citi în franceză ca și cum n-ar fi vrut să piardă niciun cuvânt. Află astfel că el era bancher, armator, și se mai ocupa și cu piața aurului din Londra. Cel mai mult spațiu era însă acordat relației sale cu Natasha Chernitzky. Helen fu fascinată de povestea romanțioasă a balerinei sovietice care fugise din U.R.S.S; printr-o mică stațiune de pe malul Mării Negre. În noaptea în care ea fugise, iahtul lui se găsea prin apropiere. Concluzia era clară, o ajutase să fugă pentru că era ceva mai mult între ei decât o simplă prietenie.

Helen își aminti cuvintele lui: „O serie de articole scrise despre mine... ar putea lăsa impresia... că sunt foarte sensibil la frumusețea feminină...”

Stătea cu capul aplecat asupra ziarului, urmărind rândul cu vârful unghiei și era complet absorbită de povestea relației lui Alexander cu vulcanica rusoaică, când fu surprinsă de timbrul jos al unei voci mult prea cunoscute, zăpăcindu-i simțurile, așa cum nicio altă voce n-o mai făcuse.

— Sunt destul de surprins... după noaptea trecută... să te văd aplecată asupra unui articol despre mine, rosti Alexander încet. Mi-ai lăsat impresia că nu te interesează... persoana mea. Presupun c-ar trebui să mă simt flatat, continuă el.

Ea împături ziarul cu degete tremurânde și-l așeză lângă ceașca de cafea. Respirația îi era întretăiată, dar asta – își spuse ea – era numai din cauza apariției lui neașteptate și, în același timp, jenante pentru ea.

— Bună dimineața, domnule Marianatos, răspunse ea politico, înălțându-și pentru o clipă privirea, după care întoarse repede capul. Pentru informarea ta, am să-ți spun că citesc ziarul în fiecare dimineață.

— Chiar așa? Sprâncenele lui negre se încruntară ironic. Un obicei lăudabil. Și întotdeauna îl citești cu atâta atenție? îi zâmbi cald, cu buzele lui pline depărtate, dezvelindu-i dinții orbitor de albi.

El ridică ziarul de pe masă, îl scutură ca să-l deschidă și-și aruncă ochii peste articol.

Genele lui lungi și negre erau coborâte în timp ce citea, iar ea îl putu studia fără ca el s-o știe. Era mai înalt decât își amintea ea. Umerii lui largi se subțiau până la o talie îngustă și niște șolduri strâmte. Era îmbrăcat într-un costum cu vestă de un verde-închis, imaculat, și croit perfect pe trupul lui. Cămașa din mătase era de o nuanță mai deschisă de verde. În ciuda eleganței, o aură de masculinitate pură strălucea în jurul lui.

Buzele i se curbară de câteva ori, găsimd ceva amuzant în articol.

— Sper că nu crezi tot ce citești, Helen, spuse el, după ce termină de citit.

— Lucrurile par destul de plauzibile pentru mine.

— Deci tu crezi că sunt chiar atât de cavalier, încât să fac prostia de a sfida Uniunea Sovietică și să-mi bat singur cuie în tălpi în afaceri... și toate astea numai pentru o femeie care are nevoie de ajutor?

— Cred că ești genul de bărbat care e-n stare să-și asume orice risc pentru a obține ceea ce sau pe cine dorește.

– Chiar așa? Dinții îi străluciră și ochii îi râdeau. În ciuda...

să-i spunem, lipsei tale de experiență... în alte domenii... te dovedești a fi o bună cunoscătoare a oamenilor. O brățară de aur străluci la încheietura mâinii lui în timp ce-și trăgea un scaun și se așeza în fața ei.

— Îmi dai voie să stau cu tine? întrebă el.

Era periculos de aproape și ea își simțea trupul răspunzând masculinității lui virile.

— Domnule Marianatos, nu mă deranjează să iei loc, pentru că eu... eu tocmai plecam, reuși ea să rostească.

Își împinse scaunul în spate și s-ar fi ridicat dacă el nu și-ar fi pus mâna peste a ei. Pulsul începu să-i zvâcnească sub atingerea lui.

— Speram ca în dimineața asta să gândești altfel despre ce s-a întâmplat, spuse el încet.

— Te asigur că și acum gândesc absolut la fel ca și azi-noapte, rosti ea, sperând să pară convingătoare, măcar pentru el, dacă ea însăși nu era chiar convinsă.

— N-am făcut altceva decât o greșeală perfect logică, spuse el.

— Așa vezi tu lucrurile. Oricum, îmi amintesc de un bărbat care a refuzat să mă creadă când i-am spus adevărul, un bărbat care m-a ținut cu forța și m-a silit să... Se întrerupse, realizând dintr-o dată, uimită, că sentimentele ei pentru el se schimbaseră. Cu o noapte în urmă îl credea un criminal; fusese îngrozită de el. În schimb, acum, de fiecare dată când îl privea sau se gândea la el, se simțea ciudat de incitată, simțea că trăiește. Nu-i mai era teamă de el, cel puțin nu în același fel. Dar el rămăsese la fel de periculos, poate chiar mai periculos acum, căci sentimentele ei se schimbaseră.

— Domnule Marianatos, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar mă forțezi să fiu, rosti ea disperată. Era conștientă de ochii lui de culoarea onyx-ului, cu gene groase, privind-o îndeaproape, ochi în care ea nu putea privi, căci altfel n-ar mai fi putut termina ce avea de spus. Nu ești genul de bărbat

pe care aş dori să-l cunosc. Acum, te rog, lasă-mă să plec sau voi fi nevoită să cer ajutorul şefului de sală.

Ca şi cum în tot acest timp el s-ar fi gândit la altceva, spuse:

— Helen, aseară ți-a căzut asta pe culoar. Scoase eșarfa ei din buzunar și i-o dădu.

— Mulțumesc, zise ea rece, în timp ce se ridică.

Politicos, el se ridică de pe scaun și îi întinse mâna s-o ajute. Era atât de conștientă de prezența lui, atât de înalt, de maiestuos! Aroma after-shaveului – scump și plăcut – se făcea simțită dinspre obrazul lui, gâdilându-i nările. El o privi lung, iscoditor.

— Am să te caut la Atena, spuse el în final. Poate că atunci vei putea să mă vezi altfel.

— Te rog... nu.

Ar fi vrut să fugă de lângă el, dar el se postase între masa lor și cea de alături, blocându-i ieșirea.

De ce nu înțelegea că nu avea încredere în ea însăși să-l vadă din nou? Era exact genul de bărbat pe care se hotărâse să-l evite, cu mult timp în urmă. Era un bărbat atât de atrăgător pentru o femeie, încât se putea purta foarte crud cu ea, iar ea să alerge după el în continuare. Își aminti propria ei experiență cu el, din noaptea trecută, aroma intensă a sărutului lui.

— Am să te caut, spuse el cu voce joasă, hotărâtă. Și am să te văd din nou.

— Nu cred.

— Atunci ar trebui să-ți reamintesc propriile tale cuvinte despre mine. Sunt un bărbat care de obicei obține ceea ce dorește, pentru că sunt gata să-mi asum orice risc necesar. Am de gând să te mai văd, într-un fel sau altul.

Ea îi asculta vorbele cu o furie neputincioasă. Cunoscuse foarte bine genul lui de bărbat. Nu-i păsa pe cine rănea atâta vreme cât își vedea de drumul lui. Furia împotriva lui crescuse.

Nu putea pleca până nu-i dădea el voie să plece. Era din nou în puterea lui.

Deodată se auzi larma unei agitații la intrarea în restaurantul hotelului, iar ea și Alexander se întoarseră să vadă ce se petrece. Natasha Chernitzky își făcea intrarea...

Natasha era cea mai frumoasă femeie pe care Helen o văzuse vreodată. Pielea ei avea aspectul și culoarea smântânii, părul ei bogat, negru ca pana corbului, era strâns la spate într-o clamă, la baza gâtului. Ignorând agitația din jurul ei, ca și cum ar fi fost ceva absolut natural pentru ea, balerina scrută încăperea. Când ochii ei de culoarea smaraldului îl găsiră pe Alexander, posesivi, în ei se aprinse strălucirea recunoașterii. Nu dădu vreun semn c-ar fi văzut-o pe Helen. Ea era o stea, o prim-balerină, iar Helen nu avea mai multă importanță decât o insectă care bâzâie supărător. Totuși, Natasha se apropie de ei, iar Helen văzu cum ochii ei se îngustară când poposiră asupra ei.

Natasha era îmbrăcată în mătase de un albastru ca marea – o creație de colecție, unicat, probabil – strălucitoare prin însăși simplitatea ei. Materialul cobora în valuri peste sânii și peste șolduri în timp ce se îndrepta către ei, cu o grație înnăscută.

— Alexis... Vorbea cu un accent îndulcit, accentuat.

— Natasha... Uitând de Helen pentru o clipă, el făcu un pas spre prietena lui, iar Helen, fără a fi chiar atât de fericită că are ocazia să scape de el, pe cât crezuse că va fi, fugi din restaurant.

Îndatoritor, grupul de turiști se adună în jurul ghidului când acesta se opri în fața elegantului restaurant, amplasat pe marginea stâncilor de la malul mării, unde urmau să între să cineze. Ghidul le arăta, în depărtare, Atena, ca o aglomerare de mii de blocuri de marmură împrăștiate sub un nor de smog.

Trecuse deja o săptămână de la întâlnirea lui Helene cu

frumosul armator grec în Paris. De atunci, nu mai fusese în stare să și-l scoată din minte. Își amintea de frumusețea lui virilă în cele mai nepotrivite momente, de privirea lui întunecată, intensă, de puterea brațelor lui în timp ce o strângea la piept, de senzația dată de buzele lui în timp ce o săruta plin de pasiune, și simțea cum ia foc amintindu-și toate acestea.

Oare de *ce* se tot gândea la el? De ce nu-l putea uita? Îl găsea chiar atât de atrăgător – în sens pur fizic încât nu-l putea uita? Sau prezența lui și întregul episod din apartamentul lui fuseseră atât de șocante pentru ea? Își aminti din nou buzele lui apăsându-le pe ale ei și un fior ca un curent electric îi străbătu trupul. Doar amintindu-și de el... Privi în jos și văzu că mâinile îi tremurau. Niciun bărbat, niciunul n-o afectase într-un asemenea hal. De ce? îi veni deodată în minte viața retrasă pe care o dusesese în școlile cu internat și apoi în conservator și se simți cuprinsă de tristețe. Își aminti lungii ani de exersat la pian. Acum avea douăzeci și doi de ani și încă nu trăise.

Iar el n-o căutase! Foarte ciudat, dar întrebase recepționarul în fiecare zi dacă o căutase cineva cât fusese plecată, și asta cu o nerăbdare de care aproape se simțea rușinată, ca și cum chiar ar fi vrut s-o caute...

Ghidul tocmai le spunea că poluarea din Atena era cea mai ridicată din toată Europa și că afecta foarte grav ruinele antice de la Acropole. Discursul lui devie de la poluare spre restaurantul în care vor intra să cineze.

— Acesta este unul din cele mai bune restaurante din Atena. Este chiar unul din preferatele lui Alexander Marianatos...

Helen resimți auzirea numelui ca pe un șoc. Era deja a doua oară în aceeași zi când ghidul îi pronunța numele lui Alexander Marianatos. Ceva mai devreme, în timp ce prânzeau într-o tavernă foarte pitorească, specializată în

mâncăruri pescărești, cu vedere spre micul golf din Tourkolimano, ghidul le arăta plin de mândrie iahtul lui Alexander.

— Și acum, spuse micuțul grec, vom intra... pentru cocktail-uri. Apoi vom cina devreme, în stil american. Vă amintiți că în Grecia... din cauza siestei... foarte rar se servește cina înainte de ora zece seara.

— Ei bine, mai mult ca sigur că până atunci aș muri de foame, spuse doamna Hoit, una din turistele cele mai plinuțe, întotdeauna prima la restaurant.

Helen își răsuci ceasul de la mână. Gary nu venise încă. De fapt, abia dacă îl văzuse de când ajunseseră în Grecia. Ea plecase într-o scurtă excursie în Creta, iar el rămăsese în Atena.

Ultima oară îl văzuse în dimineața aceea, înainte ca ea să plece într-un tur al orașului care includea Arcul de Triumf al lui Adrian, Grădinile Zappeion, Monumentul soldatului necunoscut și Piața Syntagma. Propriul lor autocar rămăsese din nou în pană și fuseseră nevoiți să închirieze un altul. Gary refuzase să meargă cu ei, preferind să rămână cu Poros, să încerce să repare autocarul.

Gary! Pentru el, un motor unsuros de mașină era mult mai interesant decât turul Europei!

— Nu vii, Helen? întrebă Carol Mortimer.

— Vin și eu imediat. Mai stau puțin să-l aștept pe Gary.

— Ești sigură că va veni? Știi doar că nu apare întotdeauna.

— Chiar dacă renunță la excursii, voi remarca prezența lui când se apropie ora mesei. Nu-mi pot imagina ce-l poate reține.

Carol râse și intră în restaurant, lăsând-o pe Helen să-și aștepte singură fratele.

Trecu mai bine de o jumătate de oră. Ziua fusese nemaipomenită, stâncile golașe ale Greciei strălucind în

soarele puternic. Era bucuroasă că se lăsase înserarea. La picioarele ei, Atena părea scăldată într-o lumină palidă, transparentă. Marmura de pe Acropole strălucea ca aurul.

Într-un târziu se resemna cu gândul că Gary nu mai apare. Se îndreptă spre restaurant și intră. Prietenii ei erau. Deja la al doilea rând de cocktail - un și erau foarte veseli, stare de spirit pe care ea n-o împărtășea. Își strânse faldurile. Fustei de un albastru-deschis sub ea și se așează, iar turistă cea plinuță, doamna Hoit, începu:

— Domnișoară Freeman, n-ai vrea să ne cânti ceva la pianul acela... așa cum ne-ai cântat în seara aceea la Viena?

— Mulțumesc, dar mai bine nu.

Doamna Hoit insistă:

— Chelnerul ne-a spus că muzicienii nu vor veni înainte de ora zece. Petrecerea noastră va fi terminată până atunci și știi că asta e ultima noastră noapte împreună. Măine vom fi cu toții acasă, la New York.

Oamenilor le era greu să înțeleagă că, deși era muzician de profesie, nu putea cânta întotdeauna, la comandă, mai ales în vacanță. Carol Mortimer și ceilalți se alăturară și ei. Chelnerul îi asigurase că nu e nicio problemă dacă vor folosi pianul.

Cu greu, Helen acceptă să cânte. Se așează la pianul de lângă scenă. Pianul era placat cu bronz, pentru a se încadra în decorul tavernei. Alese un cântec grecesc, pe care îl auzise într-o altă tavernă în Creta, și începu să cânte. Pianul avea nevoie de un acordaj, dar nimeni nu păru să bage de seamă.

Grupul de americani începu să bată din palme cu entuziasm. Câțiva se prinseră de umeri în stil grecesc și pășiră în ringul de dans. Ritmul deveni tot mai rapid; degetele lui Helen alunecau fără efort peste clape, cu ușurința cuiva care petrecuse câțiva ani buni exersând. Improviză, pentru că nu văzuse niciodată cântecul scris și din când în când mai greșea câte o notă. Dar nimeni nu

protesta. Grupul exuberant era mult prea prins în pasiunea dansului și a muzicii. Se distrau cu toții. Până la urmă Helen se bucură că le acceptase rugămintea.

Veselia părea contagioasă. În sala în care era pianul apărură și oaspeții din celelalte săli de masă, bătând din palme alături de americani.

Un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-un costum alb impecabil, croit de un maestru, apăru în cadrul uneia din uși, iar Helen, conștientă de prezența lui, ridică ochii. Și peste toată încăperea aceea plină de muzică, fum, oameni și râsete, ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Alexander Marianatos. Uimită, își întoarse privirea spre degetele care-i alunecau peste clape. Scoase câteva note false, dar cântă mai departe. Când își ridică din nou ochii, îl văzu sprijinindu-se neglijent de teigheaua barului, comandându-și ceva de băut.

Barul era aglomerat acum, dar pe lângă toți cei care se agitau de colo-colo, el părea înalt și puternic. Stătea nemișcat, dar ochii îi trădau agitația interioară. Privirea lui întunecată n-o slăbea deloc și era ceva în ea, o dorință nelămurită. Câtă aroganță în felul sigur de sine în care apăruse, asemeni unui stăpân nemilos. Era un bărbat obișnuit să poruncească, un bărbat hotărât să obțină orice și-ar fi dorit de la viață, iar când nu putea... Ea nu-și putea imagina vreo situație în care el să nu poată comanda.

Cu un sentiment de frustrare, Helen își aminti ultimele lui cuvinte către ea: „Am de gând să te văd din nou, într-un fel sau altul”.

Când își ridică din nou ochii, el dispăruse. Îl căută cu privirea prin încăpere și, spre disperarea ei, îl găsi. Stătea singur la o masă la numai câțiva metri de pian; și îi zâmbi. Dinții îi străluciră albi, în contrast cu pielea bronzată. El o măsură cu o privire neglijentă, încărcată de o admirație nedisimulată. Ea își luă ochii de la el – neliniștită – și scăpă o notă. Crezu că-l aude chicotind, ca și cum el ar fi știut că este

nervoasă din cauza prezenței lui, și găsea asta amuzant.

Îi era imposibil să nege în fața ei înseși surescitarea pe care o simțea. Privirea lui mult prea insistentă îi făcea pulsul s-o ia razna și îi tăia respirația. Degetele îi tremurau deasupra clapelor.

Atâta vreme cât îl ura... de ce se simțea atât de...

Vie, ori de câte ori era el prin preajmă? Fără să se poată împiedica, își aminti atingerea lui fierbinte. Obrajii îi ardeau și spera că lumina slabă ascundea acest lucru.

Helen termină piesa și coborî de la pian. Încăperea era straniu de liniștită; apoi explodează într-o furtună de aplauze. Murmură ceva în cel mai apropiat microfon și caută o cale să scape de acolo.

Realiză imediat că șansele ei de a scăpa de Alexander erau egale cu zero. Se ridicase de la masă și se apropia leneș de ea.

— Bună seara, Helen. Zâmbi cald; ochii lui îi mângâiară tot trupul grațios. Ea se întrebă dacă el o găsea stângace și imatură așa, în rochia ei simplă de bumbac, în comparație cu femeile sofisticate pe care el le cunoștea, femei ca Natasha.

— Bună seara, domnule Marianatos.

— Alexander, o corectă el. În ciuda extrem de scurtelor noastre întâlniri, cred că am ajuns să ne cunoaștem destul de bine ca să putem trece peste astfel de formalități, zise el încet, zâmbind din nou la vederea umbrei roșii care apăruse în obrajii ei atunci când își aminti că fusese cu el în pat.

— Domnule Marianatos, în seara asta cinez aici cu prietenii mei, rosti ea pe un ton înghețat.

El o luă de mână și traversară împreună întreaga încăpere, până spre terasa cu vedere spre Atena. Pereții restaurantului erau văruiți în alb și o grădină suspendată străjuia terasa.

— De ce nu-mi dai voie să te duc eu la cină în seara asta? întrebă el. Știu că e o invitație de moment, dar am fost în mod neașteptat reținut la Paris săptămâna trecută...

Gelozia – violentă și neașteptată – își făcu loc în trupul ei. Rămăsese atât de mult la Paris pentru a fi cu Natasha?

— Cum m-ai găsit, aici?

— Înainte de plecarea grupului tău din Paris, am obținut itinerarul vostru de la ghidul grupului.

— L-ai mituit? În loc s-o scârbească, această eventualitate mai degrabă o încântă.

— Observ că părerea ta proastă despre mine încă există, glumi el. Nu, nu l-am mituit.

— Nu trebuia să-ți creezi atâtea probleme venind până aici. Ți-am spus la Paris că nu mai vreau să te văd.

— Așa mi-ai spus, dar eu nu te cred.

— De ce?

— Pentru că ești fie o femeie care încă nu știe exact ce vrea, fie una care, deși știe, refuză cu încăpățânare să se lase dusă de val. El îi vorbea așa cum îi vorbești unui copil încăpățânat, iar ei îi displăcu asta.

— Nu știi nimic despre mine! replică ea cu furie.

— Cu toate astea, ceea ce știu îmi place. El se opri și ea știu că el se gândește la felul în care se întâlniseră. Privirea lui întunecată, strălucitoare, îi trimise fiori pe șira spinării. Insist să vii să luăm cina împreună, continuă el. Acest local nu este grecesc, deși recunosc că are o mâncare excelentă. Permite-i unui grec care cunoaște Atena să-ți arate orașul.

Vocea lui joasă avea o tonalitate seducătoare care o zăpăcea.

— Domnule Marianatos, eu... ți-am spus... nu vreau să te mai văd. Și vorbesc serios. Inclusiv cina... în seara asta.

El îi ridică mâna până la buze și, răsucind-o, o sărută pe încheietură. Atingerea buzelor lui de mâna ei îi dădu o senzație de dădură. Ea icni și încercă să se tragă înapoi, dar el o ținu lângă el.

— Ce faci? strigă ea. Nu!

— Mă întreb dacă îți displac chiar atât de mult cât

pretinzi. Pulsul îți gonește ca al unui iepure speriat. Îi dădu drumul, iar ea își trase mâna. Vino să cinăm împreună în seara asta, Helen. Vreau să mă revanșez față de tine pentru felul în care m-am purtat cu tine când te-am găsit... la mine în pat.

— Oh! Știi foarte bine că nu-mi place să vorbești cu atâta cruzime despre ceea ce s-a întâmplat!

— Nu mi-am dat seama că am fost crud. N-am făcut decât să expun faptele.

— Probabil că îți face plăcere să-ți amintești și să-mi amintești mereu asta.

— Găsesc foarte plăcută amintirea ta, în pat cu mine, răspunse el ușor răgușit.

— Ei bine, eu nu!

— Chiar așa? Din nou, acea ușoară răgușeală în vocea lui. După cum am mai spus și înainte, cred că ești o femeie căreia îi este teamă de ceea ce simte. Privirea lui alunecă încet de la buzele ei senzuale, puțin întredeschise, la curbele grațioase ale trupului ei, ascunse în spatele cutelor de bumbac albastru-deschis. Fără niciun motiv, avu o senzație de căldură. El zâmbi. De dragul tău, am să-mi scot din nou la iveală partea galantă din mine și n-am să mai aduc în discuție noaptea aceea, decât dacă vrei tu. Putem să ne prefacem că ne întâlnim în această seară pentru prima oară.

— Nu vreau să ne jucăm.

— Nici eu.

— Domnule Marianatos, îmi este foarte clar că ești obișnuit să-ți urmezi neabătut drumul. Într-adevăr, și ești hotărât să faci astfel! Să iei ceea ce vrei. Nu-ți pasă pe cine calci în picioare, pe cine rănești! S-ar părea că nu cunoști înțelesul cuvântului „nu”.

Simți furia lui subită.

— Iar dumneata, domnișoară Freeman, începi să te dezvălui în fața mea, veni, brutal, replica lui. Acum înțeleg de

ce n-ai avut niciodată un prieten sau un iubit. Ești tot atât de rece precum zăpezile de pe vârful Olimpului. Și dacă vei continua tot așa, ești pe cale să ai parte de o bătrânețe lungă, de una singură. Mă îndoiesc că există mulți bărbați care să aibă atât de multă răbdare cu tine, așa cum am avut eu.

Apoi se întoarce cu spatele și începu să-și croiască drum către ieșire.

Cuvintele lui o loviseră adânc. Nu era primul bărbat care îi reproșa că este o femeie rece. Dar era primul căruia îi păsa. În timp ce-l privea îndepărtându-se, se simțea mizerabil. Își dădu seama că, în mod ciudat, imposibil și prostesc, ținea la el.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet autoironic, își spusese întotdeauna că va fi altfel decât maică-sa, ca va fi imună la farmecul acestui gen de bărbați. Era la fel ca tatăl ei, extrem de atrăgător pentru femei. Fără îndoială că Alexander trata femeile din viața lui cu aceeași neglijență nemiloasă cu care tatăl ei o tratase pe mama ei. O scurtă, dar dureroasă imagine a mamei îi veni în minte. Moartea ei fusese o eliberare. Helen avea numai paisprezece ani la vremea aceea, când maică-sa murise după o lungă suferință. Helen își amintea indiferența rece a tatălui ei.

Îl știa; cel puțin cunoștea foarte bine genul lui de bărbat. Dar, în ciuda acestui fapt, partea aceea rebelă a ei dorea să meargă cu Alexander și era gata să respingă înțelepciunea dobândită într-un fel atât de dureros. Ar fi vrut să petreacă cu el... măcar o seară.

Asta era ultima ei noapte în Grecia. Ce se putea întâmpla într-o singură seară?

Prin întuneric, vocea ei fu un sunet slab și fragil, care îl făcu să se oprească în loc.

— Alexander...

Capitolul 3

Helen era bucuroasă că degetele puternice ale lui Alexander îi strângeau mâna în timp ce o conducea prin aglomerația de turiști și greci care se înghesuiau pe străzile din Plaka, odinioară orașul vechi, acum cartierul vieții de noapte din Atena. Ritmul puternic al muzicii bouzouki se auzea peste tot; dinspre discoteci se auzea sunetul chitărelor electrice. Când strada se termină brusc în fața unor trepte abrupte, ea era deja fără răsuflare. Alexander porni să urce treptele ținând-o de mână în spatele lui. Și când se gândi că nu mai e în stare să urce nici măcar o singură treaptă, scara se deschise pe terasa unei taverna, chiar la poalele stâncilor Acropole. Deasupra lor, ea putu vedea ruinele antice ale Parthenonului strălucind în lumina lunii.

— Oh, e atât de frumos, șopti ea, cu privirea rătăcind între ruine și pitoreasca tavernă.

Șiruri lungi de becuri colorate luminau mesele vopsite în culori vii, împrăștiate pe toată terasa. Flori de geranium care creșteau în cutii de ulei de măsline colorau atmosfera în roșu.

Un chelner apăru și, recunoscându-l pe Alexander, începu să turuie în grecește. Îi conduse la o masă în spatele unei draperii, separată de celelalte mese.

Înainte de cină, Alexander comandă *retsima*, un vin alb aromat cu rășină, pentru el, și un pahar de *Palini*, un vin alb, pentru Helen.

Vinurile sosiră și ea, sorbind încet, privea către ruine. După o vreme deveni conștientă că Alexander o studia tot atât de atent pe cât de atent privea ea către Acropole. Se întoarse spre el cu o tresărire, simțindu-se stângace, o adevărată turistă.

Pentru a-și ascunde nervozitatea, încercă o conversație:

— Ce este *retsima*?

— Este vin cu puțină rășină în el, rosti el cu voce joasă, melodioasă. Înainte, butoaiile de vin erau unse cu rășină, care nu numai că lipea doagele butoiului între ele, dar ajuta și la păstrarea mai îndelungată a vinului. Noi, grecii, am ajuns să apreciem gustul de rășină și acum o adăugăm intenționat. Cred că e și o lecție aici. Oamenii sunt niște ființe ciudate. Dacă ne obișnuim cu ceva – sau cu cineva – un timp suficient de îndelungat, chiar dacă acel ceva... sau cineva... nu este tocmai plăcut – ajungem să ne placă acel lucru... sau persoană. Făcu o pauză, plină de înțeleș.

— Ce vrei să spui?

— Chiar dacă încerci să-mi dai o jumătate de șansă, s-ar putea să descoperi că nu sunt chiar monstrul care crezi că sunt.

Ea îl privi. Focul din ochii lui îi făcea pulsul s-o ia la goană și își desprinsе privirea de la el, și mai încurcată decât înainte..

Oh! Știa ea că n-ar fi trebuit să vină! El părea atât de sincer! Și îi era greu – prea greu – să țină garda sus.

— Credeam că vorbim despre vinuri, spuse ea, sperând să-i distragă atenția.

— Nu vreau să vorbim despre vinuri. Vreau să vorbim despre tine.

— Nu cred că sunt un subiect de conversație chiar atât de interesant.

— Oh, ba da, ești, pentru mine.

Ea nu fu în stare să-l privească în ochi.

— Nu... știu de unde să încep.

— Haide să începem cu ceea ce știu deja, iar tu poți să umpli golurile. Vorbești franceza, ești o pianistă dotată și faci turul Europei împreună cu fratele tău. Ești un amestec derutant de sofisticare și... lipsă de experiență.

La ultimul lui cuvânt, ea se înroși.

— Cred că da, într-un fel, nu sunt chiar așa cum vă imaginați voi că este o fată americană din clasa mijlocie, recunosc eu ea, fără să-și dea seama că vocea îi era plină de o dorință nelămurită. Cu toate astea, exceptând faptul că vorbesc franceza și cânt la pian, sunt destul de comună în celelalte privințe.

— Ești departe de a fi comună, o contrazise el. N-am mai întâlnit niciodată o fată ca tine.

Cuvintele lui, împreună cu intensitatea cu care fuseseră rostite, o umplură de o tensiune stranie. Deodată descoperi că se purta ca o adolescentă timidă care nu știe ce să spună, la prima ei întâlnire amoroasă. Înciudată, începu să răsucescă șervețelul.

— Povestește-mi despre fratele tău, o îndemnă Alexander cu blândețe, poate dându-și seama că i-ar fi mai ușor să vorbească despre altcineva decât despre ea însăși.

— Gary, ei bine... Oftă adânc. Nu sunt prea multe de spus. E la fel ca orice alt băiat la șaisprezece ani. Cea mai celebră însușire a lui din vara asta, cel puțin în ceea ce-l privește pe ghidul grupului nostru, este că întârzie întotdeauna. Și asta e un obicei care poate deveni supărător când ești într-o excursie în care tot programul e calculat la minut.

Îi povesti întâmplarea din Madrid când bagajele și turiștii erau deja în autocar pentru plecarea spre Granada, pentru ca plecarea să fie amânată cu două ore din cauza lui Gary.

— Unde era? — În parcul Retiro, reparând avionul cu telecomandă al unui puști, care se lovise de un copac.

— Cred că îmi place Gary al tău.

— Așa că vezi și tu cum e, zise ea, deschizându-se în fața lui pentru remarcă înțelegătoare. Te face să aștepți ore întregi în timp ce el face vreo faptă bună pentru care nu te poți supăra pe el.

— Cred că un tur atât de strict al Europei, cu vizitarea locurilor de interes cultural, nu e ceva tocmai interesant

pentru un băiat de şaisprezece ani cum e Gary, spuse Alexander, uimind-o prin faptul că şi ea se gândise exact la fel înainte de plecarea în excursie.

— Exact asta am încercat să-i spun şi lui Hal.

— Cine e Hal?

— Tatăl meu. Am încercat să-l conving că lui Gary n-o să-i placă excursia, dar n-a vrut să mă, asculte... Se întrerupse, amintindu-şi că singurul motiv pentru care fuseseră trimişi amândoi în excursie prin Europa era acela de a-i ţine departe pe tot timpul verii, departe din calea tatălui ei.

Hal se recăsătorise recent şi se mutase la New York. Îşi cumpărase un apartament elegant, dar prea mic, în Park Avenue. Şi o vizită a copiilor lui, mari amândoi, era ceva la care îşi putea permite să renunţe, îşi aminti ea cu un gust amar.

— Helen, de ce îi spui tatălui tău „Hal”?

Un gând dureros o făcu să se strâmbe, înainte să se forţeze să zâmbească, sperând că reuşise un zâmbet mai natural decât îl simţea ea.

— El mi-a cerut să-i spun aşa. Presupun că-l face să se simtă mai tânăr... mai puţin... patern.

— Şi mama ta? întrebă Alexander, ca şi cum ar fi simţit că Hal era un subiect prea dureros.

— Mama a murit.

— Îmi pare rău. O strălucire de emoţie apăru şi dispăru din ochii lui negri.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse ea. Nu prea mă mai gândesc la asta acum.

Nu era chiar adevărat. Tragedia o afectase profund; şi încă o afecta.

Sorbi din paharul cu vin. Orchestra începuse o melodie chinuitor de romantică. Deasupra lor, cerul strălucea stropit cu stele.

Alexander se apropie încet ca o ameninţare nelămurită.

Înainte ca ea să poată schița vreun gest, mâna lui bronzată o acoperi pe a ei și începu s-o mângâie pe încheietură cu un deget, exact acolo unde pulsul îi alerga nebunește sub atingerea lui. — Helen, ai vrea să dansăm? Întrebă el cu o voce melodioasă, care picura plăcut în urechile ei.

El se ridică, înalt și plin de masculinitate virilă. Focul întunecat din ochii lui îi topi ultima urmă de reținere față de el.

O ajută să se ridice de pe scaun și o conduse spre ringul de dans cufundat în întuneric.

Ea îi simți din plin întreaga forță masculină când o prinse în cercul puternic al brațelor lui. Nările îi fură gădilite de o undă de mosc de la after-shave-ul lui. Se simți străbătută de o furtună de senzații în timp ce el o strângea în brațe, conducând-o în pași de dans cu o ușurință de dansator profesionist. Fără să realizeze ce face, mâna care i se odihnea pe gulerul lui, se ridică și își strecură degetele prin părul lui negru care cădea în cârlionți peste guler. El își înclină capul mai aproape de al ei și o atinse cu un obraz fierbinte pe frunte. Într-un fel – ciudat – se simțea bine în brațele lui. Trupurile lor se legănau într-un acord perfect.

Muzica se opri – mult prea devreme – și ei se

— Desprinseră încet, parcă nevoind să se dezlipească unul de celălalt.

Câteva clipe el privi în jos către ea, cu un zâmbet senzual curbându-i buzele. Masculinitatea lui era amețitoare, iar pulsul ei reacționa eretic.

— Masa e servită, rosti el încet.

— Da? Helen încercă cu disperare să-și recapete suflul.

Cina era așa cum îi promisese Alexander, grecească. Un aperitiv din *dolmades*, orez aromat învelit în foi de viță, preceda *moussaka*, o porție imensă dintr-un amestec făcut cu ou, carne de miel, brânză, roșii și condimente. Era atât de mult, încât Helen nu putu să mănânce tot.

Alexander o privi gânditor.

— Cei mai mulți turiști nu agreează mâncarea grecească. Aruncă o privire rapidă către farfuria ei.

— Oh, nu. Să nu crezi asta. Sunt bucuroasă că m-ai adus aici. Este prima dată când am ocazia să apreciez mâncarea grecească adevărată. A fost minunată, dar sunt plină.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Foarte puțini străini sunt absolut neutri în legătură cu mâncarea grecească, comentă el ironic, cu un zâmbet mic care îl făcea chiar atrăgător. Unii dintre bucătarii noștri sunt cam mână spartă cu uleiul de măsline.

Continuă să-i vorbească despre mâncărurile grecești, încheind prin a afirma că e greu să spui că au obiceiuri culinare barbare tocmai de aceia care au inventat boneta albă, înaltă și pufoasă a bucătarilor.

— Și cum au inventat-o? Întrebă ea, intrigată.

— A derivat din potcapurile înalte, negre, ale preoților noștri, atunci când câțiva din bucătarii noștri celebri au intrat în mănăstiri.

Conversația curgea natural între ei. Helen deveni conștientă de faptul că ajunsese să se simtă bine în compania lui Alexander. El îi vorbi despre Grecia, despre Marianatos – frumoasa insulă din Marea Egee, proprietatea familiei lui – și despre iahtul lui.

Pe nesimțite, așa încât nici nu-și dădu seama cum el o făcu să vorbească despre ea. Se pomeni povestindu-i de cariera de director executiv al unei companii petroliere, ceea ce făcuse ca familia să călătorească prin toată lumea, despre faptul că ea și Gary fuseseră trimiși la școli cu internat, cum se aplecase ea, în singurătatea ei, asupra muzicii și devenise atât de pasionată încât hotărâse să-și facă din asta o carieră.

Timpul trecea repede și Helen realizează cu uimire că niciodată nu se simțise mai bine în compania cuiva. Era plină de fericire. Mâncarea, vinul și capacitatea lui de a o face să se

simtă în largul ei o relaxaseră. Lăsase garda jos.

În timp ce el comandă cafea americană pentru ea și una turcească pentru el, ea profită de ocazie ca să-l studieze. Părul lui rebel îi cădea până la sprâncene; ochii lui negri străluceau de vitalitate.

Și tocmai această vitalitate puternică era o parte a farmecului lui care îi înfrânase rezistența și o făcuse să aibă o falsă senzație de siguranță în prezența lui.

În ciuda tuturor gândurilor ei, descoperirea la el lucruri care îi plăceau. Îi plăcea felul curtenitor în care o asculta, lăsând-o să vorbească fără s-o întrerupă, ca și cum ar fi considerat foarte important tot ceea ce-i spunea. Vocea lui melodioasă – moale cum e catifeaua – o simțea aproape ca pe o mângâiere. Îi plăcea felul în care buzele lui se curbau în zâmbet atunci când găsea ceva amuzant în cuvintele ei.

Dar, mai mult decât orice, îi plăcea felul în care se simțea lângă el.

Lumea începuse să strălucească de când se găsea cu el. Se simțea periculos de atrasă de el. Ceva din el o făcea să simtă asta. Îi studie linia fermă, dar senzuală, a gurii. Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la amintirea buzelor lui apăsate pe ale ei și fu scuturată de un fior, iar obrajii i se înroșiră, chiar când el încheia lunga lui discuție cu chelnerul.

Pentru a-și ascunde agitația, privi într-o parte, dar nu îndeajuns de repede.

— La ce te gândeai, Helen? întrebă Alexander.

Șocată de întrebarea lui directă, rămase fără cuvinte, speriată. În niciun caz nu-i putea spune adevărul.

— Eu... eu... nu mai știu, se bâlbâi ea, simțindu-și inima bătându-i în gât.

— Sper că nu te uiți la fiecare bărbat cu aerul acela atât de vulnerabil pe chip. Este de ajuns să mă faci să... El își înghiți restul frazei și privi dincolo de ea, strângând pumnul.

Apoi își relaxă degetele cu un efort deliberat și ridică

paharul. Liniile puternice ale chipului lui erau o mască perfectă de autocontrol.

Violența reacției lui o sperie.

— Alexander, ce am... ce s-a întâmplat?

Mâna lui se întinse peste masă și o apucă pe a ei. Ochii lui negri îi scrutau chipul din nou și, văzând că era într-adevăr speriată, expresia lui crudă se îmblânzi.

— Nu, nu-i vorba de tine... numai că... uneori... îmi este greu să cred că ești chiar sinceră. Felul în care mă priveai, îmi vine greu să cred că într-adevăr nu știai ce faci. De obicei, la o femeie atât de frumoasă ca tine, asemenea priviri sunt rodul unui exercițiu îndelungat, încheie el.

Iar el avea o grămadă de experiență cu asemenea femei, își reaminti ea. Îi reveni în minte,

Frumusețea sofisticată a Natashei Chernitzky și o undă de gelozie îi strânse stomacul.

„Exercițiu îndelungat”. Oare farmecul lui viril era versiunea masculină a acestei arte îndelung exersate? Oare el era sincer cu desăvârșire sau îi apărea atât de atrăgător fără să facă niciun efort?

— Haide să plecăm de aici, îi întrerupse el gândurile negre. Oricum, mai am numai câteva ore la dispoziție ca să-ți arăt orașul meu.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, ar fi insistat ca el s-o conducă la hotel. Numai că era foarte greu să acționeze înțelept în compania unui bărbat a cărui prezență magnetică acționa ca o forță elementară asupra ei, încărcând-o cu o excitare ciudată pe care n-o mai simțise niciodată.

Părul lui Helen se învoluta ca fumul în bătaia brizei de pe coasta muntelui Lycabettus. Era vag conștientă că degetele lui Alexander o atingeau ușor pe talie, în timp ce o conducea către ieșirea din restaurantul foarte elegant și foarte scump, situat în vârful unei coline înalte de trei sute de metri, cu o vedere excelentă asupra orașului *lui*. Alte perechi, așezate la

mesele mici, se relaxau în fața paharelor.

Alexander comandase lichior grecesc, uzo, pe care să-l deguste în timp ce admirau panorama unei Atene strălucitoare, întinse la picioarele lor.

— Oh, Alexander, e minunat.

— Este încă și mai frumos la asfințit, când poți vedea Atena cum trece de la alb la auriu.

Jos, sub ei, printre luminile strălucitoare, străzile păreau niște benzi de culoarea cernelii. El îi arăta sclipirile roșii, albastre și verzi de neon ale piețelor Syntagma și Omonia. Mai departe, spre ' stânga, luminile albe și verzi ale aeroportului – clipeau intermitent. Dincolo de piața Syntagma era Acropolis-ul, cu templele strălucind ca niște coroane bătute în nestemate, iar la poalele lui, luminile din Plaka.

— Birourile mele navale sunt acolo, spuse el arătând către Pireu. Mai am câteva și în centrul orașului.

Se cufundară amândoi în tăcere. Alexander căzuse într-o proastă dispoziție încă de când plecaseră din Plaka. Ea își dădu seama că, de când plecaseră din restaurantul în care luaseră cina, ea făcuse toată conversația. Într-adevăr, ea vorbise tot timpul cât telecabina îi dusesese sus, pe Lycabettus. El îi vorbise numai ca răspuns la o întrebare directă a ei.

El fu primul care rupse tăcerea.

– Helen, crezi că ți-ar plăcea să coborâm mai degrabă într-o plimbare până la mașină, decât să luăm telecabina?

— O plimbare ar fi plăcută...

Dacă ar fi știut că drumul de coborâre de pe muntele Lycabettus era numit și „cărarea îndrăgostiților Atenei”, n-ar fi acceptat cu atâta ușurință.

Perechi strâns îmbrățișate erau ascunse în nișe retrase în spatele desigurilor verzi. Deși Alexander mergea tăcut lângă ea, fără s-o atingă, fiecare fibră a trupului ei era conștientă de prezența lui.

Deasupra, luna nouă atârna pe cerul negru al nopții. Stelele străluceau viu.

Era ultima ei noapte în Atena, *cu el*. Suspina dureros, întrebându-se la ce se gândea el.

Deodată cărarea avu o coborâre neașteptată și ar fi căzut dacă Alexander n-ar fi prins-o repede. Una din mâinile lui bronzate o apucă de talie, cealaltă o strânse de încheietura mâinii, susținând-o. Atingerea lui era șocantă, ca o descărcare electrică străbătându-i trupul. Gemu. Simți propria lui respirație reținută și își dădu seama că și el era tot atât de tulburat de prezența ei cât era și ea și acest gând o umplu de o bucurie ciudată.

El privea în jos către ea – cu o strălucire în ochi – trăgând-o după el în vârtejul dorinței lui.

Focul din privirea ei aprinse un răspuns în ochii ei. O senzație de excitare, ca o explozie incontrollabilă, îi străbătu trupul.

Dacă i-ar fi dat drumul din brațe, judecata i-ar fi putut reveni.

Numai că el nu-i dădu drumul. Ei i se părea că o forță duală bărbat-femeie – elementară și instinctivă – o ofertă din afara lor, mai puternică decât ei amândoi, pusese stăpânire pe ei. Nu putea face altceva decât să-l privească adânc în ochi, în timp ce el își trecea degetele peste brațele ei dezgolite. Degetele lui se împletiră strâns cu ale ei, trăgând-o mai aproape de el. Fără să opună rezistență, își lipi trupul grațios de formele lui puternice. Începu să tremure mai întâi de frig, apoi din cauza căldurii atingerii lui, în timp ce focul unei dorințe nestăvilite le curgea prin vene.

El își coborî capul spre ea, iar ea se ridică pe vârfuri pentru a micșora distanța dintre buzele lor. El o strivi la piept cu un geamăt, gura lui explorându-i colțul gurii înainte de a pune stăpânire în întregime pe ea.

Inocentă, ea îi răspunse din instinct. Degetele ei se

relaxară în strânsoarea lui, apoi se eliberă și, fără să fie conștientă de ce face, și le strecură sub sacoul lui pentru a-i putea mângâia spatele puternic, prin materialul subțire al cămășii.

Sărutul lui îi golise complet mintea de orice gând. Nimic altceva decât un întuneric înspăimântător care o înconjura. Brațe puternice care o strângeau, buze fierbinți și umede care puseseră stăpânire pe ale ei, cu o cruzime reținută și experimentată.

Cumva, mâna ei ajunsese pe gâtul lui și-i mângâia părul negru ca abanosul care-i cădea în cârlionți pe guler. Buzele îi tremurau sub ale lui.

Încet, Alexander își înclină capul și privi în jos către ea, văzând foarte clar în lumina lunii capitularea de pe chipul ei. Ochii ei albaștri încă străluceau de dorință. Buzele ei, mângâiate de sărutul lui, erau întredeschise într-un zâmbet nesigur. El trase adânc aer în piept și își înfrână focul pasiunii.

Lui Helen i se părea că toată lumea i se rotește la picioare. Era bucuroasă că Alexander o ținea încă strâns de coate. Trecu însă ceva timp până să devină conștientă de schimbarea petrecută în el.

Părea aspru, rece. Amintirea purtării ei în fața lui o lovi ca un duș înghețat. Oare ce gândea el acum despre ea? De ce răspunsese cu atâta nerușinare pasiunii lui?

Era de neînțeles cum se făcea că un astfel de bărbat, pe care ea era hotărâtă să-l evite toată viața, o făcuse să-și piardă autocontrolul doar sărutând-o. Se simțea atrasă de el, fără ca el să acționeze în acest sens, și asta o înspăimânta.

Oh, oare de ce ieșise cu el? De ce fusese atât de proastă?

Chiar și acum, în timp ce-i studia chipul atrăgător, îl dorea, îi dorea îmbrățișarea posesivă. Toate sentimentele pe care și le suprimase cu grijă, afundându-se în cariera muzicală, erupeau acum înăuntrul ei cu o forță vulcanică.

Se simțea atrasă irezistibil de un bărbat care ar putea-o distruge dacă ea i-ar da această șansă, fără chiar ca lui să-i pese de asta.

Numai că nu avea de gând să-i dea această șansă!

Și chiar în clipa în care mâinile lui se întinseră s-o apropie de el încă o dată, ea se smulse din îmbrățișare, ținându-și trupul țeapăn departe de al lui.

— E târziu, spuse ea tremurând. Și cred că ar fi mai bine să mă întorc la hotel, ca să-mi fac bagajul

— Îți mai este teamă de mine, sau chiar de tine, micuț?

— Nu, nu... mă tem, minți ea, conștientă că tremurul vocii îi trăda adevăratele sentimente.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Cu numai un minut în urmă, tu...

Cu un minut în urmă se topise literalmente. În brațele lui, comportându-se cu o nerușinare de neiertat, și asta cu un bărbat care era cu puțin mai mult decât un străin! Se înroși violent la cuvintele lui.

— Nu... nu știu de ce s-a întâmplat. Dar îmi dau seama... acum... că a fost o greșeală.

— De ce? Dacă doi oameni se simt bine fiecare în compania celuilalt, de ce să nu se sărute? Suntem adulți, nu copii.

Tonul coborât al vocii lui vibra în fiecare fibră a trupului ei. Oare el știa ce efect avea vocea lui asupra ei? Simțea o nevoie acută de a pune capăt acestei conversații.

— Ești o femeie foarte frumoasă și fierbinte, iar eu te doresc, continuă el cu aceeași voce. Din nou, vocea lui o umplu de o dorință stranie. El făcu un pas către ea, iar ea făcu unul înapoi.

— Nu te apropia de mine, rosti ea speriată, mirându-se cum de cuvintele ei sunau atât de dur, de vreme ce simțea cum se topește pe dinăuntru. Nu vreau să mă mai atingi!

— Eu nu sunt chiar așa.

Ea simți că trebuia să spună ceva înainte ca sentimentele ei s-o cuprindă în întregime.

— Eu da! Și sunt bucuroasă că voi pleca mâine, căci altfel vei mai găsi vreo modalitate să mă forțezi să te văd din nou.

— Asta crezi tu că am făcut în seara asta?

Cu greu se abținea să-și reprime dorința de a petrece încă o seară împreună cu el.

— Păi... da...

— Mincinoaso. Eu renunțasem, iar tu m-ai chemat înapoi. Iar acum, după ce am petrecut această seară cu tine, îmi dau seama că nu-mi este nici pe departe de ajuns. Vreau să-ți amâni plecarea.

— Să-mi amân plecarea?

— De ce nu? Ne-ar oferi ocazia să descoperim dacă această atracție dintre noi se bazează și pe altceva mai subtil decât pe simpla atracție fizică.

Oare prezența ei era pentru el tot atât de tulburătoare cât era și pentru ea apropierea lui? Acest gând îi trimise un fior de plăcere de-a lungul șirei spinării.

El făcu un pas către ea și, când ea se dădu înapoi, el o apucă de încheietura mâinii.

— Mai bine ai avea grijă unde te retragi, murmură el. Amintește-ți că suntem pe o potecă de munte.

O prinse strâns și o țină în brațe, ca și cum ar fi fost foarte prețioasă pentru el. Ea îi putea auzi inima zbătându-se, își simțea curbele grațioase ale trupului apăsate pe trupul lui.

Încercă o privire peste umăr, către prăpastia de dincolo de marginea stâncoasă a cărării, și trase aer în piept.

Trebuie să fie înălțimea, își spuse ea, și nu el! ceea ce o făcea să se simtă atât de amețită și de confuză.

— Nu eram în pericol să cad, spuse ea, încercând să se elibereze.

— Încep să cred că minciuna este un defect în caracterul tău, rosti el încet. Va trebui să rezolvăm asta împreună.

— Nu vom rezolva nimic împreună! se răsti ea. Își puse mâinile pe pieptul lui și împinse cât putu de tare, dar el o ținea lângă el cu o ușurință care o înnebunea. Ai să mă duci acasă, acum.

— Nu, n-am să te duc. Acum, am să te sărut din nou. Își coborî capul către al ei, privind-o adânc în ochi. Mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu. Recunoaște.

— Nu-i adevărat.

— Și atunci de ce te relaxezi și tremuri în brațele mele?

L-ar fi contrazis, dacă buzele lui nu i-ar fi acoperit gura. Apoi pasiunea lui nestăvilă îi învinse orice rezistență. Fără să vrea, mâinile care mai devreme îl împingeau cu furie în piept îi alunecară în jos, către talie.

Nicio altă experiență din întreaga ei viață – nici chiar muzica – nu trezise o asemenea excitare în ea. În acel moment îl dorea atât de mult, încât nu mai era capabilă să se gândească la consecințe.

Când el își dezlipi buzele de ale ei, tot ceea ce simți fu regret.

— Îți vei amâna plecarea de mâine, șopti el, ca să rămâi în Grecia cu mine? O sărută ușor pe pleoapele închise. Văzând că ea nu răspunde, el continuă: Dacă este vreo problemă cu cheltuieli suplimentare, ți-aș putea plăti toate acestea.

Aceste cuvinte fură ca apa rece vărsată peste foc. Pasiunea ei se stinse.

În mod evident avea o părere greșită despre ea din moment ce-i putea cere în acest fel să fie amanta lui!

Își adună la un loc toată voința și autocontrolul și începu, într-o șoaptă răgușită:

— Alexander, ți-am mai spus ce simt. Nu am nici cea mai vagă dorință de a rămâne în Grecia. Nici măcar o singură zi! Nici măcar o oră! Nu-mi place prea mult de tine și nici tactica pe care o folosești, și am să fiu bucuroasă când voi da la spate această seară legată de tine!

Ea își ignoră reacția dureroasă pe care o simți în stomac la gândul că nu-l va mai vedea niciodată.

Un mușchi tresări pe obrazul lui Alexander.

— Bine, rosti el încet, eliberând-o. Chipul îi era o mască lipsită de orice emoție. În ciuda tuturor acuzațiilor tale, nu am nicio intenție de a te forța să faci altfel.

Ea fu surprinsă. Într-un fel sau altul, se așteptase la o reacție și se simți vag dezamăgită. Cel puțin aparent, dacă el o considera sau nu iubita lui, nu mai avea vreo importanță. Fără îndoială că orice fetișcană drăguță îi putea lua imediat locul, mai ales cu un bărbat ca el.

Se dojeni singură că fusese atât de ridicolă. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. Începea să-și dea seama că, dacă el ar fi vrut cu orice preț să se bucure de compania ei, ea n-ar fi fost în stare să-l împiedice. Cumva, pusese stăpânire pe ea, așa cum nu mai făcuse niciun alt bărbat.

Coborâra în tăcere tot restul drumului, până la *Rolls*-ul lui Alexander, al cărui șofer aruncă imediat țigara în praful drumului și se repezi să deschidă portiera pentru Helen, plin de respect.

Helen urcă în spate, iar Alexander veni lângă ea. El ridică un braț și îl puse pe spatele banchetei așa încât, când Helen nu era atentă, îl atingea cu capul. Deși era foarte hotărâtă să evite orice alt contact fizic cu acest bărbat, nu-și putu îndepărta gândul că ar fi o senzație foarte plăcută să fie înlănțuită în brațele lui, pe bancheta din spate a mașinii.

Ce se întâmplase cu ea? Cu cinci minute în urmă îi ceruse să fie amanta lui, iar ea încă îl dorea mai mult ca oricând.

Motorul puternic porni, și *Rolls*-ul țâșni aproape fără zgomot pe străzile din Kolanaki, cartierul select de la poalele versantului sudic al muntelui Lycabbetus. Helen remarcă, absentă, vilele elegante împrăștiate pe colină.

O vreme, rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Alexander începu o conversație impersonală, arătându-i ce era mai interesant

de văzut, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit între ei. Ea se gândi că face asta ca să treacă mai repede timpul. În ciuda tuturor gândurilor ei, se lăsă prinsă în conversație.

El îi arată o clădire modernă, acoperită în întregime cu sticlă, care se înălța spre cer.

— Biroul meu din Atena este acolo sus, la ultimul etaj. Dacă ai mai fi rămas, te-aș fi dus acolo să-l vezi. Panorama este excelentă.

Ea își aminti panorama minunată din apartamentul lui din hotelul de la Paris.

— Încep să cred că-ți plac înălțimile, spuse ea.

— Așa este. Tot atât de mult pe cât te temi tu de ele.

— De unde știi? întrebă ea, puțin uimită de exactitatea afirmației lui.

— Te-am observat. Astfel am aflat că înălțimile nu sunt singurul lucru de care te temi...

Se înroși ușor când remarcă tonul insinuant al vocii lui.

Începu să nu se mai simtă în largul ei când își dădu seama că foarte puține lucruri despre ea scăpaseră atenției lui. Ar face bine să nu-l mai subestimeze în viitor. În viitor... Așa ceva nu exista pentru ei... Din nou, acest gând o făcu să se simtă amărâtă și începu să se joace nervoasă cu poșeta.

Șoferul viră neașteptat, iar Helen fu aruncată către Alexander. Instinctiv, brațul lui, care se odihnea pe spatele banchetei, se înlănțui în jurul ei, protector, ținând-o lângă el.

Apoi el se aplecă și schimbă câteva cuvinte în grecește cu șoferul. — Nu ai de ce să te alarmezi, o asigură Alexander, vorbind din nou în engleză.

Ea remarcă că el nu-și retrăsese mâna de pe umărul ei.

— Și mâine părăsești Grecia... începu el.

Un fior o scutură la acest gând. Credea că stabiliseră deja acest aspect.

— Da...

Se simți însă ușurată când el continuă:

— Și a existat în programul excursiei voastre o vizită la Muzeul național de arheologie?

— Am petrecut o dimineață întreagă acolo.

— O dimineață... O săptămână n-ar fi de ajuns să vezi tot.

— A fost pentru mine cel mai fascinant muzeu pe care l-am văzut vreodată.

— Nu se compară cu niciun alt muzeu din lume, rosti el cu acea încredere deplină care îl caracteriza.

Începu să-i vorbească despre antichitatea și arta greacă. Era ușor să-ți dai seama că era un expert în domeniu. Îi trecu vag prin minte că drumul către hotel dura cam mult, dar deveni atât de fascinată de explicațiile lui despre cultura miceniană, încât acel gând trecu neobservat.

— N-am apucat să văd decât foarte puțin din exponatele miceniene! exclamă ea. Mi-am tot spus că îmi voi face timp pentru încă o vizită la muzeu, dar întotdeauna a fost altceva de făcut.

— Și acum fii sinceră. Cred că cei mai mulți turiști consideră muzeele plictisitoare. Ți-ar fi plăcut... într-adevăr... să mai vezi câteva antichități?

— Oh, da!

Ea crezu că-l aude murmurând: „Cred că asta se poate aranja foarte ușor”.

— Numai că plec mâine, iar muzeul este deja închis de câteva ore.

El n-o mai asculta. Îi vorbea șoferului în grecește, în maniera lui poruncitoare.

Mașina viră spre dreapta o dată, apoi încă o dată. Oare numai își imagina sau chiar se întorceau pe drumul pe care veniseră?

Privi afară în timp ce clădiri și intersecții alunecau pe lângă ei. Nu putea fi sigură.

Deodată, mașina urcă o pantă abruptă și frână; geamul electric din partea șoferului coborî și acesta rosti ceva în

microfonul unui sistem de securitate. O poartă imensă din fier se deschise. Mașina porni să urce din nou.

Helen se desprinse din brațele lui Alexander și privi în retrovizor, exact la timp ca să poată vedea o poartă închizându-se în urma lor.

În față văzu un palat de un alb orbitor, iluminat din belșug, înalt, pe vârful unei coline, exact ca o mănăstire bizantină. *Rolls-ul* frână din nou, de data asta în fața unor coloane imense din marmură, intrarea în grandiosul palat.

Se întoarse agresiv, înfruntându-l pe Alexander. Chipul lui era lipsit de orice expresie.

— Unde m-ai adus? întrebă ea.

— Acasă la mine, răspunse el calm, ca și cum totul ar fi fost perfect natural.

— De ce?

Întrebarea îi scăpase, deși știa că era inutil să întrebe așa ceva. O adusesese aici cu un singur scop, ca s-o seducă.

El ridică un deget pentru a îmblânzi cuta dintre sprâncenele ei. Gropițele din obrajii lui se adânciră și el zâmbi. Sub forța acestui zâmbet, Helen simți cum furia i se topește.

— Aproape că pot citi ce-ți zboară prin minte acum, Helen, spuse el încet. Crezi că te-am adus aici ca să te seduc, nu-i așa?

Ea se foi pe banchetă, zăpăcită. Totuși, el era. Cel care se comporta groaznic, să profite de ea!

— Și nu-i așa?

Spre groaza ei, el nu negă.

— De ce nu intri, ca să afli singură? glumi el.

Alexander o apucă de mână și o ajută să coboare din mașină.

— N-ai niciun drept... încercă ea. Absolut niciun drept... să mă aduci aici.

— Te-am adus numai pentru că am crezut că are să-ți

placă, replică el, inocent.

— Oare ce am spus sau ce am făcut, ca să crezi așa ceva?

Se opri brusc, stupefiată, mușcându-și buza în timp ce-și amintea cum fusese în brațele lui, agățându-se de el de fiecare dată când o săruta. Se înroși violent.

Dinții lui albi străluciră pe tenul bronzat; ochii lui negri o scrutau ca și cum i-ar fi citit gândurile. Iar ea știa că el găsea amintirea îmbrățișărilor lor, ca și situația ei prezentă, foarte plăcute. Fără îndoială credea că are s-o seducă foarte ușor, și, amintindu-și răspunsul propriului ei trup, nu era chiar sigură că va putea să-i reziste.

Era deja băgată în această poveste până peste cap. Și cum ar putea ieși de data asta?

Capitolul 4

— Eu nu intru, rosti Helen hotărât, în timp ce Alexander urca treptele din marmură albă. El se opri în fața ușilor duble, imense.

La atingerea cheii în încuietoare, ușile zburară în lături.

— Am spus că nu...

— Bineînțeles că vei intra, o contrazise el.

Dar când degetele ei se crispară pe balustradă, într-o strângere disperată, el n-o forță.

În schimb, spuse:

— Sau poate te simți mai în siguranță... afară... în întuneric... singură... cu mine?

Din nou, nota aceea glumeață în vocea lui. Ochii lui străluceau amuzați.

Privind înapoi peste umăr, ea remarcă dispariția șoferului. Rolls-ul, parcat încă în același loc, oglindea luminile nopții.

Strânsoarea degetelor ei slăbi. Cu siguranță că înăuntru, într-o casă atât de mare, erau o mulțime de servitori. Poate îl va putea convinge pe unul din ei s-o ajute. Temătoare, se lăsă

condusă într-un hol elegant.

Abia dacă își dădu seama de parfumul florilor proaspete care o învăluia. Era conștientă numai de liniștea deplină care domnea în jurul ei. Se opri în loc, la numai câțiva centimetri de ușă.

Unde erau servitorii? Dormeau?

— Suntem singuri, spuse el, ca un răspuns la întrebarea ei nerostită. Le-am dat liber servitorilor.

În timp ce-și strângea și-și deschidea pumnii, palmele îi transpirară de teamă. Singurul sunet din casă era făcut de bătăile propriiei inimi, care îi zvâcnea în timpane, asta în afară de zgomotul hârtiei rupte, căci Alexander răsfoia neglijent și deschidea corespondența găsită pe o măsuță neagră, din lemn lăcuit.

Casa asta imensă, costumul lui alb elegant și comportamentul lui ireproșabil nu răpeau cu nimic din forța latentă a trupului său musculos. Iar ea se găsea singură aici, cu el!

Niciodată nu se simțise mai vulnerabilă.

— Toți... plecați? întrebă ea.

La auzul tonului nenatural al vocii ei, el se întoarse și-i aruncă un zâmbet devastator.

— Da. Cu excepția paznicilor de afară și a lui Georgios, șoferul, suntem singuri.

Paznicii, dar aceștia erau afară. Nu exista nimeni s-o ajute, în afară de ea însăși.

El continuă politicoș, ca o gazdă perfectă care se străduiește să facă un oaspete nervos să se simtă în largul său.

— Dorești ceva de băut?

Oh, acest bărbat, dincolo de toată această politețe, era un monstru! Trebuia să-și amintească asta atunci când va simți că alunecă din nou în puterea farmecului lui. Nu o adusesese chiar el, în toiul nopții, la el acasă, fără consimțământul ei?

Nu fusese chiar el cel care dăduse liber servitorilor?

În aceste condiții, o băutură era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu, răspunse ea cu un glas care, spera, nu-i trăda teama. Nu cred că am să beau ceva.

— Sper că nu te deranjează dacă eu am să beau. Am avut o zi lungă. Am sosit de la Paris abia în această după-amiază, târziu...

În această după-amiază, târziu... însemna că venise la restaurant, s-o caute, direct de la aeroport. Oare fusese chiar atât de nerăbdător s-o vadă? Remarcă, pentru prima oară, umbra întunecată de sub ochii lui.

O conduse prin mai multe încăperi imense, toate diferite, dar îmbinându-se armonios una cu cealaltă. Erau mari, aerisite, cu tavan înalt, cu ferestre largi și mobilier rafinat. Peste tot erau așezate flori și plante decorative, ceea ce dădea casei, în toată imensitatea ei, un aer viu și cald.

Casa, mai mult un splendid palat decât o simplă casă, era o reflectare a omului care locuia în ea – măreț, plin de gust și de putere.

Dar nu casa îi înnebunea simțurile, ci însuși acest bărbat.

O conduse într-o încăpere mai mică decât cele prin care trecuseră până atunci. Și când el aprinse lumina, văzu că se găseau în bibliotecă.

Doi dintre pereți erau acoperiți din podea până în tavan cu rafturi cu cărți. Pe un alt perete era un șemineu deasupra căruia atârna o pictură modernă, îndrăzneță. Mai multe glasvanduri se deschideau către un balcon care dădea spre terenurile de tenis și o piscină imensă, care strălucea ca o nestemată întunecată pe fondul închis al grădinii din jur.

O canapea era îmbrăcată în catifea de Burgundia; restul încăperii era în culori închise, de pământ. Totul dădea un aer masculin și reconfortant.

Alexander stătea în picioare în fața barului.

— Sigur nu vrei ceva de băut, o Coca-Cola? Direct din sticlă. Fără nimic altceva decât câteva cuburi de gheață?

Gheața zornăia tentant în două pahare de cristal. El turnă Coca-Cola într-unul din ele, și i-l oferă, împreună cu un zâmbet dezarmant.

Fără să vrea, îi întoarse zâmbetul și ea.

— Așa, acum e mai bine. Nu mai pari chiar atât de tensionată.

Ea luă paharul din mâna lui și degetele li se atinseră o fracțiune de secundă.

— Helen, când îți vei da seama că nu ai de ce să te temi de mine?

Privirea lui neagră era ca focul, iar ea deveni conștientă de propria ei respirație, rapidă și sacadată.

— Numai atunci când mă vei duce înapoi la hotel, sunt în siguranță.

— Ești în siguranță, chiar acum. Glasul lui era coborât, intim.

— În siguranță... cu... tine... singură, aici?

El era atât de înalt, atât de masculin. Picioarele i se înmuiaseră la gândul că se găsea singură cu el și se sprijini de spatele canapelei.

— Da.

— M-ai adus aici împotriva voinței mele.

El se sprijini cu spatele de bar, la o distanță respectabilă de ea, cu o nepăsare care arăta că nu se considera deloc afectat de cuvintele ei. Sorbi din pahar.

— Asta nu e chiar adevărat, răspunse el. Știam că dacă te-aș fi invitat aici, simțul tău fecioresc de proprietate te-ar fi făcut să-mi răspunzi cu un cuviincios „nu”.

— Așa că ai luat inițiativa...

— Tu ai fost cea care mi-a dat ideea, replică el încet.

— Eu! strigă ea, lăsând furia să-i acopere adevăratele temeri. Cum de tocmai eu...

— Ai spus că ți-ar plăcea să mai vezi niște exponate antice. Păraai realmente interesată de ele când îmi vorbeai în mașină, răspunse el, zăpăcind-o cu schimbarea bruscă a subiectului.

— Așa este, dar ce au de-a face antichitățile cu prezența mea aici?

— Totul. Sunt în posesia uneia dintre cele mai bune colecții particulare din lume.

— Oh...

— Credeam că ți-ar plăcea să vii aici, să-mi vezi colecția.

— Într-adevăr... Furia i se disipase.

Ochii lui negri străluceau de triumf.

— Atunci... recunoști că am avut dreptate și că te bucuri că te-am adus la mine acasă?

— Cu excepția faptului că m-ai păcălit, răspunse ea, agățându-se cu încăpățănare de o teamă pe care n-o mai simțea.

— Nu te-am păcălit.

— Mi-ai spus că mă duci la hotel.

Neglijent, el își dădu la o parte o șuviță de păr ca abanosul care-i căzuse pe frunte. Privea fix către ea, fără nici cea mai vagă tendință de a-și scuza comportamentul.

— Asta și făceam, începu el răbdător, dar când ți-am văzut entuziasmul pentru expoziția miceniană, m-am răzgândit.

— Ai răspuns la toate, murmură ea.

— Când vei ajunge să mă cunoști mai bine, vei vedea că întotdeauna sunt foarte direct. Îmi urmez scopul fără să recurg la trucuri.

Helen fu cutremurată de hotărârea ce se putea citi în afirmația lui și de cruzimea care zăcea dincolo de ea. Când el dorea ceva, nu permitea nimănui să-i stea în cale.

— N-am nici cea mai vagă intenție să te cunosc mai bine, replică Helen cu hotărâre. Uiți că mâine voi pleca.

O clipă, un fulger de furie străbătu ochii lui negri. Trase

aer adânc în piept în timp ce-și înclină capul. Apoi și-l îndreptă, ridică paharul din cristal la gură și-l goli dintr-o sorbitură.

— Cum aş putea să uit de vreme ce tu consideri necesar să-mi tot amintești acest lucru?

Spuse el. Nota pasională din vocea lui vibra în trupul ei.

— Dacă îl tot repet, o fac pentru că tu nu pari convins de asta, insistă ea crispată.

— Poate că nu sunt.

— Ce?

— Amintește-ți că am la dispoziție tot restul nopții ca să te conving să rămâi. De data asta, vocea lui fusese amenințător de joasă.

Ar fi trebuit să știe că nu poate avea încredere în el!

— Nici n-ai avut de gând să-mi arăți colecția ta de antichități, îl acuză ea în timp ce el se apropia de ea cu pași mari și elastici.

Ea se apăsă mai tare pe spatele canapelei.

— Oh, dar te înșeli. Am să ți-o arăt chiar acum.

Acum el se găsea atât de periculos de aproape de ea, încât nu îndrăzni să-și ridice ochii și să-l privească, pentru ca el să nu poată vedea excitarea care o cuprinsese în apropierea lui. Un sentiment pe care nu-l înțelegea prea bine o făcea să tremure ușor. Dacă el ar săruta-o acum... ar fi pierdută... cu siguranță...

El o prinse ușor de talie ca s-o conducă spre salonul în care se găsea colecția, dar ea tresări violent și se îndepărtă de lângă el.

El nu încercă s-o atingă din nou.

— Pe aici, spuse el, deschizând ușa în fața ei și așteptând-o să iasă.

Sandalele ei cu tocuri înalte țâcăneau puternic pe parchetul lustruit în timp ce se grăbea să se țină pe urmele lui. El tastă combinația potrivită pentru a dezactiva sistemul

de alarmă care proteja colecția. Apoi trecură amândoi de două uși groase din oțel.

Colecția lui – statui în marmură și bronz, amfore și picturi pe pânză – era aranjată cronologic. El începu o expunere fascinantă și foarte bine documentată a fiecărui exponat. Cel mai mult o interesau micile povești și anecdote din întâmplările lui personale de pe șantierele arheologice unde anumite piese fuseseră găsite.

O oră trecu într-un mod extrem de plăcut, fără ca vreunul din ei să-și dea seama..

– Cu siguranță că te plictisesc, spuse el în final, așezând la loc o amforă care aparținuse odinioară marelui sculptor antic Phidias.

— Oh, nu! protestă ea. Ai făcut ca totul să revină la viață! Nu-și putu reprimă entuziasmul care-i răzbătea în voce. Nici nu-mi imaginam că e nevoie de atâta răbdare și îndemânare ca să găsești aceste piese.

— Alături de multă muncă și mulți bani..

El reactivă alarma și părăsiră încăperea.

Ea fu pe cale să-i spună că e târziu și să-i ceară s-o ducă înapoi la hotel, dar, înainte să apuce, el zise:

— Aș vrea să-ți arăt locul meu preferat din această casă – mansarda. Are vedere asupra piscinei, grădinilor și Atenei.

Merseră amândoi prin coridorul cel lung.

— Pare a fi încă unul din locurile tale de la înălțime, zise ea râzând. Pentru moment, uitase să-i fie teamă de el.

— Într-adevăr. Am cumpărat această casă pentru mansardă. Proprietarul anterior a fost un prinț grec care s-a căsătorit cu o actriță italiană. A făcut o mulțime de schimbări ca să fie pe placul ei. În vecinătatea mansardei este o scenă de teatru, destul de mare, pentru ca să poată adăposti un spectacol adevărat.

— O folosești vreodată?

— Câteodată... o împrumut unei prietene căreia îi place să

repete aici, răspunse el evaziv.

Ajunseră la capătul coridorului. Alexander împinse ușile și căută cu mâna comutatorul electric. Apoi teatrul apăru în toată splendoarea lui de roșu și alb. Scaunele erau îmbrăcate în catifea roșie, iar mocheta purpurie. Pereții erau albi, cu ornamente aurii.

— Dar... este minunat, murmură ea, uluită.

— Cam așa ceva, admise Alexander. Maria Antoaneta ar fi aprobat întru totul gusturile actriței noastre italiene.

Helen alergă ușor pe interval, către scenă.

— Te deranjează, întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, dacă urc pe scenă?

— Deloc.

El zâmbi, iar ea știu că entuziasmul ei îl amuza.

În timp ce se învărtea surescitată pe scenă, observă o bretea din satin roz ivindu-se de sub marginea cortinei. O ridică și descoperi că făcea parte dintr-un costum de balet, care fusese aruncat cu neglijență acolo.

„Câteodată... o împrumut unei prietene căreia îi place să repete aici,” răspunsese el.

Natasha!

Bretea din satin îi alunecă printre degete, ca și cum ar fi ars-o. Simțea stomacul strângându-se la gândul că Natasha... aici cu el.

Era ridicol să-i pese de faptul că el era cu altă femeie. Dar îi păsa. Toată buna dispoziție care o stăpânise mai devreme se evaporase.

Helen își ridică ochii. Deasupra scenei, plafonul era ornamentat cu panouri albe din lemn de stejar.

— Acolo e mansarda, spuse Alexander, fără să-și dea seama de schimbarea ei de dispoziție. Vino, vom urca cu liftul. Aceasta este singura parte a casei cu atât de mult lemn în construcție, rosti el în timp ce deschidea liftul cu cheia. O altă toană a actriței noastre. Credea că piatra – chiar și

marmura – este prea rece.

Curând – datorită magnetismului atotputernic al lui Alexander – costumul de balet și balerina fură uitate. Râdeau amândoi de o altă anecdotă despre actriță când trecură din lift într-o încăpere la fel de bogat decorată ca și sala de teatru.

Picioarele i se afundară într-un covor persan gros, care acoperea parchetul întunecat. Ferestrele erau ascunse îndărătul unei draperii din cea mai fină mătase. Un portret imens al unei fete frumoase, înrămat într-o ramă aurie, atârna deasupra șemineului. Bolta îndrăzneată a încăperii adăuga mai mult farmec atmosferei.

Lui Helen îi venea greu să creadă că putea fi cineva atât de bogat.

Camera, cu toată grandoarea ei, era plăcută. Mobilierul era modern – crom și sticlă; culorile dominante – tonuri de albastru, maron și arămiu.

— Nu pot să cred, începu Helen, că tu numești... asta... „mansardă”.

— O altă toană a actriței noastre, zise el zâmbind.

Apăsă un buton și o muzică blândă umplu încăperea.

— Să ieșim în balcon, spuse el. Draperiile zburară grațios într-o parte și el deschise glasvandul care dădea spre balcon.

O prinse de mână și o strânse atât de tare, încât ea nu s-ar fi putut elibera, și o duse către balustrada balconului.

Patru etaje mai jos, bazinul de înot strălucea ca o nestemată întunecată. Cu respirația tăiată, Helen se agăță de Alexander. Niciodată nu fusese în stare să privească în jos de la o înălțime mai mare fără să se simtă măcar amețită.

Ca o pânză de păianjen, de la balcon și până jos cobora o scară de frânghie.

— Asta pentru ce e? întrebă Helen, arătând scara.

— Este versiunea mea de scară de incendiu, răspunse Alexander cu o voce ciudat de dură. Ți-am spus mai devreme

că mansarda e construită în cea mai mare parte din lemn. Eu locuiesc aici sus. Odată – demult – am avut o întâlnire cu focul și cu moartea. Brusc, schimbă subiectul. Terasa, cea pe care stăm acum, aparține casei din proiectul original. Numai interiorul – mansarda

— A fost adăugat de actrița noastră. Se întrerupse și privi îndelung luminile Atenei. După o tăcere îndelungată, spuse: Cred că eu am să beau ceva. Tu mai vrei un Coca-Cola?

— Mulțumesc, nu...

Ar cam trebui să plece, poate nu chiar acum, dar cel puțin după ce își va fi terminat el băutura.

Îl urmă înăuntru. În timp ce el își turnă un pahar, ea dădu ocol mansardei, privind florile, plantele decorative și obiectele de artă împrăștiate prin încăpere. În timp ce atingea o mică statueta, realizează că doar această cameră în sine era un muzeu.

Ea ajunsese în celălalt capăt al mansardei și trecuse deja prin cadrul unei uși când își dădu seama că se găsea într-un dormitor imens, cu un mic salon plin de oglinzi și o baie.

Văzu patul imens acoperit cu satin auriu. Pe pat strălucea pasărea de foc. Stomacul îi tresări când își aminti prima noapte în care îl întâlnise pe Alexander.

Ajunsese din nou, din greșeală, în dormitorul lui. Doar spusese că locuiește aici sus, numai că nu dăduse prea mare importanță acestei remarci. Acum însă îi găsea un alt înțeles.

Imediat, o bănuială neplăcută i se strecură în minte. El o adusese aici, către dormitorul lui! îi zisese mai devreme că avea la dispoziție noaptea întreagă ca s-o convingă să rămână în Grecia! Simți cum îi îngheață sângele în vene.

— Îți place casa mea, micuț? se auzi vocea lui Alexander chiar în spatele ei.

Se răsuci cu fața spre el. Ținea într-o mână paharul. Și, spre groaza ei, cu mâna liberă își lărgi nodul cravatei și-și deschise primii doi nasturi ai cămășii, dezvelind o parte a

pieptului lui puternic și bronzat. Zări cicatricea coborând pe gâtul lui și același medalion pe care îl mai văzuse o dată.

Neglijent, își aruncă cravata pe spătarul unui scaun aflat la îndemână, apoi își scoase haina și o așează pe același scaun. Își rulă mânecile cămășii. Fără să mai fie atât de formal acum, părea în schimb și mai masculin.

Frica – necontrolată – îi făcu inima să i se zbată nebunește. Era pe cale să-i ceară s-o ducă la hotel imediat, dar el începu să vorbească, umblând prin dormitor.

Pentru că nu se apropiase de ea și abordase ceea ce părea a fi un subiect „neutru” de conversație, teama i se risipi, chiar dacă inima îi bubuia în piept.

— Probabil că te-ai întrebat ce înseamnă emblema de pe cuvertura patului, spuse el. Cred că ți-o amintești de la Paris...

— Da... răspunse ea, nesigur.

— Ceva mai devreme ți-am spus în treacăt că am avut o întâlnire cu focul și cu moartea... Se întrerupse și sorbi din pahar. Când aveam numai doisprezece ani, locuiam cu familia într-un apartament de douăsprezece camere, la etajul zece, aici, în Atena. Într-o noapte, când părinții mei erau plecați, m-am trezit. Abia dacă mai puteam să respir. Flăcări și fum peste tot. Cumva am reușit să ajung în camera surorii mele mai mici, Andrea, și am ridicat-o din pătuț. Nu mai era nicio ieșire din apartament decât să sar de pe balcon – fie zece etaje în jos, fie un metru și jumătate până la balconul unei clădiri alăturate.

— Și ce-ai făcut?

— Am sărit, cu sora mea în brațe, spre balconul alăturat. Un bărbat, care stătea acolo, m-a prins.

— Oh, Alexander! Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reușit să...

— Era aproape să nu reușească. Poate ai observat o cicatrice... Degetele lui bronzate trecură peste linia ciudată

de pe gâtul lui. M-am tăiat în noaptea aceea, nu-mi amintesc cum. Nu s-a aflat nici până astăzi cum a pornit incendiul. Aproape șaizeci de persoane au murit atunci, inclusiv servitorii. Dar eu am devenit pe loc un mic erou. Ziarele m-au etichetat drept „pasărea de foc”. Porecla a prins. Mi-a fost conferită chiar și o medalie oficială. Își scoase medalionul de sub cămașă. Îl port mereu, ca să-mi amintească întotdeauna că pot face orice sunt hotărât să fac.

— Unde este Andrea acum?

— Trăiește împreună cu restul familiei mele în Marianatos. Portretul de deasupra șemineului este al ei.

— Este foarte frumoasă.

— Sper ca într-o zi voi două să vă cunoașteți, rosti el, întorcându-se și pornind spre ea.

Cuvintele lui, insinuarea vagă despre o eventuală rămânere a ei în Grecia ca s-o cunoască pe sora lui, împreună cu faptul că el se apropia de ea, declanșară un semnal de alarmă în mintea ei.

— Ar fi timpul să plec, spuse ea, tremurând.

— Sau poate e timpul să te conving să rămâi pentru o perioadă nedefinită.

Ochii ei albaștri străluciră plini de teamă când întâlniră privirea lui luminoasă pentru o clipă extrem de scurtă.

El întinse mâinile ca s-o cuprindă în brațe.

— Nu! Nu mă atinge!

Mâinile lui căzură.

— Bine, răspuse el, înțelegător. Haide în cealaltă cameră să stăm jos. Cred că te-ai simți mai în siguranță... cu mine... acolo.

Ea se strecură pe lângă el și trecu în cealaltă încăpere. Într-adevăr se simțea mai în largul ei în afara dormitorului, dar știa că această senzație de siguranță era numai o iluzie. Era prinsă în capcană. Singura cale de ieșire era scara de frânghie sau liftul, a cărui cheie era la el. Își aminti înălțimea

de patru etaje și propria ei teamă de înălțimi, și știu că scara era în afară de orice discuție. Își aminti că Alexander pusese cheia în buzunarul hainei, haină care se găsea acum în dormitor.

— De ce nu stai jos? întrebă el, arătându-i canapeaua în fața căreia el se așezase, pe un scaun. Văzând-o că ezita, adăugă: Ți-ar fi mai comod să stai jos, decât în picioare. Genunchii o lăsară și se prăbuși pe canapea.

— De ce ești atât de hotărâtă să pleci mâine? întrebă el.

Desigur, existau mai multe motive, dar cel mai puternic care îi venea în minte era să scape de el și de vârtejul de sentimente pe care i-l stârnea apropierea lui.

— Bine, ar putea fi... munca mea, răspunse ea. Peste trei săptămâni voi începe să lucrez ca profesor de muzică la o școală de fete din Connecticut.

— În trei săptămâni ai destul timp să-i anunți, spuse el, vorbind despre renunțarea la cariera ei ca despre anularea unei seri la restaurant. Poți să-i suni mâine – la prima oră – să le spui să angajeze un alt profesor.

Atitudinea lui arogantă o irita, dar era hotărâtă să rămână calmă.

— Nu pot. Bill se bazează pe mine.

— Și acum ajungem la motivul adevărat, Bill.

Vocea lui joasă și acuzatoare, aspră, deși controlată, o pătrunse până în adâncul inimii.

— Nu este ceea ce crezi, replică ea, cu o umbră de furie în voce.

Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet cinic.

— Și atunci ce face ca acest Bill să fie atât de special?

În tot acest răstimp, Alexander nu-și luase privirea de pe chipul ei. Stătea neclintit ca o statuie și trăsăturile lui aspre păreau cioplite în piatră.

Oare avea măcar idee despre cât de mult o intimidă privind-o în felul acesta?

— El m-a învățat. Este... un fost profesor de-al meu de la conservator. Pe plan muzical, el mi-a oferit mult mai mult decât oricine altcineva și, când a fost numit directorul departamentului muzical la școala din Connecticut, mai ales după ce unul dintre profesorii de muzică s-a căsătorit pe neașteptate... Se întrerupse. Cred că-i datorez mai mult decât voi putea vreodată să-i dau înapoi.

— Și singura formă de răsplată pe care nobilul Bill o aștepta de la tine pentru generozitatea lui este să lucrezi pentru el... Faptul că ești tânără și frumoasă n-are nicio legătură cu angajarea ta...

Nota insinuantă din vocea lui o înfurie. Și toate acele acuzații la adresa lui Bill, dragul, dulcele, inofensivul Bill...

— Dacă vrei să știi, începu ea furioasă și cu obrajii arzând, vreau să plec din Grecia mâine pentru că nu vreau să te mai văd vreodată. Ți-am mai spus o dată asta, la Paris, dar ai refuzat să mă crezi. În seara asta am ieșit cu tine numai pentru că m-am gândit că poate te-am judecat greșit pe baza celor întâmplare la hotel. Numai că acum m-ai convins pe deplin că ești un om mânat numai de cele mai primare instincte.

— Chiar așa? Și tu nu ești?

Exista o notă de blândețe în vocea lui, care îi mai potoli furia.

— Cel puțin eu încerc să-mi controlez instinctele, răspunse ea, forțată de sinceritate să-i răspundă astfel.

— Iar eu nu... Spre groaza ei, îl văzu cum pornește către ea, cu grația lichidă a săriturii unui tigru. Ea începuse să se ridice când el o prinse în brațe, împingând-o înapoi pe canapea și așezându-se și el lângă ea. Prostuță ce ești... N-ai nici cea mai vagă idee despre ce-mi faci. Părul tău auriu, frumusețea ta nemaîntâlnită, inocența ta... Și mă acuzi pe mine că nu mă controlez, că sunt un bărbat mânat de instincte primare. Ce știi tu despre bărbați sau despre mine?

Sesizând pasiunea din vocea lui, sângele începu să-i zvâcnească în tâmpile. Prezența lui, atât de aproape de ea, deștepta înăuntrul ei dorințe primitive care aproape risipiră furia ei împotriva lui.

Mâinile lui bronzate alunecară peste curba delicată a gâtului ei și își aplecă gura pentru a săruta locul exact în care se zbătea pulsul ei.

— Știu că ești un bărbat nemilos, începu ea într-o șoaptă tremurată, încercând să ignore senzațiile fierbinți pe care buzele lui le deșteptau în trupul ei. Ești în stare să faci orice – oricât ar fi de lipsit de scrupule – ca să obții ceea ce vrei.

El își desprinsе buzele de pe gâtul ei, dar ea simțea în continuare respirația lui pe piele – caldă și umedă – mângâind-o.

— Și ce am făcut ca să crezi despre mine că sunt nemilos?

— Mai întâi... la Paris... m-ai forțat...

— N-am făcut decât să te sărut.

— A f... fost mai mult decât un sărut.

— În ce fel?

Ea se înroși sub privirea lui arzătoare.

— Cred că ai avut în gând mai mult decât un simplu sărut.

— Poate – la început – dar dacă a fost așa, a fost pentru că am crezut că ești un anume fel de femeie. De fapt, tu erai aceea care a intrat în camera mea și te-ai strecurat în patul meu, aproape dezbrăcată. Și acum te întreb: Ce poate crede un bărbat despre o asemenea femeie?

— Cred că-ți place să răsucești lucrurile în așa fel, încât să dai vina pe mine. Ceea ce am făcut eu a fost neintenționat.

— Și când mi-am dat seama de asta, nu am încercat să te tratez cu respect?

— Da, dar ți-am văzut adevărata față. Știu ce ești în realitate și de ce ești în stare.

— Ți-am mai explicat asta până m-am săturat, replică Alexander. Am încercat să te conving...

— Să mă convingi? De ce? Uite ce ai făcut acum. M-ai adus aici și suntem complet ruși de restul lumii. N-aș putea să fug de aici dacă ai încerca să...

Expresia lui se înăspri.

— Deci nu mă crezi că te-am adus aici să-ți arăt colecția mea de antichități și panorama, și că ăsta e numai un gest prietenesc, mai degrabă decât... Văzând că ea scutura din cap, el continuă: Crezi că te-am adus aici ca să te seduc? Sau ca să te violnez? Văd că n-ai trecut încă peste prima impresie pe care ți-ai făcut-o despre mine, aceea că sunt un criminal, sau cel puțin că am intenții criminale. Crezi că le-am dat liber servitorilor ca să nu vadă când te aduc în dormitor, având un singur lucru în minte, nu-i așa?

O privea atât de furios, încât ea se sperie.

— Ceva de genul ăsta, răspunse ea, mândră că nici nu clipise.

— Și dacă îți spun că toți servitorii au sâmbăta liber pentru că îmi place să fiu singur o zi pe săptămână, și că te-am adus aici pentru că am crezut că îți va plăcea priveliștea și că vom putea sta de vorbă, ai să mă crezi?

— Nu. Nu te cred.

— Înseamnă că, orice aș face, sunt condamnat în fața ta. Ea nu negă și în ochii lui se aprinse o sclipire întunecată. Atunci aș putea foarte bine să iau inițiativa.

Brațele lui alunecară în jurul ei, făcând-o prizonieră.

— Alexander... nu!

Dar chiar când ea strigă, el își aplecă buzele către ale ei, trăgând-o mai aproape de el.

Și când gura lui o atinse pe a ei, ea se pierdu în focul distrugător al îmbrățișării lui. Un murmur surd de plăcere se născu adânc în ea când îi des, părți buzele cu o ușurință plină de îndemânare.

Era conștientă de fiecare locșor în care trupul lui tare și puternic îl atinge pe al ei. El își desprinsese buzele de ale ei și

ochii lui negri o priviră adânc. Marginile gurii lui se întinseră într-un zâmbet, iar ea își dădu seama că el știa cât de mult îl dorea.

— Tu spui „nu”, dar trupul tău spune „da”, o tachină el. Ce să cred?

Înainte ca ea să poată răspunde, el continuă:

— Cu toată inocența ta, ai fi o cucerire mult mai ușoară decât majoritatea femeilor.

Obrajii ei luară foc, de furie.

— Nu-i adevărat!

— Oh, ba da. Sprâncenele lui negre se arcuiră ironic. Dar poate că negi asta pentru că ți-ar plăcea să-ți mai ofer niște dovezi.

Îi prinse mâna care se repezise să-l pălmuiască și se aplecă din nou asupra ei. Simți cum o cuprinde panica, în timp ce el o sărută din nou.

O altă cucerire! Iată ce gândea despre ea. Dar rezistența îi fu minată din nou și dispăru sub forța dorinței pasionale pentru el pulsându-i în vene, dovedind că el avusese, încă o dată, dreptate.

Se simțea cufundată într-o mare de sentimente contradictorii: furie, umilire, dorință și frustrare.

Spre deplina ei uimire, el îi dădu drumul și trase adânc aer în piept, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

— Unul din noi este nebun, murmură el într-un târziu.

— Eu sunt aceea, răspunse ea cu voce tremurată. Cum pot simți așa... când știu... ce fel de bărbat ești?

— Și ce fel de bărbat sunt?

— Hotărât, egoist, nemilos... Ai fi în stare să spui orice, să faci orice, să rănești pe oricine pentru ceea ce vrei, nu-i așa? Crezi că ești atât de atrăgător și de bogat, încât poți avea orice femeie dorești. Totuși, ție nu-ți pasă de o femeie într-un fel profund. Fiecare fată este doar o nouă piesă adăugată la colecția ta de cuceriri. Nu vrei decât să te distrezi cu ele în

pat până te plictisești.

— Și ce te face să fii o atât de bună cunoscătoare a vieții mele și a femeilor din viața mea... despre cum mă distrez... în pat... până când mă plictisesc de ele?

— Cunos *genul* tău de bărbat.

— De unde știi tu *genul* meu? De unde știi cum este orice *gen* de bărbat în pat? Din vasta ta experiență?

Ea se înroși, jenată.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci care este cauza acestei prejudecăți împotriva *genului* meu, așa cum îi spui tu, și împotriva obiceiurilor... în pat?

Amintirea mamei ei suferind din cauza unui astfel de bărbat îi reveni dureros în minte.

— Vreau să mă întorc la hotel. Nu mă poți ține aici forțându-mă să răspund acestor întrebări ridicole.

— De ce nu? replică el cu un zâmbet inocent pe buze. Cu un minut în urmă m-ai acuzat că te-am adus aici cu scopul de a te forța să mi te supui în pat. Cu siguranță că un asemenea tip nu s-ar sfii să te forțeze să răspunzi la o întrebare sau două.

— Alexander Marianatos, nu am nici cea mai vagă intenție să-ți spun cum mi-am format părerile, dar tot ce-ai făcut în seara asta este o dovadă că am avut dreptate tot timpul! În prima noapte când ne-am cunoscut, m-ai fi violat dacă...

— Și cum îți explici miracolul că, totuși, nu te-am violat?

— Eu... nu știu... vreau să spun...

Ce rost avea? El era un maestru în răsucirea cuvintelor. Ea știa foarte bine cum era el. Poate că era în stare să le zăpăcească pe unele femei, dar nu și pe ea.

— Te-am sărutat doar, femeie! Pentru Dumnezeu! Asta nu prea seamănă cu un viol!

— Și în seara asta... ai fost atât de fermecător, cât ai mâncat și am dansat. Aproape că m-ai convins... până când

m-ai adus aici.

— Și aici ce-am făcut? Ți-am arătat panorama. Te-am sărutat din nou... după ce tu m-ai provocat.

— Deci eu sunt de vină pentru ceea ce ai făcut! țipă ea.

— Într-un fel, da.

— Oh, ești imposibil! Răsucești totul până mă amețești.

— Încep să cred că asta este starea ta naturală, comentă el, sec.

— Du-mă acasă, te rog. — Iar îmi ceri mie, adică bărbatului pe care îl disprețuiești, un adevărat diavol, să te conduc acasă ca un veritabil gentleman, înainte să profit de tine? Întrebă el cu o seriozitate prefăcută. Își îngropă fața în părul ei. Helen, asta e cea mai stupidă ceartă pe care am avut-o vreodată.

— Dă-mi drumul!

— Nu! Cel puțin în aparență, singura comunicare adevărată între noi este cea fizică.

El zâmbea, cu o sclipire amuzată în ochi. Și ea știa că de data asta, dacă el o săruta din nou, nu-l va putea opri.

Trebuia să-l oprească, acum!

— Alexander... aș vrea să beau ceva...

— Ce?

— Mi-e sete.

— Încă o Coca-Cola?

— Da.

El se ridică încet, trecându-și degetele prin părul negru, și se îndreptă către bar. Stătea cu spatele la ea și nu văzu când ea se strecură repede în dormitor și ieși imediat, cu cheia liftului în mână. Muzica ce scălda mansarda acoperea orice sunet făcut de ea.

Cu degetele tremurând vârî cheia în încuietoarea liftului și ușile se deschiseră fără zgomot. Păși înăuntru. Ușile tocmai se închideau când Alexander își ridică ochii, cu o privire uimită pe chipul lui frumos.

Odată ajunsă jos, goni afară din casă, pe lângă *Rolls* și de-a lungul drumului, până la poarta care îi blocă ieșirea.

Tocmai când se întreba disperată cum ar putea scăpa, vocea rezonantă a lui Alexander răsună în spatele ei.

Cum de coborâse atât de repede? Dar, desigur, avea o altă cheie. Fără speranță, se răsuci către el.

— Helen, de ce fugi?

— Mă întrebi de parcă n-ai ști.

— Cu toate astea, să știi că nu aveam nicio intenție să seduc o femeie inocentă, virgină. Voiam numai să te sărut, asta e tot. Ironia este că și tu mă dorești. Sunt gata să te duc la hotel.

O tăcere apăsătoare domni tot lungul drum până în Atena..

— Când ajunseră la hotel, el îi dădu cartea lui de vizită.

— Dacă te răzgândești și vrei să rămâi, mă poți găsi la unul dintre aceste numere de telefon.

— Nu există nicio șansă să mă răzgândesc și nici tu nu mă poți face să mă răzgândesc, protestă ea repede.

Ochii lui se îngustară.

— E o provocare? întrebă el încet, dar cuvintele lui rămaseră atârinate în aer în spatele ei. Noapte bună, Helen.

Inima ei aproape se opri în loc la auzul notei finale din vocea lui.

— Adio... Alexander...

Capitolul 5

Aroma de kebab ce venea dinspre restaurantul aeroportului era mai mult decât putea Gary să suporte.

— Helen, m-ai târât aici cu patruzeci și cinci de minute mai devreme. Nu m-ai lăsat nici măcar să-mi iau micul dejun...

— Tu ești cel care a dormit prea mult, îți amintești? Și n-am vrut să riscăm să întârziem la aeroport.

— Lată că nu am întârziat, așa că poți să te liniștești. Sunt hămesit. Știi bine că am pierdut cina aseară.

Helen știa că lui Gary îi era foame, iar kebab-ul arăta într-adevăr foarte bine.

— Te poți duce tu cu biletele la poarta de îmbarcare, iar eu voi veni în cinci minute, promise el. Văzând sprâncena ei ridicată a neîncredere, Gary; continuă: Jur! Nu vreau nici eu să pierdem avionul!

Aeroportul era plin de agitație și zumzet ca un

Stup imens. Oameni numeroși viermuiau peste tot și zgomotul pașilor lor și vocile entuziaste se amestecau într-un vacarm indescriptibil.!

Gândurile lui Helen deviară de la fratele ei spre bărbatul înalt și frumos care-i bântuise visele când reușise în sfârșit să adoarmă, cu o seară în urmă. Se îndrepta spre poarta de îmbarcare prin mulțimea agitată, gândindu-se la un singur lucru, că părăsea Atena, și pe Alexander, pentru totdeauna.

Machiajul ei discret nu prea reușea să ascundă cearcănele adânci și expresia ei pierdută.

Ar fi trebuit să fie fericită că se terminase între ei, că era liberă, dar inima îi spunea cu totul altceva.

Un bărbat scund și îndesat o izbi cu putere De

Ș Helen, alungându-i gândurile despre Alexander. Își!

Pierdu echilibrul și căzu peste un semn indicator, ;

Răsturnându-l. Bărbatul trecu pe lângă ea, prea grăbit ca să se oprească s-o ajute.

Ridică indicatorul răsturnat, pe care scria ceva în patru limbi, iar ea citi speriată literele portocalii, amenințătoare: ATENȚIE! ZONĂ INTERZISĂ.

ACCES INTERZIS.

Ceva mai încolo câțiva soldați stăteau de pază în fața unei uși închise.

Poșeta i se deschisese și, răsturnându-se, se împrăștiaseră toate lucrurile ei pe podeaua de ciment.

Deodată, unul dintre soldați se apropie de ea și, îngenunchind, începu s-o ajute. Tremurând, se ridică și-și scutură praful de pe fustă, iar soldatul îi înmână poșeta.

— Mulțumesc că v-ați deranjat, îi spuse ea cu grație.

Zâmbetul lui larg îi dădu de înțeles că, deși nu vorbea engleza, fusese mai mult o plăcere decât un deranj să ajute o femeie atât de frumoasă.

Flutură din mână un rămas bun recunoscător și-și reluă postul.

— Nu sunt în stare nici măcar să merg printr-un aeroport din cauza stângăciei mele de școlăriță, se gândi ea cu voce tare.

Alexander... De fiecare dată când se gândea la el, simțea o durere în piept. Trebuia să nu se mai gândească la el... chiar acum... Probabil că el uitase deja de existența ei.

Un sfert de oră mai târziu, Helen privea neliniștită prin aglomerația de turiști îmbrăcați în haine ținătoare, uitându-se după Gary, în timp ce stătea la coada lungă de la poarta de îmbarcare.

— Domnișoară... Pașaportul și biletul dumneavoastră, vă rog. Domnișoară...

Nu realizase că deja ajunsese în față. Întinse fetei cu tenul măsliniu pașaportul și biletul ei, și pe cele ale lui Gary.

— Fratele meu, Gary, va veni și el imediat, explică ea.

— Doriți locurile la fumători sau nefumători?

— Nefumători...

Funcționara notă locurile pentru zbor, iar Helen își luă poșeta și valiza și se îndreptă către un fotoliu în sala de îmbarcare.

Mai trecură zece minute și Gary nu apărură. Oare de ce dura atât de mult?

Toți pasagerii, cu excepția lui Gary, păreau să fi sosit. Capul începu s-o doară și scotoci prin poșetă după o aspirină. Nu dormise prea bine în noaptea aceea. Întâlnirea

cu Alexander o supărare și o deprimare.

Larma din aeroport nu făcea decât să-i accentueze durerea de cap.

Dacă Gary ar apărea, s-ar putea relaxa și ea!

În clipa aceea, megafoanele tunară și Helen fu atentă la vocea unei femei care anunță mai întâi în grecește, apoi în engleză, plecarea cursei spre New York. Pasagerii se ridicară și începură să se îmbulzească spre ieșire.

Curând, ea rămase singura care nu se îmbarcase și Gary nu apăruse încă!

Simțea adrenalina prin vene în timp ce privea sala goală, nevenindu-i să creadă. N-ar fi trebuit să-l lase singur! Numai că în acel moment i se păruse destul de rezonabil să facă ea verificarea pașapoartelor și a biletelor, în timp ce el mânca ceva.

Megafonul îi întrerupse gândurile, făcând ultimul anunț pentru zborul lor.

Ce va face acum? în afara sălii de îmbarcare, oamenii, insensibili la problema ei, se agitau de colo-colo. Deși erau o mulțime peste tot, niciodată nu se simțise mai singură. Nu avea pe nimeni s-o ajute.

Nu cunoștea pe nimeni în Atena, cu excepția lui... Alexander.

Nu putea să facă nimic altceva decât să aștepte și să spere că, deodată, Gary își va face apariția.

Câteva secunde trecură ca orele și ea realizează cu sufletul greu că ceva teribil trebuia să i se fi întâmplat lui Gary ca să-l facă să piardă avionul.

Privi într-o stare de teamă năucă avionul lor alergând de-a lungul pistei și pierzându-se în înaltul cerului fără ei...

Tensionată și plină de disperare, Helen anunțase oficialitățile aeroportului. După trei ore încă nu-l găsiseră, iar nervii ei ajunseseră la limită. Un funcționar foarte amabil îi rezervase din nou camera la hotelul în care stătuse până

atunci și o sfătuiuse să meargă la hotel și să aștepte s-o contacteze acolo.

— Nu pot să mă întorc la hotel... fără să știu ce s-a întâmplat. Nu înțelegeți? Este fratele meu! țipă ea, pierzându-și firea.

— Dar nu puteți face nimic pentru el epuizându-vă aici. Credeți-mă, îl vom găsi, insistă, cu blândețe, bărbatul.

Dar îl căutaseră deja timp de trei ore fără să-l găsească! Își pierduse orice speranță că îl vor mai găsi.

Ignorând toate protestele ei, bărbatul chemă un taxi și dădu șoferului adresa hotelului.

Drumul spre hotel nu contribui cu nimic la liniștirea ei. Taxiul gonia prin traficul sinucigaș condus parcă de un nebun. Străzile orașului erau pline de mașini, autobuze și gaze de eșapament, iar șoferul striga în permanență blesteme și înjurături în timp ce îi claxona mereu pe ceilalți șoferi, care făceau și ei exact la fel.

În fața lor, o clădire din sticlă strălucitoare se ridica din zgomotul și fumul străzii.

Clădirea lui Alexander!

Un plan prindea contur în mintea ei, făcându-i inima s-o ia razna.

El era acolo sus! Era un bărbat puternic, un bărbat care putea face orice era hotărât să facă, singurul bărbat care putea afla ce se întâmplase cu Gary, numai dacă putea ea să-l convingă s-o facă.

Dar va îndrăzni oare să meargă la el? Își aminti noaptea trecută și cât de aproape fusese să-i cedeze. O parte din ea dorise să rămână în Grecia cu el, să-l cunoască mai bine, să se bucure de împlinirea fizică a iubirii lor. Se forțase să adoarmă, spunându-și mereu și mereu că era mai bine să plece, și că era greșit și prostesc să facă altceva. El s-ar plictisi repede de ea, în timp ce propriile ei sentimente pentru el s-ar adânci.

Era derutată. Oare de ce o deruta atât de mult gândul la el?

Străzile erau foarte aglomerate. Bara taxiului din spatele lor îi lovi, făcând ca mățăniile din lemn roșu, *komboloia*, ale șoferului, atârdate în oglinda retrovizoare, să se agite frenetic. Helen fu aruncată cu violență în scaunul din față.

Șoferul mormăi o înjurătură feroasă înainte să se întoarcă să privească spre Helen.

— Sunt bine... serios... dar... m-am hotărât că mă poți lăsa aici, îi spuse ea tremurând.

— Dar mâi avem numai o milă până la hotel.

— E-n regulă.

Îi dădu o hârtie de cinci sute de drahme.

— Domnișoară, de banii ăștia vă duc până la hotel. Nu trebuie să vă speriați de lovitura din spatele mașinii. Se întâmplă în fiecare zi. Traficul este întotdeauna așa.

— Nu e vorba de lovitura din spate, spuse ea, luându-și lucrurile. M-am răzgândit și nu mă mai duc la hotel chiar acum.

Își surprinse un ușor tremur al vocii în timp ce aruncă o scurtă privire în sus, la clădirea înaltă și strălucitoare.

Alexander! Să-l vadă din nou! O ciudată agitație o cuprinsese... dar asta numai din cauza îngrijorării pentru Gary și a propriilor ei îndoieli că l-ar putea convinge pe Alexander s-o ajute să-l găsească.

În timp ce trecea de ușile din sticlă ale clădirii lui, îi trecu un gând prin minte: oare Alexander nu va vedea în asta o ocazie de a împlini ceea ce îi refuzase cu o seară înainte?

— Îmi pare rău, domnișoară, spuse hotărât secretara lui Alexander, o brunetă foarte frumoasă. Domnul Marianatos mi-a lăsat instrucțiuni foarte stricte să nu fie deranjat. Nici măcar la telefon.

O unghie atent manichiurată urmări o listă de mesaje telefonice pe care le primise până atunci.

Era evident că secretara considera acele telefoane cu mult mai importante decât prezența tinerei femei care stătea în fața ei.

Disperarea o făcu pe Helen să spună:

— Dar azi-noapte el mi-a promis că... dacă... rămân în Grecia, pot să-l sun... oricând... oriunde. Scoase cartea lui de vizită din poșetă. Uite, mi-a lăsat toate numerele lui de telefon.

Secretara răsucea între degete cartea de vizită în timp ce o măsură din nou pe Helen, cu un alt interes. O mică încruntătură îi încreți chipul drăgălaș în timp ce o privea pe Helen, remarcând bluza ei demodată și fusta de culoare maron. Era nedumerită, cu siguranță, pentru că Helen era de

— Parte de genul de femei sofisticate care îl căutau de obicei pe Alexander.

Numai că își păstră pentru sine aceste gânduri și spuse:

— Sper, pentru binele tău, că îmi spui adevărul. Nu este chiar în cea mai bună dispoziție în dimineața aceasta și va fi foarte furios dacă îl scot din mijlocul conferinței pentru un fleac.

Când secretara se îndepărtă, Helen se lăsă să cadă țeapăn pe un scaun din apropiere, și așteptă. Freca între degete marginile fustei fără să se poată abține, pentru că nu știa cum va reacționa Alexander când o va vedea.

Un zgomot dinspre ușă îi dădu de înțeles că nu mai este singură în încăpere. Își ridică privirea, surprinsă, conștientă cu fiecare nerv al ei de prezența magnetică a lui Alexander. Ochii ei întâlneau privirea lui întunecată și intensă, și pulsul i-o luă la goană. Stătea în cadrul ușii, înalt și plin de forță. Era îmbrăcat într-o elegantă uniformă de marinar. Se simțea amețită la vederea lui, atât de masculin și de viril.

Expresia lui era foarte sobră. O șuviță rebelă de păr negru îi alunecase peste o sprânceană. Arăta obosit, ca și cum, asemenea ei, nu apucase să doarmă prea mult cu o noapte în

urmă.

Dar când o văzu, gura lui se lărgi într-un zâmbet pe care ea începea să-l iubească.

Ea îi întoarse zâmbetul. Era atât de minunat că îl vedea din nou, încât se simțea ciudat de timidă. Gary fusese uitat, exista numai Alexander și dorința ei nestăvilită de a fi din nou cu el.

Ca întotdeauna, îi stârnea o furtună în simțuri și sentimente, sentimente pe care nu putea încă să i le arate deschis. Aerul lui sobru dispăru.

— Helen, draga mea, te-ai întors, murmură el răgușit, fără să se mai obosească să-și ascundă încântarea.

Îi spusese „dragă mea, și asta ștersese tot discursul ei pregătit cu grijă. Nu putea decât să privească în sus către el, cu mintea golită de gânduri și cu inima bătându-i eretic.

Ochii lui păreau s-o străpungă până în adâncul sufletului.

El credea că se întorsese la el, să rămână cu el! Și era fericit! Și ea era atât de fericită – să-l mai vadă o dată –, încât nu putea să strice acest moment, spunându-i adevărul.

Numai că trebuia să i-l spună!

— Alexander... Cuvintele i se opriră pe drum.

Chiar înainte ca ea să poată încerca din nou să-i spună, el porni către ea în acel fel moale și elastic care-i era caracteristic și o prinse strâns în brațe. Mâinile lui ridicară mânecile bluzei ei și o mângâie pe brațe, cald, puternic, expert în atingere. Vocea lui era blândă și mângâietoare.

— Helen, mă bucur că ești aici. Nu m-am gândit decât la tine de când ai plecat.

O ținea în brațe ca și cum i-ar fi fost foarte dragă.

Spune-i! Spune-i! Spune-i! Dar nu putea. Prezența lui îi golea mintea de orice gând avusese înainte.

Cu un braț în jurul taliei ei, cu celălalt cuprinzându-i umerii, o ținea atât de strâns, încât îi simțea mușchii puternici ai coapsei apăsând-o pe curbele ei delicate și

nasturii costumului apăsând-o pe sâni. Pentru mult timp o ținu strâns, în tăcere.

Oh, era prea aproape de el! Atât de periculos de aproape, încât nu mai putea să gândească. Parfumul lui plăcut o învăluia în timp ce el îi săruta părul mătăsos și auriu, respirația lui încălzindu-i pielea.

Încet, mâna lui alunecă pentru a-i mângâia șoldul, într-o atingere încă și mai intimă.

Trupul ei țipa de dorință, o dorință mai puternică decât oricând, poate pentru că, în seara precedentă, crezuse că se desparte de el pentru totdeauna.

Își puse o mână în jurul gâtului lui și-și trecu degetele prin părul lui negru și aspru. Un geamăt mic scăpă dintre buzele ei în timp ce își apăsa obrazul ei fin pe al lui, puternic. Acest gest de tandrețe din partea ei îl aprinse și mai mult, făcându-l să-și piardă autocontrolul.

— Oh, Helen, ești atât de frumoasă!

Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu pasiune, în timp ce mâinile îi alunecau peste bluză, pentru a-i mângâia sinii.

Ea se simțea golită de gânduri – și fără răsuflare. Oare va fi la fel întotdeauna când o va strânge în brațe? Limba lui îi pătrunse printre buze, atingând-o pe a ei. Sărutul lui îi spulberă orice împotrivire, lăsându-i doar dorința de el. Exista o nevoie, o dorință nestăvilită între ei, o nouă adâncime a sentimentelor care nu existase noaptea trecută.

Încet, el își desprinse buzele și începu să-i exploreze coloana albă a gâtului..

Îi șopti la ureche:

— Știam că îți vei da seama că ne aparținem unul altuia, draga mea. Îl voi suna imediat pe Georgios să te ducă la vilă. Te poți odihni, iar eu am să vin cât pot de repede – într-o oră sau chiar mai puțin – și vom petrece restul zilei... și noaptea... împreună.

Suna atât de minunat, totuși...

În mintea ei înecată de dorință, se strecură un gând rece. N-avea nici cea mai mică intenție să devină jucăria lui.

El vru s-o sărute din nou, dar ea îi puse două degete peste buze că să-l oprească.

Trebuia să-i spună adevărul – înainte de a fi prea târziu!

— Alexander... eu... eu nu m-am întors pentru că am vrut să fiu cu tine, șopti ea.

Trupul lui puternic se încordă.

— Nu?

Vocea lui fusese atât de joasă, încât abia o auzise. Brațele lui erau tari ca oțelul.

— Nu...

El trase adânc aer în piept, privind-o intens, ca și cum ar fi fost transparentă. Căpătase o expresie aspră.

Ea era foarte conștientă de faptul că el era foarte înalt, așa cum privea în jos către ea, conștientă de virilitatea lui covârșitoare și de propria ei vulnerabilitate în fața lui. Ar face bine să-și amintească prima ei impresie despre el, că era un bărbat periculos. De ce nu-i spusese de la început adevărul?

— De ce te-ai întors, atunci? întrebă el cu o blândețe amenințătoare.

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Trebuia să-mi dau seama, replică el, sec. Sărutul tău pasional trebuia să mă convingă să te ajut.

— Nu, asta... nu-i adevărat. Niciodată n-aș...

— Încep să cred că tu nu te cunoști chiar deloc, spuse el aspru, refuzând încă să-i dea drumul din brațe. Ce fel de ajutor? Financiar?

— Bineînțeles că nu.

Degetele lui se încleștară dureros pe brațele ei în timp ce o scruta prin perdeaua deasă a genelor. Aerul lui calm era o mască, dar ea știa că gândea tot ce era mai rău despre ea, la fel ca în noaptea când se cunoscuseră.

— Și atunci, ce vrei? Întrebă el, răspicat.

— Fratele meu, Gary, este într-o încurcătură teribilă. În dimineața asta... la aeroport... a dispărut.

Sprâncenele lui negre se arcuiră a îndoială.

— Oamenii nu „dispar”, pur și simplu. Trebuie să existe o explicație rațională. Ai vorbit cu vreun oficial al aeroportului?

— Da... L-au căutat timp de trei ore. Încă îl caută. Nu l-au găsit.

Amestecul de sentimente creat de dispariția lui Gary și neîncrederea lui Alexander o făcu să-i dea lacrimile. Lupta împotriva nevoii de a plânge.

— Și ce vrei să fac eu, ce n-au făcut ei deja? Întrebă el, politețea lui calmând-o puțin.

— Vreau să-l găsești. Oh, Alexander, dacă nu mă ajuți, nu știu ce am să mă fac!

— Mi se pare ciudat să apelezi la mine pentru ajutor, spuse el, de vreme ce aseară ai spus că sunt mult prea egoist și nemilos ca să mă mai pot gândi și la altcineva în afară de mine.

— Alexander, noaptea trecută am spus o mulțime de lucruri pe care nu le cred. Eram furioasă. Mă simțeam prinsă în cursă...

Un suspin îi întrerupse discursul.

— Cu alte cuvinte, atâta vreme cât ai nevoie de ajutorul meu, te vei abține de la astfel de remarci și îmi vei suporta sărutările. Îmi dau seama că, de fapt, nu te deosebești cu nimic de celelalte femei pe care le-am cunoscut.

Vocea lui adâncă era plină de gheață.

— Alex...

Brusc, el îi dădu drumul și-și trecu degetele prin păr.

— Nici măcar să nu încerci să mă convingi să fac ceva pentru tine, prefăcându-te că ai niște sentimente pe care nu le simți, o avertiză el. Prefer adevărul, chiar dacă este

neplăcut. Am să te ajut

— De data asta – pentru că, oriunde este vorba de

— Tine, eu devin fraier. Dar să nu mai vii la mine vreodată, altfel ai să regreti.

Ochii negri care o scrutau acum aparțineau unui străin, se gândi Helen cu un fior, înțelegând cât de puțin îl cunoștea pe Alexander.

Amenințarea lui îi răsuna în minte. Deși costumul lui desăvârșit îi dădea un aer civilizat, îi scotea de asemenea în evidență grația de animal de pradă și forța latentă a trupului său musculos în timp ce mergea lângă ea, trecând împreună din biroul secretarei în propriul lui birou.

— Dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat la aeroport – chiar dacă ți se pare irelevant sau nesemnificativ, rosti el cu voce rece, controlată.

Încăperea era dominată de un birou imens în aur și marmură, de care însuși Regele Soare ar fi fost mândru. Ferestrele mari dădeau către metropola care se agita la picioarele lor.

O conduse către un scaun pus în fața biroului, apoi se așeză și el.

Ea îi povesti tot ce-și putu aminti, în timp ce el își nota. Când termină, el zise:

— Mi-ai spus ceva... că ai căzut... și soldații aceia... ceva începe să se lege.

— Dar Gary nu era cu mine atunci...

— Unul dintre asociații mei mi-a spus înainte de conferință că a auzit la radio un anunț. În dimineața asta a fost arestat un american pentru o tentativă de asasinat asupra unui demnitar străin, la aeroport. Mă întreb dacă nu are vreo legătură cu fratele tău.

— Gary n-ar face așa ceva. Nu-l interesează

Deloc politica.

Alexander o ascultă numai pe jumătate. Mâna lui

puternică era strânsă pumn sub bărbie, susținând-o. Sprâncenele îi erau încruntate, gânditor. Ea avu senzația că mintea lui lucrează cu precizia unui computer.

Apoi ochii începură să-i strălucească și ieși din reverie, privind direct către ea.

— Helen, așteaptă-mă aici. Am să-mi anulez conferința și mă voi ocupa de fratele tău imediat. Trebuie să înțelegi, poate va trebui să aștepți mult. Habar n-am de unde să încep această cercetare. Dacă ai nevoie de ceva, apasă pe butonul ăsta și secretara mea va veni imediat.:

Îi arată interfonul cu un gest din mână.

El se ridică, iar ea știu, după fiorul de teamă care o străbătu, cât de singură și de pierdută se va simți odată ce el va fi plecat.

— Alexander...

El se opri lângă ușă, impasibil, în ciuda tremurului pe care-l simțise în vocea ei.

— Da? replică el rece.

— Mi-e... teamă.!

Privirea lui înghețată o spintecă asemeni lamei unui cuțit.

Nu-și dădea seama de atracția mută pe care privirea ei o exprima pentru el.

El rosti, aspru:

— Nu-ți este de ajuns că ți-am promis să te ajut? Chiar trebuie să mă privești astfel?

— Cum?

— Nu te prefac că nu știi, spuse el cu vocea plină de dezgust, că nu știi ce-mi faci când îmi arunci una din acele priviri gen „am să mă topesc în brațele tale dacă mă atingi”.

Furia îi aprinse trăsăturile.

Apoi își făcu o ieșire violentă, chiar dacă ușa se închise fără zgomot în urma lui.

În clipa în care el plecă, Helen își aminti de clipa în care îl văzuse stând în ușa biroului secretarei lui. Păruse foarte

fericit că o vede, ca și cum ar fi fost pentru el mai mult decât o simplă cucerire ocazională.

Chiar atunci când crezuse că se folosește de atracția pe care el o avea pentru ea ca să-l determine s-o ajute să-l găsească pe Gary, fusese de acord s-o ajute, în ciuda furiei lui. Oare ar face asta dacă n-ar simți ceva pentru ea? Oare se înșela ea asupra lui?

Secretara lui Alexander intră în birou, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Domnul Marianatos m-a trimis să vă întreb dacă aveți nevoie de ceva.

— Nu, mulțumesc.

— Și-a anulat conferința și toate întâlnirile, spuse bruneta, evident uimită în timp ce privea către Helen cu o curiozitate nedisimulată. Una dintre întâlniri era cu un oficial sovietic foarte important.

— Alexander mă ajută... să rezolv o problemă personală, zise Helen, simțind că trebuie să spună ceva.

— Atunci sunt sigură că veți avea problema rezolvată foarte repede, căci domnul Marianatos nu va lăsa piatră peste piatră în drumul său, ca să ajute un prieten.

Oare îl judecase greșit?

Trecură două ore până să se întoarcă Alexander.

Helen se ridică pe jumătate de pe scaun, albă precum ceara.

— Alexander... Gary... ai aflat ce s-a întâmplat cu el?

Alexander se așează în spatele biroului. Văzu teama din ochii ei și îi spuse repede, liniștitor:

— Este bine... fizic vorbind.

— Ce vrei să spui?

— Este în închisoare.

— Închisoare! Aerul îi părăsi plămânii într-un suspin dureros. Cum? Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că e ceva foarte serios, începu Alexander, grav.

Fratele tău este acuzat de tentativă de asasinat împotriva unui prim-ministru african.

— Nu... nu poate fi adevărat.

— Cu toate astea, este, o asigură el cât se poate de serios. Acest frate al tău s-a băgat într-o treabă foarte urâtă. Se aplecă peste birou și îi strecură între degete o carte de vizită. Trebuie să vorbești cu acest om. De fapt, am să-i spun secretarei mele să-l contacteze. Este un avocat excelent și, ca un favor personal pentru mine, a acceptat să se ocupe de acest caz și să te reprezinte.

— Nu înțeleg. N-are niciun sens. Alexander, pot să-l văd pe Gary?

— Am aranjat deja să-l vezi, deși nu mi-a fost deloc ușor. Șoferul meu te va duce până la închisoare.

— Tu nu vii?

— Nu! făcu o pauză, timp în care furia îi înăspri trăsăturile. Cred că am făcut deja prea multe pentru o femeie care mă consideră un monstru de egoism. Am niște probleme urgente pe care mi le-am amânat ca să mă pot ocupa personal de căutarea fratelui tău.

— Alexander...

Se întrerupse. Îi înțelegea furia. Credea că se folosea de el. Vru să-și ceară scuze pentru ce spusese cu o seară înainte, dar era ceva atât de amenințător pe chipul lui, încât șopti:

— Mulțumesc... pentru tot. Ai fost foarte generos.

Se ridică de pe scaun și, politicos, se ridică și el de pe al lui, o conduse până la ieșire și îi deschise ușa.

— Sper că nu voi fi nevoită să te deranjez din nou, spuse ea, timid. Îmi dau seama că ești foarte ocupat.

— Pentru binele tău, sper că nu va mai trebui să mă cauți, replică el, sarcastic, un zâmbet ironic curbandu-i buzele senzuale. Pentru, că, data viitoare, serviciile mele nu vor mai fi... gratuite.

— Dar sunt gata să-ți plătesc pentru ceea ce ai făcut deja,

zise ea, neînțelegând ce voise el să spună.

— Nu-mi datorezi nimic pentru ce am făcut până acum. Ea era conștientă că ochii lui coborau, explorator, de pe chipul pe trupul ei. Dar data viitoare – dacă va mai exista așa ceva – voi cere un preț pentru serviciile mele.

Ceva în felul în care o privea o nedumerea.

— Un preț? Întrebă ea nesigură.

— Desigur că tu, o expertă în genul meu de bărbați, ar trebui să fii prima care înțelege așa ceva, și să se aștepte la asta din partea mea. Cred că munca – de orice fel – trebuie să aibă un profit. Iar tu ai ceva ce doresc eu.

Ea nu putu să nu întrebe:

— Ce anume?

Ochii lui o măsurară din nou. De data asta el ridică o mână și o prinse de bărbie, ca și cum ea ar fi fost de vânzare la târgul de sclavi, iar el cumpărătorul care evaluează marfa. Atingerea lui posesivă o făcu să tremure.

— Tu... tu însăși... ești prețul meu.

Pentru o clipă, aerul păru încărcat de electricitate.

O senzație de fierbințeală o cuprinse.

— Oh... Oh... Trebuia să mă gândesc mai bine înainte să vin la tine. Vezi, am avut dreptate tot timpul despre tine.

— Nu ți-am mai spus o dată că ești o excelentă cunoscătoare a caracterului uman? Ai cartea mea de vizită. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Ai fi ultima persoană la care aş suna T. Ultima!

El râse încet.

— Chiar așa? Vom vedea. Legislația greacă este un adevărat labirint, și s-ar putea să ai nevoie de un îndrumător avizat care să te conducă. Ochii lui o mai priviră o dată, posesiv. Aștept vești de la tine, mai zise el înainte ca ea să se întoarcă și să părăsească biroul.

Capitolul 6

Helen era indiferentă la farmecul elegant al camerei de hotel. Așezată pe pat, se aplecă în față și apăsă mai tare receptorul telefonului pe. Ureche. Pe fir erau o mulțime de interferențe și îi era aproape imposibil să audă vocea răgușită a lui Hal.

— Să vin în Grecia... acum... mormăi el, neîncrezător. Fetișo, va trebui să te descurci de una singură. Ai un avocat bun. Am să-ți trimit niște bani...

— Hal, tu nu înțelegi? Gary e în închisoare!

— Nu am cum să părăsesc New York-ul. Chiar acum sunt în mijlocul unor negocieri foarte întortocheate.

Deși mai vorbiră încă vreun minut, nu-l putu convinge să se răzgândească.

Uimită de refuzul tatălui ei de, a o ajuta, puse receptorul în furcă. Se lăsă să cadă pe perna groasă de la capul patului. Deasupra, un ventilator leneș făcea puțin curent. Ce putea să facă? Încotro să se îndrepte?

Dino Athos, avocatul pe care i-l recomandase Alexander, nu reușise să obțină eliberarea lui Gary. Erau la mijloc afaceri internaționale delicate. Spre oroarea lui Helen, avocatul îi sugerase să-l caute pe Alexander și să-l roage s-o ajute.

Își amintea aproape cuvânt cu cuvânt ce-i spusese avocatul: „Domnișoară Freeman, prietenul dumneavoastră, domnul Marianatos, îmi este client de foarte multă vreme și este unul dintre cei mai puternici oameni din țară. Dacă există cineva care poate obține eliberarea fratelui dumneavoastră, el este acela.”

Dar ea nu putea, nu voia să-l sune – nu încă.

Slăbită, ridică receptorul din nou și ceru o nouă convorbire, dându-i operatoarei numărul lui Bill Simpson.

Vocea lui era atât de liniștitoare pe cât se așteptase și ea să fie, până când, calm și rațional, acesta îi explică că nu are cum s-o ajute.

— Helen, trebuie să existe în Grecia cineva la care să poți apela. Gândește-te, o sfătuie el.

— Știu pe cineva, recunosc eu cu vocea pierdută, în timp ce teama începea s-o cuprindă.

Era deja târziu când reuși să găsească curajul de a suna la Alexander. Menajera, o grecoaică, răspunse la telefon, apoi auzi mult prea repede rezonanțele adânci ale vocii lui pe linia telefonică.

— Alo... O clipă, ea nu zise nimic, iar el repetă apelul, cu un început de nerăbdare. Alo...

— Alexander...

Încercă să înghită pentru a-și umezi gâtul dintr-o dată uscat.

— Helen, m-am tot gândit la tine – m-am întrebat cum au mers lucrurile astăzi. El ezită. Speram să mă suni.

O cuprinse panica la auzul notei de triumf pe care credea c-o auzise. Dar nu putea să facă altceva decât să reziste tentației de a trânti receptorul. Dar apoi, Gary? Cu degete nervoase strânse mai tare receptorul.

— L-ai văzut pe fratele tău? Întrebă el, ca și cum interesul lui ar fi fost de circumstanță. Numai că ea știa mai bine și încercă din nou să înghită convulsiv.

— Da, l-am văzut, răspunse.

— Și ce te-a sfătuit Dino Athos să faci?

Oare Alexander o trimisese intenționat la un avocat care s-o facă să apeleze din nou la el? La acest gând, teama îi fu risipită de un nou sentiment – o furie rece.

— Știi foarte bine ce m-a sfătuit să fac! răspunse ea.

— Ce anume?

— Să te sun.

Pentru câteva clipe nesfârșite, singurul sunet pe care îl

auzi era cel făcut de propria ei inimă.

Apoi, el răspunse sec:

— O spui de parcă ar fi o soartă mai rea decât moartea.

Să fie în puterea unui asemenea bărbat!

Deodată, fără să se mai poată reține, izbucni în lacrimi.

— Să... nu crezi că te-aș fi sunat dacă aș fi găsit vreo altă cale de a-l ajuta pe Gary, suspină ea, sfâșietor.

Vocea lui redevenise aspră când vorbi din nou.

— Să înțeleg că situația este disperată?

— Domnul Athos nu poate face nimic, răspunse ea, recăpătându-și oarecum autocontrolul. Acuzațiile împotriva lui sunt foarte grave. Autoritățile consideră că au un caz limpede și nu vor să asculte nimic, nici pe Gary, nici pe mine.

— Tot mai crezi că Gary e nevinovat?

— Știu că e nevinovat! Nici măcar nu auzise de bărbatul pe care ei îl acuză că a încercat să-l omoare, până astăzi!

— Așa... și tu ești gata să faci orice ca să-l salvezi pe fratele tău? întrebă Alexander neglijent, dar cu o notă amenințătoare în glas. Chiar și să apelezi la ajutorul meu – a doua oară?

Sângele îi zvâcnea în artere.

— Da.

— Unde ești?

Ea avu o scurtă ezitare.

— La hotelul *Grande Bretagne*. Îi spuse numărul camerei.

— Am să vin numaidecât.

Ea îi auzi vorbele – plăcut de joase și vibrante

— Și reacționează cu resemnarea neputincioasă a unui nevinovat, condamnat la ani grei de închisoare. El întrerupse convorbirea, dar ea abia dacă își dădu seama de asta.

Trebuia să facă o baie și să se îmbrace înainte să vină el. Amintindu-și lungul drum de la vilă până la hotel, își spuse că avea destul timp la dispoziție.

Gresia din baie era rece pentru picioarele ei fierbinți, când

se duse să umple cada cu apă. Rochia, de un albastru-palid, îi căzu la glezne, iar ea păși peste ea și intră în cadă. Absentă, turnă spumă de baie în apă.

El va veni curând, și totul va fi diferit de data asta.

Straniu, dar la un nivel conștient, părea oarecum amorțită. Hotărârea fusese luată. Nu avea altceva de făcut decât să-i plătească prețul, pentru binele fratelui ei.

O bătaie puternică în ușa băii o readuse la realitate, mai ales că ușa se deschise imediat după aceea.

Alexander Marianatos păși înăuntru. Neglijent, se sprijini de tocul ușii. Simți cum se încălzește sub privirea lui intensă, în ciuda aerului răcoros care pătrundea dinspre dormitor.

— Alexander!

Apariția lui atât de neașteptată în baie o uimi și o sperie. Încercă să dispară sub spuma de baie.

— Ce faci aici, înăuntru?

— Îți mai amintești... tu m-ai chemat.

Degetele lui începură să slăbească nodul cravatei de mătase; curând aceasta atârna desfăcută și el îi dădu drumul pe podea, peste rochia ei.

— Nu în baie, zise ea, încercând să pară calmă.

— Am bătut la ușa de la intrare pentru zece minute pline de bună cuviință.

Ea abia dacă îl asculta; în schimb, atenția îi era atrasă de mișcările leneșe ale degetelor lui desfăcând nasturii cămășii, încet, unul câte unul. Fiecare nasture deschis expunea privirii ei mai mult din pielea lui bronzată.

— Într-un târziu, i-am spus cameristei că sunt soțul tău și că eram îngrijorat. Ea mi-a deschis ușa.

— Mincinosule... Acuzația nu fu decât o biată șoaptă. Cum ai putut...

— Numai pe jumătate mincinos. Eram îngrijorat pentru tine văzând că nu-mi deschizi ușa. Trebuia să intru cumva... și să mă asigur că totul este în regulă.

Cămașa lui, acum descheiată complet, dezvăluia o parte a torsului lui puternic și bronzat, de culoarea lemnului de tek.

Helen privi repede în altă parte pentru a evita forța tulburătoare a prezenței lui atât de masculine. Se simțea rușinată de faptul că nu putea rămâne indiferentă văzându-l astfel. Aproape nu mai putea respira.

— Alexander... ce faci?

— Gata cu joaca, Helen. Mi-ai răspuns cu multă pasiune azi după-amiază, când încercai să mă convingi să te ajut. Care-i diferența acum?

Dintr-o singură mișcare, cămașa fu scoasă. Ea deveni teribil de conștientă de el ca bărbat, de virilitatea lui incredibilă.

— Nu-nu... te-te rog...

— Alexander! Nu! Nu face asta!

— N-ai niciun motiv să intri în panică, rosti el încet. Faci exact ce trebuie. Cu toate ezităările și negările tale, mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu.

Într-un fel, asta era adevărat; pe de altă parte, acceptase o relație cu el numai de dragul fratelui ei. Era normal ca el s-o dorească acum.

El îngenunche la marginea căzii și îi îndepărtă părul de pe față.

Gândindu-se că toate acestea erau greșite, indiferent cât de mult se doreau unul pe celălalt, Helen încercă să reziste mângâierii lui.

Mâna lui alunecă pe curbura gâtului și îi apropie fața încet de a lui, cu intenția de a-i da un sărut lung.

— Am să te fac fericită, Helen. Promit.

Apropierea lui, atingerea lui, cuvintele lui îi provocară o reacție care era tortură și extaz în același timp. Realiză deodată că l-ar putea iubi pe acest bărbat în alte circumstanțe, dacă el ar fi fost altfel. Dar acum aproape îl ura pentru că era atât de puternic și pentru că avea dezonoranta

intenție de a-și demonstra puterea.

— Alexander, cum crezi că am putea fi fericiți dacă începem astfel? zise ea, tremurând. Crezi că am să mai pot vreodată să te mai respect, sau să mă mai respect pe mine? Tu mă cumperi, nu cu bani, ci cu puterea ta de a mă ajuta.

O durere teribilă îi contractă gâtul.

Degetele lui, așezate pe gâtul ei, se crispară.

— Dacă eu cumpăr, atunci tu, micuța mea nobilă, tu vinzi, spuse el încet, dar cu o notă de duritate.

— Pentru că sunt disperată! Nu vezi diferența? Nu am altă cale. Tu poți face ca fratele meu să fie eliberat, numai dacă vrei. Te implor.

— Nu vreau să mă implori. Vreau să... Se aplecă mai aproape, cu privirea arzătoare ațintită pe chipul ei plin de spaimă.

— N... nu, Alexander. Te rog... Nu face asta. Relațiile între oameni n-ar trebui cumpărate și vândute. Poate că tu ai obiceiul să cumperi femeii... dar eu...

El mormăi o înjurătură groaznică și își luă mâna de pe gâtul ei.

— Legat de ceea ce crezi despre mine, să știi că niciodată n-am plătit o femeie pentru sex, rosti el furios.

— Atunci nu începe acum, îl rugă ea, și mai ales nu cu mine.

— De ce ai fi tu mai aparte? replică el cu cinism, ceea ce aduse din nou roșeața în obraji ei.

Era clar că o considera la fel cu celelalte femei pe care le cunoștea.

— Pentru că... Se întrerupse.

— Crezi că te-aș ajuta pentru nimic.

— De ce nu?

Ochii lui căpătară o strălucire ciudată.

— Pentru că nu sunt genul acela de bărbat, îți amintești? Tu știi totul despre mine, despre genul meu. Vocea lui avea

tonalități sălbatice. Iau tot ce vreau fără să-mi pese pe cine rănesc. Pentru prima oară, lui Helen îi veni în minte că fusese nedreaptă.

— N-ar fi trebuit niciodată să spun asta.

— De ce nu, dacă așa gândești? Regreți că le-ai spus numai pentru că vezi acum că nu mă poți învăța în jurul degetului, așa cum ai vrea?

— Nu. Dacă ar putea numai să găsească cuvintele potrivite ca să-l convingă! Îmi dau seama acum că n-aveam nicio bază pentru cele spuse. Am fost nedreaptă. Secretara ta mi-a spus astăzi după-amiază că ești întotdeauna gata să-ți ajuți prietenii. Iar tu m-ai ajutat foarte mult. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

El o asculta cu toată atenția; nu mai părea furios. Ea continuă, cu ceva mai mult curaj:

— Îmi pare rău, Alexander, pentru tot ce-am spus azi-noapte. Te rog... trebuie să mă crezi.

Ochii lui negri și îndrăzneți o scrutau cu atenție, iar ea se gândea cu teamă că spuma de baie, acum mult mai subțiată, mai lăsa prea puțin imaginației lui. Dacă îi plăcea sau nu ce vedea, nu lăsa să se înțeleagă. În schimb, oftă din greu, îi ridică rochia și i-o puse pe marginea căzii.

— Ieși și îmbracă-te, îi porunci el. Vom sta de vorbă.

Numai după ce el părăsi baia, cu cămașa și cravata în mână, ieși și ea, tremurând, din cadă. Încet, își încheie nasturii rochiei.

Când ieși din baie, el era complet îmbrăcat și stătea pe un scaun, lângă pat. Aruncă numai o privire scurtă către ea.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat astăzi, rosti el încet.

Ea se așeză pe pat și încercă să-și adune gândurile. Materialul aspru al rochiei îi freca pielea goală. Dacă ar fi putut să se îmbrace cum trebuie, s-ar fi simțit mai în largul ei.

— Ei bine, azi-dimineață Gary alerga spre poarta de

îmbarcare, începu ea. Întârziase pentru că ajutase o bătrână doamnă căreia i se stricase scaunul cu rotile.

— Da.

— Cumva, a ajuns într-un spațiu rezervat pentru V.I.P.-uri¹, și foarte strict păzit. Nu văzuse semnele de interdicție din cauza aglomerației și pentru că alerga. După aceea totul s-a desfășurat cu repeziciune. Imediat cum a intrat în acest spațiu rezervat, a fost imediat înconjurat de soldați înarmați, care îl ținutau cu baionetele în stomac.

— Înțeleg. Cred că n-a fost prea plăcut pentru un băiat de șaisprezece ani, spuse Alexander, înțelegător.

Fiind un ascultător atât de atent, ei nu-i mai fu chiar atât de greu să-i vorbească.

— Soldații l-au percheziționat și când au găsit la el un mic cuțit pe care și-l cumpăraseră de la bazarul de lângă Arcul de Triumf al lui Adrian și pe care uitase să-l bage în valiză au fost convinși că era vinovat. Cel pe care îl păzeau era o figură politică foarte controversată într-o țară instabilă politic, în lumea a treia. Au existat mai multe amenințări la adresa lui, una chiar ieri.

— În afara cuțitului, mai exista vreo dovadă împotriva fratelui tău? Întrebă Alexander.

— Nu chiar. Dar când el n-a putut să le arate pașaportul și biletul de avion, care erau la mine, nu l-au crezut. Și când le-am zis și eu în această după-amiază că spune adevărul, nu m-au crezut nici pe. Mine. S-ar părea că un american, care corespunde semnalmentelor lui Gary, a fost văzut ieri în compania unui grup de activiști politici. Își încheie discursul într-o notă disperată. Îl țin fără dovezi. Va trebui să apară la proces.

Alexander se încruntă, ca și cum ar fi revăzut mental tot

¹ Very Important Person, persoană foarte importantă, celebritate.

ce-i spusese ea.

— Nu înțelegi? Băiatul acela văzut împreună cu activiștii putea fi oricine! explodă Helen, într-un efort de a-i convinge.

— La fel de bine cum înțeleg și de ce consideră poliția că are dreptul să-l rețină pe fratele tău.

— Nu mă crezi?

— N-am spus asta.

— Ai să mă ajuți?

— Da, am să te ajut, spuse el încet, privind-o atât de pătrunzător încât ea se înroși, dându-și seama că pe sub rochie nu mai avea nimic. Pentru un preț.

Inima începu să-i bată îndărătul coastelor.

— Dar am crezut că ai spus... mai devreme... că nu cumperi femeii... își strânse rochia mai tare în jurul ei.

— Nu cumpăr femeii. Și nici nu am de gând să te forțez într-o relație fizică cu mine, în schimbul libertății fratelui tău. Vreau doar să stai aici în Atena la vila mea, cu mine.

— Cât timp?

— Până hotărâsc că poți să pleci..

Helen trase aer în piept. Și ea, care abia se gândise că fusese nedreaptă cu el! Fără îndoială că n-avea nici cea mai vagă intenție s-o lase să plece înainte s-o seducă! Oare cum putea, chiar și numai o parte a ei, să se topească așa în fața unui bărbat ca el?

— Și ce va crede lumea despre relația noastră? Că sunt amanta ta? întrebă ea.

— Nu-mi pasă ce crede lumea! Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, vom spune că te-am angajat ca secretară ca să mă ajuți când lucrez acasă.

— Și vor crede asta? Sunt pianistă de concert. Habar n-am să dactilografiez.

— Nu-mi pasă.

Bineînțeles că nu, pentru că exact asta dorea ca oamenii să creadă despre ea.

— Ai să mă ții acolo până am să-ți cedez, apoi ai să te plictisești de mine.

Chipul lui era dur ca granitul când scoase un oftat lung, de exasperare.

— Pentru o fată atât de inocentă, exprimi niște idei foarte obscene.

— Este adevărat!

Furios, el răspunse:

— Poate.

— Te urăsc, Alexander Marianatos! Te urăsc!

Ochii lui negri trecură peste chipul, ei cu o insolență dusă la extrem.

— Și obișnuiești să săruți toți bărbații pe care îi, urăști cu tot atâta... pasiune?

Ea simți cum îi ia foc sângele, în timp ce el continuă cu același calm enervant:

— Dar nu vorbim acum despre sentimentele tale pentru mine. Vrei sau nu ca fratele tău să fie scos de sub acuzație?

Ea ezită, luptând să-și reprime furia.

— Știi bine că da.

— Atunci îți sugerez să începi imediat să-ți împachetezi lucrurile, replică el, cu vocea plină de încântare.

Ea îl privi îndelung – cu ochii ei albaștri – înainte să-și dea seama de inutilitatea luptei împotriva lui.

Era în puterea lui, și el știa asta.

Lumina dimineții se strecura prin draperiile de mătase și scălda camerele pe care i le dăduse Alexander, cu grația lui obișnuită. Eleganța dormitorului, a camerei de zi și a băii, toate decorate în cele mai frumoase nuanțe de albastru și de galben, reflectau bogăția stăpânului. Dar, cu toată frumusețea ei, camera era o închisoare, se gândi Helen cu amărăciune, în timp ce așeza perna pe cuvertura din satin, întinsă peste pat.

Aruncă o ultimă privire în oglinda imensă, de la podea până

la tavan, își aranjă o șuviță de păr, care scăpase din legătura strânsă care-i ținea părul adunat la spate și se hotărî că putea coborî la micul dejun. Purta din nou fusta maron și bluza ei demodată, pentru că nu mai avea altceva în mica valiză de mână. Și, chiar dacă îmbrăcămintea modestă și părul strâns sever nu-i accentuau frumusețea, nici nu i-o diminuau.

Un mic zâmbet îi curbă colțul gurii când aruncă o privire către ceasul ei din aur. Era 9:30. Alexander trebuie să fi plecat deja către birou. Întârziase intenționat, ca să-l evite.

Imediat ce coborî scările spre salonul imens, Maria, menajera între două vârste a lui Alexander o salută cu căldură.

— Bună dimineața, *Kiria*. *Kirie* Marianatos vă așteaptă pe terasa de lângă piscină. Un braț durduliu flutură către glasvand.

— El... este...

Șocul veștii o împiedică să spună mai mult.

Păși pe terasă. Picioarele țepene o purtau către silueta amețitoare, atât de desăvârșit masculină, care stătea la o masă pentru doi. O briză ușoară mișcă fața de masă și răvăși ziarul pe care el îi citea. Culoarea ca de fum a costumului lui contrasta cu tenul lui bronzat.

La sunetul pașilor ei, își înălță ochii din ziar, cu zâmbetul pe buze.

— Bună dimineața, Helen, spuse el, ridicându-se politicos de pe scaun. Sper că întârzierea ta se datorează faptului că ai dormit bine... în prima ta noapte în casa mea.

Tonul lui ironic o făcu să se înroșească de furie, dar făcu un efort să nu-i răspundă.

El se răsuci și-i spuse repede ceva în grecește Mariei.

— L-am spus să ne aducă micul dejun, îi explică el, curtenitor.

Femeia dispăru și Helen se întreba oare ce gândea despre

ea. Alexander o pusese într-o postură foarte neplăcută. Furia împotriva lui crescuse.

— Am să fac astăzi un abonament la un ziar englezesc, începu el. Îmi amintesc că ai obiceiul să citești ziarul în timpul micului dejun.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, reuși ea să-i vorbească calm. Nu voi sta chiar atât de mult.

— De unde știi?

Silindu-se să-l privească în ochi, chiar și numai pentru o clipă, văzu hotărârea lui de neclintit.

— Eu, nu tu, eu voi hotărî asta, termină el întorcând pagina ziarului.

Maria servi masa, iar ei mâncară într-o tăcere apăsătoare. Cu fiecare înghițitură, Helen devenea tot mai furioasă datorită neputinței ei. Era în mâinile acestui bărbat care, așa cum începea să-l cunoască, era plin de cruzime.

— Ai făcut ceva ca să-l eliberezi pe fratele meu? Întrebă ea încet.

— Încă nu.

El mai întoarse o pagină. Aerul lui nepăsător în ceea ce-l privea pe fratele ei era mult mai supărător decât orice altceva. Dar era hotărâtă să nu abandoneze subiectul.

— De ce nu?

Întrebarea ei avusese o vagă nuanță acuzatoare.

El își ridică ochii din articolul pe care îl citea.

— Dacă ar fi fost chiar atât de ușor să-l eliberez, așa cum s-ar părea că tu crezi, atunci tu nu te-ai mai găsi aici, cu mine, nu-i așa? făcu o pauză, studiind-o cu privirea lui intensă. Tu însăși l-ai fi putut elibera. De fapt, nu-i nicio grabă...

Nu-i nicio grabă! Oare ar mai vorbi la fel dacă ar fi chiar el în închisoare? Indiferența lui demonstra toată cruzimea care zăcea în el.

— Te joci cu mine, spuse ea amărâtă.

— Credeam că citesc ziarul.

— Știi ce vreau să spun.

— De fapt, nu știu. Tocmai voiam să-ți spun că niciunul din cei pe care vreau să-i contactez nu este încă la birou. Și nu cred că îl pot ajuta prea mult pe fratele tău dacă dau buzna peste ei, acasă.

— Oh, nu m-am gândit la asta, rosti ea, stins.

— Nu, pentru că tu crezi că sunt atât de abominabil încât nu poți înțelege tot ce am făcut până acum n-a fost decât spre binele tău. Ești atât de nerăbdătoare să te ajut. Și totuși, tu ce ai făcut pentru mine până acum?

— Nu aștept de la tine decât să fii corect și să ai puțină bunătate pentru cineva care are probleme.

— La fel de corect și de bun cum ai fost și tu cu mine? întrebă el ironic.

— Este altceva.

— În ce fel?

— Știi la fel de bine ca și mine. Răsucești cuvintele în așa fel încât să se potrivească tot scopurilor tale.

Deodată, răbdarea lui ajunsese la sfârșit. Dintr-o singură mișcare se ridică și fu lângă ea. Aruncă ziarul pe masă. Chipul lui avea o expresie cruntă: gura i se îngustase până la grosimea firului de păr; ochii îi ardeau ca două flăcări întunecate.

— M-am plictisit de toate aceste acuzații și pretenții ale tale. M-am hotărât că a venit timpul să îți onorezi și tu partea ta de înțelegere, spuse el cu sălbăticie. Poți face ceva care să-mi facă plăcere.

— Locuiesc... cu tine.

— Nu-i de ajuns.

Ea își mușcă buza. Trebuia să se gândească că va ajunge la asta! mai ales că el nu era genul de bărbat care să se mulțumească cu câteva sărutări.

Ea îi simți excitarea din privire în timp ce el o măsura din

ochi. Dar, spre uimirea ei, spuse doar:

— Poți începe prin a-ți lăsa din nou părul liber și prin a renunța la hainele astea oribile. Dacă te mai văd vreodată cu ele, am să te dezbrac chiar eu.

Gândul acesta o făcu să tresară.

— Dar... nu mai am altceva de îmbrăcat. Toate hainele mele sunt în avion... De fapt, au ajuns deja în Statele Unite.

— Cu toate astea, dacă vei locui cu mine, te vei îmbrăca pe gustul meu.

— N-am bani pentru o garderobă pe gustul tău... și chiar dacă aş avea...

Își înghiți restul frazei, amintindu-și cât era de inutil să-l contrazică.

Dar el prinsese unda de împotrivire din vocea ei și asta îl înfurie.

— De ce ții morțiș să fii atât de dezagreabilă? Am ajuns în sfârșit la ce poți face tu pentru mine. Și poți să te îmbraci altfel să arăți și mai frumoasă.

Tonul lui autoritar o irită. „

— N-am s-o fac!

— S-ar părea că ai uitat că locuiești aici în ideea plății unei datorii, plata unui serviciu. Nu ți se cere nimic altceva decât să-mi faci o plăcere. Până acum, în dimineața asta, ai fost extrem de dezagreabilă. În mod intenționat m-ai făcut să aștept două ore. Vorbea încet, dar privirea lui cruntă îi spunea că știa adevăratul motiv al întârzierii ei. Pe viitor vei coborî pentru micul dejun nu mai târziu de șapte și un sfert, sau urc și te iau pe sus. Este timpul să înțelegi că eu conduc jocul, și nu tu. Dacă spun că vei purta o nouă garderobă, o vei purta.

Helen îi ascultă cuvintele cu o furie crescândă. Și când el termină, sări în picioare, cu ochii albaștri strălucind întunecat. În mod evident, avea intenția s-o trateze ca pe o femeie pe care o păstra pentru plăcerea lui proprie.

Comportamentul lui arogant și poruncitor era insuportabil.

— Eu... eu... Tremura de nervi. Nu am de ce să suport toate astea din partea ta. Și n-am să stau să le suport! Plec!

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o ironie cinică.

— Drum bun, replică el, indiferent.

Ea o luă la goană, cu tocurile ascuțite lovind pardoseala în ritmul nebunesc al unei inimi speriate, dar se opri brusc la numai câțiva pași de glasvandul înalt. Se întoarse să privească spre el.

El stătea nemișcat la masă, cu un zâmbet sardonice pe buze, și o privea. Aerul lui arogant o înfuria și mai tare. Își dădu seama că el prevăzuse că ea se va gândi mai bine înainte de a pleca pur și simplu. Și chiar în clipa în care îi puneă întrebarea, știa deja răspunsul.

— Și Gary? — Cunoști deja răspunsul la asta. Dacă pleci, te vei ocupa de una singură de eliberarea lui.

Încet, cu capul în pământ, se întoarse la masă și se prăbuși pe scaunul din fața lui.

— Văd că ești capabilă, cel puțin câteodată, să gândești rațional, spuse el rece. Am să-mi trimit șoferul după tine la ora unu și ne vom întâlni în cartierul caselor de modă din Atena.

— Vii și tu?

— Desigur. Dacă te las singură, ai fi în stare să alegi ceva la fel de groaznic ca și bluza și fusta pe care le porți acum, sau ca rochia cu care erai aseară. Nu am nici cea mai vagă intenție să-mi risipesc banii pe haine care să nu-ți sporească frumusețea.

— Banii tăi? Chipul îi păli de oroare. N-aș putea să te las să-mi cumperi tu haine.

Helen fu din nou conștientă de privirea cunoscătoare a lui Alexander, măsurând-o din cap până în picioare. Se sili să-i susțină privirea și fu cutremurată de hotărârea nemiloasă pe care o citi în ea.

— Bineînțeles că poți, replică el leneș, cu o suavă brutalitate în glas.. Amintește-ți că, într-un fel, îmi aparții. Ai face bine să te obișnuiești cu acest gând.

Încet, el se ridică exact în clipa în care ea sări în picioare, animată de o furie sălbatică. Și ar fi fugit de el dacă n-ar fi prins-o în îmbrățișarea lui de oțel, strângând-o la piept. Ea se zbătu și se răsuci, hotărâtă să se elibereze și să fugă spre camera ei, unde putea măcar să fie singură.

Se zbătu înnebunită, dar strânsoarea lui era puternică. Într-un târziu renunță și se lăsă, pasivă, în brațele lui. Multă vreme el o ținu așa, strâns, cu fața lipită de pieptul lui încât îi auzea inima bătând repede.

— Nu trebuie să ne purtăm așa unul cu celălalt, șopti el, coborându-și buzele către curbura gâtului ei.

Atingerea gurii lui fierbinți îi stârni un răspuns nedorit. Furia i se risipi; tremura în brațele lui. Buzele îi urcară de-a lungul gâtului și o sărutară îndărătul urechii, stârnind noi senzații în ea.

Arta lui de seducător o lăsă cu genunchii moi, tremurând de dorință. Numai cu un efort extrem

Reuși să se elibereze din îmbrățișarea lui.

Mai bine furie decât această dorință nebună de a i se dărui și a deveni doar o altă femeie a lui!

Cu picioarele tremurând, fugi de pe terasă în intimitatea și în siguranța iluzorie a propriei camere. Se aruncă pe pat.

El spusese că îi aparținea și avea dreptate. Dar nu era el cel care o ținea prizonieră, ci propria ei dorință stârnită de prezența lui. Iar acum, când era expusă zilnic prezenței lui virile, cât timp va mai trece până când va fi a lui, în toate sensurile acestui cuvânt?

Capitolul 7

— Dar desigur că voi ține magazinul deschis pentru

dumneavoastră, *monsieur* Marianatos. Ce importanță mai are siesta, dacă vă pot fi de ajutor? gânguri frumoasa madame Moreau, urându-le bun venit lui Alexander și lui Helen în boutique-ul ei din Piața Kolonaki.

Cu eleganță, Alexander apucă mâna întinsă a femeii și-și apăsă buzele pe ea. Gestul lui sugera o mai veche intimitate între ei, iar Helen se simți oarecum amărâtă. Nu putea nici să ignore răspunsul frumoasei franțuzoaice la sărutul lui.

Madame Moreau îi conduse către o canapea luxoasă.

— M-am gândit mult după ce am vorbit azi-dimineață la telefon, monsieur, spuse ea. Ochii ei de culoarea mierii o măsurară rapid pe Helen. Iar acum, că am văzut-o pe... prietena dumneavoastră... ușoara ironie din vocea ei îi dădu lui Helen o durere în stomac... cred că am exact ce v-ar plăcea. Dacă vă așezați, modelele mele vor fi gata imediat să înceapă.

— Aș vrea ca prietena mea să expună ceea ce ai ales, Frangoise, porunci Alexander.

— *Naturellement*, îl aprobă madame Moreau.

O roșeață de furie îi coloră obrajii lui Helen în timp ce o urmă pe madame Moreau spre cabină.

Linele dintre piesele alese de madame Moreau erau extraordinare. Colecția se numea *Strălucire de harem*. Bluza era toată numai voaluri și înflorituri. Pantalonii de harem erau largi și moi și se terminau în niște manșete bătute în pietre prețioase, scoțând în evidență gleznele subțiri ale lui Helen.

Alexander respinse aceasta creație și alese altele în schimb mai simple, dar extrem de elegante. Ultima rochie expusă de Helen fu o rochie neagră de seară. Decolteul cobora îndrăzneț între sânii ei fermi; materialul fin al fustei era croit în așa fel încât să-i dezvăluie picioarele frumoase. Rochia era atât de îndrăzneță încât ea se simțea aproape goală.

El o privea și ochii lui negri alunecau peste tot trupul ei. Pentru o clipă nesfârșită ochii lor se întâlneau. Ea văzu admirația din privirea lui și știa că o găsește frumoasă. Un val de excitație o cuprinsese. Se întreba ce era cu acel aer familiar între Alexander și Frangoise. Cu durere în suflet, se întreba: Fuseseră amanți? Sau se cunoscuseră datorită obiceiului lui de a-și aduce aici amantele ca să le cumpere haine?

Când Helen se întoarse în salon îmbrăcată în vechile ei haine, Alexander îi spuse:

— Dar expunerea nu s-a terminat, draga mea.

— Madame Moreau mi-a spus că a fost ultima rochie, replică ea, glacial.

— Ultima rochie... da. Dar nu am ales nimic din... lenjeria intimă.

Ochii îi străluceau plini de impertinență.

Lenjerie intimă! Era prea mult!

Până acum, apărând în fața lui îmbrăcată și suportându-i privirile critice, fusese groaznic. Dar în niciun caz nu putea să apară în fața lui îmbrăcată în lenjerie transparentă.

El ținea în mână o cămașă de noapte din șifon alb, tivită cu satin argintiu. Vederea unui lucru atât de feminin în mâinile unui bărbat era stranie. La gândul că ar putea-o îmbrăca pentru el, răsuflarea i se opri în gât. Pulsul i se zbătea sălbatic.

— N-am să îmbrac așa ceva! țipă ea.

El ridică brațele și materialul căzu până la podea. Se vedea totul prin el! El îi aruncă un zâmbet cald, cunoscător.

— De ce nu? Ai arăta minunat în ea.

Vocea lui avea un ton intim care o tulbura.

— Nu... n-am s-o îmbrac, insistă ea cu încăpățănare, roșind violent.

El își lăsă capul pe spate și-i aruncă o privire amuzată. Ea văzu în ochii lui nota sarcastică față de îndrăzneala ei de a-l

înfrunța. Apoi el ridică din umeri leneș.

— Bine. Deși îmi pare rău, dar va trebui să te las să-ți vezi singură de drum.

Ea abia dacă mai putea să suporte furia pe care i-o provoca neputința ei în fața acestui bărbat, care avea atâta putere asupra ei.

Kara, tânăra și vesela cameristă, o ajută pe Helen să despacheteze noile haine.

— *Kiria*, chicoti fata cu o plăcere copilărească, trăgând afară rochiile una câte una din numeroasele cutii împrăștiate peste tot în dormitor. Fiecare este mai frumoasă decât cealaltă!

Tristețea lui Helen se adânci văzând bucuria cameristei. Se prăbuși pe pat. Nu se putea bucura de ceva care o lega și mai mult de Alexander. Într-un târziu îi spuse fetei să plece și-și petrecu restul zilei în cameră. Încercă fără succes să citească o revistă pe care și-o cumpăraseră din aeroport.

Ce va face? Era teribil de conștientă de timpul care trecea, privind ceasul de deasupra șemineului. Mult prea curând Alexander se va întoarce, iar ea nu născocise încă nicio soluție.

Trebuia să stea cu el, pentru Gary.

Acest gând îi răsuna în minte când se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, strigă ea, absentă, fără să se ridice de pe pat, crezând că e Kara.

— Bună seara, Helen.

Vocea atât de familiară o surprinse, făcându-i inima s-o ia razna. Ochii ei îi întâlneau pe cei ai lui Alexander.

Înalt și bine făcut, arăta nemaipomenit în costumul lui impecabil, de culoarea fumului. El îi zâmbi, iar privirea ei zăbovi o clipă pe buzele lui senzuale, înainte de a se forța să privească în altă parte.

Oh, oare de ce avea un asemenea efect devastator asupra simțurilor ei?

El ținea un pahar într-o mână.

— Văd că n-ai terminat de despachetat, spuse el sec, ridicând paharul la gură.

— Nu, n-am terminat.

Se străduise să-i răspundă răspicat, ca să-l descurajeze să mai continue.

El însă ignoră cu desăvârșire lipsa ei evidentă de entuziasm pentru conversație sau pentru prezența lui. Apropiindu-se de ea spuse:

— Ei bine, vei putea despacheta mai târziu. Kara te va ajuta. Diseară avem oaspeți la cină. Iar tu vei fi gazda, alături de mine.

— Gazda! Nici măcar nu-i cunosc pe invitați.

— Cu toate acestea, sunt sigur că nu mă vei refuza. Unul dintre invitați ocupă un post care este în măsură să-ți ajute fratele.

— Oh!

— Am invitat și doi sovietici, de asemenea, continuă Alexander. Stătea în picioare, aproape, mult prea aproape de pat.

— Ai reușit să obții eliberarea lui Gary?

— Încă nu... deși am încercat. Omul cu care trebuie să vorbesc este, deocamdată, plecat din țară..

O bănuială urâtă i se strecură în minte. Nu credea că acel om era plecat din țară. Alexander spunea asta numai ca s-o țină mai mult la dispoziția lui.

— Văd că nu ți-ai schimbat hainele, spuse el. O inflexiune subtilă a vocii lui îi atrase atenția.

— N-am avut motiv, reuși ea să răspundă calm.

— Îți amintești ce ți-am spus ce am să-ți fac dacă te mai îmbraci cu hainele astea.

De data asta, insinuarea era clară.

El se apropie și mai mult. Spusese că i le va scoate chiar el.

— Nu, n-ai s-o faci! N-ai să îndrăznești.

— Nu?

Cu o singură mișcare rapidă o prinse și o strânse la piept, înainte ca ea să apuce să se rostogolească pe cuvertura din satin și să se îndepărteze de el. El își puse paharul pe noptieră. Degetele lui mângâiau materialul fin al bluzei ei, urmărind marginea unei mâneci.

— Nu mă provoca.

El o prinse de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi. Privirea lui era atât de intensă încât ea simți cum i se pune un nod în gât. Reuși să respire cu greutate. Îl dorea atât de mult încât nu mai voia nimic altceva decât ca buzele lui să coboare peste ale ei. Voia să se abandoneze dorinței pe care o simțea și să-i aparțină în întregime.

Cu toate astea, știind ce fel de bărbat era, își dădea seama că ar fi făcut o greșală teribilă dăruindu-i-se. N-ar fi făcut decât să-i ofere ocazia s-o rănească cu și mai multă cruzime.

Reuși să-și desprindă privirea de pe chipul lui frumos și bronzat.

— Lasă-mă, șopti ea.

— Numai după ce îmi spui că ești de acord să-ți schimbi hainele și felul în care îți porți părul.

— Sunt obosită.

Degetele lui, strânse pe gulerul bluzei, erau o puternică aducere aminte a cât de ușor i-ar fi să-i sfâșie bluza și să-și împlinească astfel amenințarea.

— Eu n-am cheltuit o mică avere pe hainele tale ca să fiu nevoit să te privesc în continuare îmbrăcată în astea. Este foarte important pentru mine ca diseară să fii îmbrăcată superb, spuse el, cu o voce periculos de joasă.

Brusc, îi dădu drumul și se îndreptă către șifonier. După ce răvăși hainele cele noi timp de câteva minute bune, scoase o rochie de seară dintr-o tafta de un albastru-aprins.

— Vei îmbrăca asta, îi porunci el, chiar dacă te voi îmbrăca eu însumi în ea.:

Chiar era în stare de așa ceva! Se îndreptă către ea cu rochia în mâini și cu o sclipire de hotărâre în ochi.

— Bine! Bine, strigă ea înainte ca el s-o ajungă. Am s-o îmbrac!

— Știam că o vei face, o tachină el blând, dacă îți dau răgaz să te mai gândești. Și, să fiu sincer... Se întrerupse și îi aruncă o privire care o făcu să se înroșească de furie... Aproape că regret decizia ta.

Zâmbetul lui glumeț – o pată albă peste tenul lui bronzat o înfurie și mai mult.

Clocotea pe dinăuntru de neputință. Dar își reprimă furia și se mulțumi să-l privească într-o tăcere înghețată în timp ce pășea pe covorul gros, înainte să iasă din cameră.

Helen îl găsi pe Alexander în bibliotecă, răsfoind niște acte pe care și le adusese acasă cu el. Câteva clipe putu să-l privească fără ca el s-o știe.

Părul lui negru cădea într-un val strălucitor în lumina lămpii de birou. Amețitor de frumos în costumul lui de seară, părea preocupat. Mai apucă să se întrebe oare ce îl putea îngrijora atât de mult, apoi el își ridică ochii.

Privirea lui intensă trecu repede peste ea. Era îmbrăcată în rochia aceea strâmtă de tafta albastră, așa cum îi ceruse el. Dar cutele dintre sprâncenele lui se adânciră când privirea îi căzu pe părul ei, strâns tot în coadă, la spate. O sclipire întunecată și provocatoare i se aprinse în ochi în timp ce se ridică și se apropie de ea.

— Întotdeauna o mică rebelă, spuse el încet. Oare când vei învăța că este inutil să mi te împotrivești.

Nu i se împotrivi atunci când el își puse mâinile în părul ei și îi scoase clamele cu o ușurință expertă. O mare unduitoare și aurie i se revărsa peste umeri. El o privi cu atâta admirație în ochi încât ea nu se putu abține să nu suspine. Dar la prima ei încercare de a se îndepărta de el, mâinile lui mari și bronzate o prinseră de spatele lăsat gol de rochie. Atingerea

degetelor lui era ca de foc. Apoi el își apăsă buzele pe suvițele fine ale părului ei, chiar în clipa în care unul dintre servitori intră să anunțe sosirea oaspeților. Brusc, el îi dădu drumul.

În seara aceea, în timp ce stătea în capătul celălalt al mesei incredibil de lungi, în partea opusă lui Alexander, se gândea din nou la disperarea situației ei. În tot răstimpul cinei Alexander o ignorase, concentrându-se asupra celor doi oficiali din Uniunea Sovietică, așezați lângă el. Ceilalți oaspeți erau oameni de afaceri greci. Care anume era cel care ar fi putut-o ajuta în problema cu Gary, asta nu știa. Era singura femeie prezentă. Se întrebă din nou de ce insistase Alexander atât de mult ca ea să fie gazda.

Din când în când devenea conștientă de privirile întrebătoare pe care i le aruncau cei doi ruși. Oare ce gândeau despre ea. Alexander o prezentase drept secretara lui, numai că era îmbrăcată cu o rochie pe care o simplă secretară nu și-ar putea-o permite niciodată. Oare se întrebau care era adevărata ei relație cu Alexander? Sau presupuneau deja că era amanta lui? Observă comportamentul deferent al grecilor, ca și cum aceștia ar fi fost obișnuiți să servească cina cu amantele lui Alexander. Oare acesta era obiceiul lui, să-și pună femeile pe post de gazde?

Cina se termină, iar Alexander o ajută să se ridice și o conduse către salon, unde puteau discuta mult mai confortabil, și în tot acest răstimp rusul cel blond și gras îi privea insistent, cu o sclipire neplăcută în ochii lui albaștri, apoși. Era foarte clar ce gândea. Helen se înroși de rușine. Nu mai putea să îndure! Nici măcar un minut!

Își apăsă tâmpilele cu degetele tremurânde și, pretinzând că o doare capul, îl rugă pe Alexander s-o scuze. Deși n-ar fi vrut, el îi permise totuși să plece.

Îl lăsa pe Alexander râzând și discutând cu oaspeții lui,

fiecare cu câte un pahar în mână. Privindu-și ceasul, văzu că ar fi fost ora cea mai potrivită să-l sune pe Bill Simpson și să-i spună că reziliază contractul pentru postul de profesor pentru a rămâne în Grecia. Dacă îl suna chiar acum, îl putea prinde înainte ca el să plece către școală. Și, Alexander fiind ocupat, își putea asigura astfel o convorbire liniștită.

Numai că operatoarea avu dificultăți în realizarea legăturii, iar Helen fu nevoită să aștepte o oră. Își petrecu timpul în biblioteca lui Alexander, citind. Într-un târziu, reuși să obțină legătura.

După ce-i relată ultimele noutăți lui Bill, urmă o lungă tăcere. Apoi Bill spuse:

— Nu înțeleg. Dacă te aștepti ca Gary să fie eliberat foarte repede, de ce trebuie să mai rămâi?

Helen tremura ușor. Simțea o puternică nevoie să-i destăinuie problema ei, dar n-ar fi fost corect să-l încarce cu asta pe dragul și blândul Bill. Și ce ar fi putut să facă – de la o distanță atât de mare – împotriva unui om ca Alexander?

— Bill, nu pot să-ți explic.

— Este evident că n-ai primit scrisoarea mea despre turneul pe care ți l-am aranjat pentru toamna asta.

— Oh, nu! strigă ea, simțind o cruntă dezamăgire la gândul că va trebui să anuleze turneul. Te rog să-l anulezi, spuse ea într-un târziu, cu voce tare și egală.

— Dar, Helen, abia așteptam să te revăd.

Cu toată blândețea de care fu în stare, rosti și ea:

— Și eu abia așteptam să te revăd, Bill...

Imediat ce așeză receptorul în furcă, ușile bibliotecii se închiseră atât de violent încât ea tresări speriată.

— Alexander... credeam că ești cu oaspeții tăi.

— Evident. Ne-ai părăsit pe mine și pe oaspeții mei ca să te poți furișa aici și să vorbești cu Bill al tău!

— Nu-i adevărat! negă ea cu violență, furioasă că fusese nevoită să anuleze turneul.

El se apropie. În ciuda eleganței hainelor lui de seară, era foarte conștientă de el ca bărbat, mascul primitiv, periculos și puternic.

— N-aveai niciun drept să vii aici ca să mă spionezi! răbufni ea.

— Ce prost sunt, eu venisem să văd ce faci. M-am gândit că ți-e rău.

— *Oh...*

— Îl iubești? Întrebă Alexander, scurt.

Oare de ce se simțea în defensivă? Alexander era cel care o ținea aici, silind-o să-și anuleze un turneu pentru care se pregătise de atâta vreme.

— Dacă aş avea cât de puțină judecată, m-aş îndrăgosti de el sau de un altul ca el, replică ea, furioasă pe el. Bill este minunat și blând – nu așa ca tine – nici pe departe ca tine. Bill n-ar fi niciodată în stare să forțeze o femeie să...

Cuvintele îi fură curmate atunci când el o strânse în brațe.

— Am auzit destule despre Bill, rosti el. Și cred că știu cum să fac să ți-l scot din minte.

Helen se zbătu din răspuțeri să scape de amenințarea buzelor lui coborând către ale ei. Plină de cruzime, gura lui puse stăpânire pe a ei.

Pe măsură ce furia i se risipea, îi dispărea și lui furia. Strânsoarea brațelor lui slăbi; apăsarea buzelor lui scăzu în putere.

Când ea se desprinse din îmbrățișarea lui, el nu încercă s-o rețină.

— Nu, nu ai avut niciun drept să faci asta, spuse ea, tremurând.

— Numai tu ești de vină, pentru că mă vrăjești cu vorbele tale... și cu frumusețea ta.

Privirea lui îndrăzneță și insolentă coborî către locul unde sânii ei se dezvăluiau parțial de sub taftaua albastră.

Roșind, își îndreptă breteaua căzută a rochiei.

— Am să urc în camera mea acum, vreau să fiu singură, răspunse ea. Și, pentru informarea ta, am să-ți spun că am să încui ușa ca să-i țin la distanță pe cei nedoriți!,

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

Era deja la jumătatea drumului către ușă când fu oprită de râsul lui aspru.

— Tocmai tu, micuțo, tu – care cunoști atât de bine genul meu de bărbat – chiar crezi că, dacă aș fi cu adevărat hotărât să te am, m-aș opri într-o ușă încuiată?

Mai târziu – deși era doar un gest copilăresc – chiar încuie ușa. Dar, stând întinsă în pat, neputând să doarmă, se gândea ca ar fi vrut să-i fie tot atât de ușor să-l încuie în afara inimii ei pe cât îi era de ușor să-l încuie în afara camerei ei.

În dimineața următoare, deși Helen coborî înainte de șapte și un sfert, descoperi că Alexander se sculase și mai devreme și plecase deja către birou. Ar fi trebuit să se simtă bucuroasă că nu era nevoită să dea ochii cu el, dar în timp ce privea spre scaunul gol din fața ei, dincolo de masa aranjată numai pentru ea, încercă un sentiment acut de dezamăgire că nu-l mai prinsese înainte să plece și o ciudată durere la gândul că poate el o evitase în mod intenționat.

După micul dejun, ziua îi aparținea în întregime, fără Alexander, ore lungi și grele, care se cereau umplute cu ceva. O neliniște îi tulbura sufletul și ea își dădu seama cu uimire că începea să se obișnuiască cu viața în casa lui Alexander, ca și cum ar fi aparținut acestor locuri. Recunoscuse acest sentiment după nevoia de a exersa. Întotdeauna când locuia undeva mai multă vreme, petrecea cinci ore pe zi exersând la pian.

Nu mai atinsese un pian de o lună. Fusesse prea ocupată cu excursia și cu grija lui Gary. Acum, când se simțea relaxată, mai liniștită, simțea în mod natural nevoia de a munci.

În loc să se mire că într-adevăr începea să se simtă ca acasă în casa lui Alexander și să analizeze această schimbare

dinlăuntrul ei, îi spuse Mariei că ar vrea ca Georgios s-o ducă cu mașina până la un magazin de articole muzicale pe care îl văzuse pe lângă Piața Kolonaki.

Două ore mai târziu stătea în sala de muzică a lui Alexander, la pianul de concert. Începu cu câteva exerciții tehnice, înainte de a exersa repertoriul pe care-l tot repeta de un an de zile.

Atât de mult se cufundă în muzică încât ziua trecu repede. Degetele ei executau un crescendo impecabil din nocturna ei preferată a lui Chopin, când auzul unui sunet slab din spatele ei o făcu să se oprească.

— Nu te opri din cauza mea, surioară!

— Gary!

Numele lui fusese de fapt un țipăt plin de bucurie în timp ce se aruncă în brațele băiatului înalt și stângaci care-i zâmbea plin de afecțiune. După o îmbrățișare lungă, îi dădu capul pe spate și-l studie cu atenție.

— Ești bine? Ți-au făcut vreun rău?

— În afară de faptul că sunt hămesit, sunt bine, spuse el, zâmbind către ea.

Nimic altceva n-ar fi liniștit-o mai mult. Dacă apetitul lui incredibil era intact, atunci totul era în regulă.

— Alexander mi-a promis o friptură mare cu cartofi copti la cină, continuă Gary.

La auzirea numelui lui Alexander, ea se trase înapoi. Se simțea ciudat de nerăbdătoare să-l revadă.

— El... unde este... Alexander?

— A zis că va înota puțin, ca să ne lase singuri.

— Eu... trebuie să-i mulțumesc.

— De ce nu-ți pui pe tine costumul de baie în timp ce fac și eu un duș. Ne vedem la piscină în câteva minute, zise Gary.

Ea zbură către camera ei și se schimbă repede într-un costum de baie pe care Alexander îl cumpăraseră pentru ea. În timp ce cobora scările, gândul că-l va vedea pe Alexander îi

stârnea sentimente incredibil de puternice.

Toată ziua îi fusese dor de el, iar acum să descopere că obținuse eliberarea lui Gary... Era normal să se simtă recunoscătoare. Totuși, era doar recunoștința cea care îi făcea pulsul s-o ia razna la gândul că-l va vedea din nou, și care îi dădea acea senzație undeva, în dreptul stomacului?

Când ajunse la piscină, Alexander se ștergea cu prosopul. Părul negru îi era ud. Îi remarcă forța lichidă a fizicului lui puternic și felin, în timp ce el se așeza pe un șezlong. Trase aer repede în piept, tulburată de vederea trupului viril, frumos bronzat..

Ar fi vrut să-și ceară scuze pentru toate cuvintele dure pe care i le spusese și care îi făcuseră să nu se înțeleagă.

Apoi el o văzu și privirea lui rapidă trecu peste curbele ei grațioase, scoase în relief de costumul de baie, o făcu să se înroșească. Zăpăcită, uită ce voise să spună.

— Helen – căldura din vocea lui îi umplu trupul

— Mi-a plăcut cum ai cântat adineauri. A fost foarte frumos.

Cuvintele lui de laudă îi luminară chipul. Timidă, răspunse:

— Mulțumesc.

— Ai petrecut bine ziua? Întrebă el ca și cum chiar l-ar fi interesat.

— Da, minți ea.

Nu-i spuse că-i fusese dor de el și că îi părea rău că se certaseră. Nu părea să fie nevoie de asta.

Avu senzația teribil de ciudată că așa ar fi în fiecare zi dacă ar fi soțul ei. Cât de plăcut ar fi să-l revezi pe omul iubit după o zi petrecută separat.

Omul iubit! Oare se îndrăgostise... de Alexander? Era chiar atât de puternic atrasă de el?

Respinse repede ideea. Nu era posibil! Nu! îi era recunoscătoare și se simțea fizic atrasă de el, atât! Nu-și

putea putea îngădui prostia să se îndrăgostească de un bărbat ca el.

Chiar în acea clipă sosi și Gary. Se aruncă în piscină iar Alexander lăsând prosopul îl urmă. Cei doi începură să se hârjonească – stropindu-se și provocându-se. Iar Helen, privindu-i, realizează că o familiaritate naturală exista deja între cei doi. Se aruncă și ea în apă.

Fripturile fură servite pe terasă. În timpul cinei, Helen află că Alexander petrecuse aproape întreaga zi împreună cu Gary. După ce obținuse eliberarea lui, îl adusese la el la birou unde cei doi discutaseră mai mult de o oră despre ce anume îl interesează pe Gary. Și când Gary își exprimă entuziasmul față de ideea de a lucra în echipa tehnică a lui Alexander, acesta îl angajase imediat.

Gary tocmai termină a doua porție de friptură când Alexander îl lauda pentru repararea unui aparat de condiționare a aerului.

— Știi, Helen, cred că acest frate al tău este un geniu acolo unde este vorba de vreo mașinărie.

— Numai să fii atent să nu-l lași prea aproape de mașina ta, sau o vei găsi făcută bucățele, îl avertiză ea, simțindu-se inexplicabil de fericită.

— Tocmai mi-ai adus aminte, surioară. Georgias mi-a promis că mă iasă să arunc o privire la motorul Rolls-ului...

În timp ce dispărea în direcția mașinii, Helen îl avertiză râzând:

— Mai bine te-ai duce cu el, Alexander, dacă ții la mașina ta.

— Țin mai mult la compania ta.

Vocea ușor răgușită a lui Alexander era joasă și intimă..

O senzație de mâncărime îi coborî pe șira spinării.

— Eu... nu ți-am mulțumit încă pentru tot ce ai făcut astăzi, rosti ea cu timiditate.

— N-am avut chiar atât de mult succes pe cât aș fi vrut. N-

am putut obține renunțarea la acuzațiile împotriva lui, iar Gary nu are voie să părăsească Grecia.

— Și totuși... nu mai este în închisoare, murmură ea.

Un roi de stele se aprinse pe cerul de catifea purpurie al asfințitului. Când mâna lui se întinse peste masă ca s-o acopere pe a ei, ea nu se opuse. Toată îngrijorarea ei era uitată. Se simțea pe deplin fericită, doar să fie cu el.

— Pari ceva mai fericită astăzi, spuse el într-un târziu, ca și cum te-ai fi obișnuit cu noua ta viață, alături de mine.

Zâmbetul lui larg era dezarmant și în clipa aceea înțelese că fericirea ei era ceva foarte important pentru el. Se gândi în urmă, la acea seară. Rareori fusese atât de fericită. Își aminti de baia din piscină și de cina împreună. Ei trei – Gary, Alexander și ea – se distraseră atât de bine împreună. Ca și cum ar fi fost o adevărată familie. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase de când murise mama ei. În timp ce privea către bărbatul frumos din fața ei, știa că acesta va fi o comoară printre amintirile ei și că va prețui întotdeauna această seară.

Soarele care strălucea pe suprafața albăstruie a apei piscinei nu lumina mai tare decât strălucirea feței care privea într-acolo. Obrajii îi iradiau bucuria care-i umplea sufletul. Trecuseră deja două săptămâni de când Alexander obținuse eliberarea lui Gary.

Helen suspina plină de fericire. Aceasta era cu siguranță cea mai frumoasă dimineață din viața ei. Deasupra ei, ascunsă într-un pin, o păsărică își gângurea cântecul de iubire.

Își trecu degetul peste marginea ceștii de cafea, înainte ca Alexander și Gary să plece către birou, petrecuseră împreună o oră minunată la micul dejun. Ca prin vis, își puse degetele acolo unde Alexander o sărutase pe frunte, cu un sărut plin de afecțiune, promițându-i că va veni acasă la prânz, pentru a putea petrece mai mult timp împreună cu ea.

Ultimele două săptămâni schimbaseră totul! Interesul și bunătatea reale manifestate față de fratele ei o făcuseră să-l privească cu alți ochi. Alexander se ocupa zilnic de renunțarea la acuzațiile aduse fratelui ei.

Se înșelase asupra lui! Acest gând îi răsuna în minte. Fusesse atât de sigură că Alexander era la fel ca tatăl ei încât nici măcar o singură dată nu-l judecase strict după meritele proprii. Numai pentru că era atât de frumos și de atrăgător nu însemna că era și el la fel de crud și de nemilos ca și tatăl ei! Fusesse o copilărie din partea ei să-l acuze de așa ceva.

Se gândi în urmă, la relația lor. Îl judecase greșit încă de la început. Neîncrederea ei o făcuse să vadă orice ar fi făcut el ca fiind rezultatul unui calcul rece, având drept scop seducerea ei. Cu toate astea, petrecuse mult timp împreună cu el și trebuia să recunoască că el dovedise o reținere lăudabilă.

Dar dacă nu avea în minte doar o relație fizică cu ea, care erau gândurile lui? De ce voia s-o păstreze lângă el?

Această întrebare fără răspuns îi răsuna în inimă ca o muzică. Când îi ceruse prima oară să rămână în Grecia, îi spusese că voia să știe dacă atracția pe care o simțea pentru ea era bazată și pe altceva în afară de atracție fizică. Iar acum se întreba ea plină de fericire, era?

Un val de surescitare o lăsă fără răsuflare. Niciodată nu fusese mai nerăbdătoare. Simțea că nu mai poate aștepta până să-l vadă din nou pe Alexander.

Oh, ziua era mult prea frumoasă ca s-o petreacă în fața pianului! Își va lua o zi liberă! Va merge în piața de flori și va cumpăra chiar ea florile care știa că îi plăceau atât de mult lui Alexander. Va face casa și mai frumoasă, pentru el. Fără niciun motiv special, i se părea teribil de important să facă un lucru, oricât de mic, care să-i facă lui plăcere.

O oră mai târziu, cu brațele pline de flori la fel de strălucitoare ca și bucuria care-i umplea inima, se opri în ușa

de la intrare, uimită la culme de muntele de valize scumpe din piele, îngrămădite pe treptele din marmură.

Un tremur de teamă o cuprinse. Cine...? Întrebarea nu mai apucă să se formeze în mintea ei, căci răspunsul în persoană îi apărură în fața ei.

Natasha, îmbrăcată într-o rochie albă din mătase cu pene de struț, se strecura în salon cu grația lichidă a unei lebede negre. Văzând-o pe Helen, se încruntă.

— Cine ești tu? Și ce cauți aici? Întrebă rusoaica aspru.

— Dar, eu... eu sunt secretara lui Alex... a domnului Marianatos, reuși Helen să rostească. Vocea îi suna nenatural. Nu știam că așteaptă oaspeți.

— Nu te-am mai văzut până acum, spuse balerina. Trebuie să fii nou angajată în personalul de serviciu. Făcu o pauză. Draga mea, cred că ar trebui să-ți explic că eu nu sunt doar un oaspete pentru Alexis. Când sunt în Atena, locuiesc cu el!

Ochii ei străluciră ca flacăra rece a unui smarald, așa încât era imposibil să nu înțeleagă ce voia să spună.

Cuvintele Natashei avură efectul unei lovituri sub centură. Helen scăpă un suspin din gât și florile pe care le ținea în brațe se împrăștiară pe podea. Toată fericirea acelei dimineți fusese spulberată. Ar fi vrut să fugă de acolo, de această femeie ale cărei remarci îi dădeau dureri de inimă. Dar mândria o ținut pe loc și o făcu să-și compună un zâmbet politicos. În tăcere, se aplecă să adune florile.

Singurul semn al suferinței prin care trecea era o lacrimă care i se prelinse de pe obraz și căzu peste petalele primului trandafir pe care îl culese de jos.

Capitolul 8

— Dacă ești noua secretară a lui Alexis, atunci de ce ți-ai petrecut dimineața în piața de flori în loc să fii la biroul lui?

Exista o notă extrem de arogantă în vocea moale și

mătăsoasă a balerinei.

— Un spin o înțepă pe Helen în palmă iar ea tresări.

Înainte să apuce să răspundă apăru Maria. Dădu scurt din cap către Natasha, apoi i se adresă lui Helen.

— *Kiria, Kirie* Marianatos vine la prânz astăzi?

Cu o voce în care se simțea puternic autocontrolul, Helen răspunse:

— Da, va veni. Și am să te însoțesc la bucătărie imediat ca să te ajut cu meniul. Devenind brusc nerăbdătoare să scape de florile pe care le cumpăraseră cu atâta bucurie, Helen se ridică în picioare și i le înmână Mariei. Te rog să aranjezi astea, începu ea cu o indiferență prefăcută, înainte ca Alexander... se înroși, dându-și seama de inadvertența făcută; se corectă repede... domnul Marianatos să sosească.

Helen era foarte conștientă de privirea rece a Natashei. Când Maria plecă, balerina spuse cu o voce fals de dulce:

— Nu mai e nevoie să-mi răspunzi la întrebare. Maria mi-a răspuns. Este evident că ești una dintre... femeile lui.

Obrajii lui Helen se înroșiră de furie.

— Nu sunt!

— N-ai niciun motiv să negi adevărul... față de mine. Eu sunt o femeie de lume. Nu sunt câtuși de puțin șocată de relația ta cu el. De fapt, de ce nu i-am spus Mariei să ne aducă niște băuturi reci pe terasă iar noi să stăm la taclale?

Helen dădu drumul aerului din plămâni, șocată. Acuzația Natashei, urmată de acceptarea ei drept amantă a lui Alexander – chiar dacă ea nu era! — Toate acestea erau extrem de neplăcute.

Să stea la taclale era ultimul lucru de care avea chef acum, dar nu se putea gândi la nicio cale de a scăpa de Natasha.

O banchetă îmbrăcată în albastru-pal și câteva scaune în aceeași culoare erau adăpostite de umbrarul verandei din dreptul salonului cel mare. Șezând țeapăn între pernele ce acopereau bancheta, Helen privea către Natasha. Balerina

cea brunetă era la fel de frumoasă cum și-o amintea Helen. Gel mai mărunț gest al ei era plin de o grație nativă.

Helen își simți gâtul uscat strângându-se. Cum putuse să creadă – chiar și pentru o clipă – că Alexander se gândise serios la ea, atâta vreme când ar putea oricând să aibă o femeie atât de strălucitoare?

— Probabil ești surprinsă de faptul că te pot accepta atât de ușor, începu Natasha cu o voce mai moale. Numai că... dacă l-ai cunoaște pe Alexis... așa cum îl cunosc eu... Ți-ai da seama că pentru el asemenea relații sunt absolut normale.

Stomacul lui Helen se răsucii, dureros. Deci... Alexander... și Natasha... El era exact ca și tatăl ei! Plină de naivitate se lăsase prostită de bunătatea pe care i-o arătase lui Gary și de căldura cu care păruse s-o copleșească, sincer, pe ea. Simțea că va leșina, ca și cum fusese foarte grav rănită, în interiorul ei.

Vocea mieroasă continuă, grețos de dulce:

— N-aș vrea să te văd suferind, draga mea. Bucură-te de el, dar ai grijă să nu te îndrăgostești de el. S-ar putea să ți se pară că ține la tine acum, dar vei fi uimită de cât de repede va ajunge să te disprețuiască, odată ce se va plictisi de tine în pat.

Vederea chipului Natashei îi făcea greață.

— Nu-mi împart patul cu el, replică Helen.

— Ciudat. Am avut impresia că locuiești aici... cu el.

— Locuiesc aici... dar nu cu el în felul pe care îl insinuezi.

— Dar... cum se poate așa ceva? Alexis nu e genul de bărbat care să se amuze prea multă vreme ținându-se de mână cu o femeie pe care o dorește.

— Alexander și cu mine suntem prieteni.

— Prieteni de așternut.

Râsul ascuțit al Natashei tăie inima lui Helen ca o lamă ascuțită.

Cum putea femeia asta să creadă... dar, de fapt, de ce nu?

Natasha îl cunoștea foarte bine; evident că nu-și mai făcea iluzii copilărești despre ce fel de bărbat era. Durerea din sufletul lui Helen se transformă într-o furie plină de gelozie. Cuvintele ei politicoase fură accentuate cu răceală.

— În mod deliberat te prefaci că nu mă înțelegi.

— Eu? Mă prefac că nu te înțeleg? Vocea Natashei era plină de neîncredere. Rochia pe care o porți, ți-a ales-o chiar el de la madame Moreau, nu-i așa? Helen nu putu decât să încuviințeze, fără un cuvânt. Vezi că îl cunosc prea bine pe Alexis al meu și gusturile lui la îmbrăcăminte? Poți să fii sigură că îl cunosc și în alte privințe. El nu este genul de bărbat care să îmbrace o femeie după gusturile lui, s-o invite să stea la el, și să n-o ia în patul lui.

Ochii de smarald, ca de pisică, ai Natashei, remarcară suspinul tăcut al lui Helen cu o satisfacție rece.

— Nu există așa ceva între noi! Nu există! Fratele meu a avut niște probleme și Alexander...

— Bla-bla-bla. Natasha ridică mâinile într-un gest teatral. Poți să-ți păstrezi explicațiile pentru cineva care are răbdarea să te asculte. Este evident că este prima ta poveste de dragoste și ți se pare jenantă poziția ta. Ei bine, să nu mai vorbim despre asta. Nu vreau să te fac să te simți și mai prost decât acum. Tu și cu mine va trebui să ne înțelegem, pentru că dacă tu locuiești cu Alexis, ne vom vedea destul de des pe aici.

Deși cuvintele ei erau blânde, comportamentul nu era deloc curtenitor. Helen simți o undă de ostilitate pe sub masca abilă a balerinei.

Părea că nu mai aveau ce să-și spună și se lăsă o tăcere neplăcută. Helen privea în jos; stătea într-o imobilitate rigidă, pentru că nu voia să lase să se vadă cât de mult suferea. Tocmai avea de gând să se scuze și să plece către bucătărie când îl văzu pe Alexander apărând, mai devreme decât se așteptase, pășind pe verandă către ea.

Tâmpilele începură să-i zvâcnească. Cum îl mai putea privi în ochi, după toate cele spuse de Natasha?

El fluiera încetișor o melodie pe care o auziseră amândoi în mica tavernă. Chipul lui bronzat era plin de bucurie. Pentru o clipă inima lui Helen se deschise de bucurie văzându-l, dar un alt gând îi veni în minte. Natasha era cea pe care o dorea.

Brațele lui Alexander înțepeniră în jurul lui Helen când el o văzu pe Natasha – parcă pentru prima oară – așezată pe perne, într-un con de umbră.

— Natasha, ce cauți aici?

Helen nu simți niciun pic de căldură în vocea lui.

— Ai uitat că trebuia să vin? Întrebă Natasha dulce, privindu-l printre genele ei lungi și negre. Dragul meu, pentru un om de afaceri, ești teribil de distrat. Dar observ că ai o nouă distracție... Aruncă o privire către silueta țeapănă a lui Helen și brațele lui căzură din jurul ei. Tocmai am făcut cunoștință cu ultima ta... micuța... prietenă. Uitase deja numele lui Helen.

— Helen, o completă el pe un ton iritat. Vocea i se înăspri și mai mult. Natasha, ce cauți în Atena?

Mintea lui Helen lucra febril, încercând să găsească înțelesul acestei scene. El nu părea bucuros s-o vadă pe Natasha, dar asta era probabil pentru că se simțea vinovat că-l găsisese cu o altă femeie.

— Nu-ți amintești că te-ai oferit să-mi împrumuți vila ta din nou, ca să pot repeta *Pasărea de foc*, înainte de spectacolul pe care compania mea îl va susține în Atena, la Festivalul de muzică și dramă, în onoarea ta, propria pasăre de foc a Greciei? Ți-am acceptat invitația numai ca să-ți fac plăcere... și în semn de recunoștință pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Se ridică, cu rochia de mătase învolburându-se în jurul ei și, cu mișcări grațioase, îl înlănțui cu brațele. Buzele ei le

acoperiră pe ale lui atât de posesiv încât Helen nu se mai putu îndoi de sentimentele Natashei pentru el.

Blând, Alexander se desprinsese din îmbrățișare.

— Credeam c-am fost destul de clar când ți-am spus că nu mai vreau niciun fel de publicitate pe tema prieteniei noastre, zise el. Și mi-ai spus la Paris că n-ai fost invitată pentru festival.

— Dragul meu, era adevărat atunci, dar acum e acum. Am avut ceva dificultăți spuse ea evaziv, cu un gest fermecător din mână. Mai întâi, pentru că *Pasărea de foc* nu este o dramă clasică greacă. Totuși, obstacolele n-au fost de netrecut.

— Nu pentru tine, Natasha, murmură Alexander, cu o umbră de zâmbet pe buze, pentru prima oară.

Natasha continuă:

— Am închiriat camere deja pentru ceilalți artiști. Măine vor sosi și piesele de scenografie. Desigur, nu voi putea să le folosesc pe toate, din cauza arhitecturii scenei de la *Herodos Atticus*. Helen își aminti teatrul antic pe care îl văzuse în timpul excursiei ei și își imaginează dificultatea de a interpreta o piesă de balet acolo. Dragul meu, amintește-ți. Că mi-ai promis în timpul petrecerii mele că îmi pot aduce lucrurile aici și să repet în teatrul tău... dacă voi fi chemată pentru festival.

— Vag. Nu m-am gândit niciodată că ar fi cea mai mică posibilitate ca tu să fii invitată.

— Ei bine, am fost. Zâmbetul de triumf al Natashei era strălucitor. Luase drept bună invitația de a repeta la teatrul lui. După o scurtă pauză, mai adăugă: Petrecerea pe care ai dat-o pentru mine a fost minunată. Mi-ar plăcea să mai dai una... aici... curând... înainte de spectacol. Văzând că el o privește aspru, fără să spună nimic, Natasha întrebă: Alexis, nu s-ar putea?

— Am un program foarte încărcat acum, Natasha. Vocea

lui era plină de nerăbdare.

— Te rog, șopti ea, fluturându-și genele negre cu o timiditate artificială.

Alexander se răsuci către Helen. Când privirea lui întunecată căzu asupra ei, expresia chipului i se îmblânzi. Fiecare nerv din trupul lui Helen tremura în răspuns. Se simțise lăsată pe dinafară în timpul discuției lui cu Natasha, dar acum, când el o privea astfel... Mental, împinsese înapoi valul de fericire care amenința să-i alunge judecata, și îi întoarse o privire rece.

— Ei bine, începu el, presupun că va fi cea mai bună ocazie ca s-o prezint pe Helen prietenilor mei. Bine, Natasha, ai petrecerea.

Deși Alexander îi satisfăcuse cererea, Natasha nu era pe deplin mulțumită. Chipul ei frumos rămăsese îmbufnat.

— Chiar crezi că ar fi potrivit s-o prezinți pe Helen prietenilor tăi? Întrebă ea cu voce mătăsoasă.

Obrajii lui Helen se înroșiră de rușine. Nu făcuse nimic greșit! Dar toată lumea gândea că...

Silind-o să locuiască cu el, Alexander o pusese într-o postură foarte neplăcută. Nu mai putea suporta să audă mai mult. Discutau despre ea ca și cum n-ar fi fost acolo! Fără să se mai scuze, o luă la fugă orbește pe verandă. Îl ignoră pe Alexander când acesta o strigă din urmă. Odată afară din casă, se opri să-și recapete răsuflarea. Inima i se bătea dureros.

Le auzi vocile cu claritate, ajungând la ea prin ușile deschise ale salonului.

— Natasha, oare când ai să înveți să te porți?

— Vreau să spun, chiar crezi că are să se potrivească în... aglomerația noastră?

Vocea ei era plină de o falsă îngăduință.

— Bineînțeles că are să se potrivească! replică

Alexander, plin de o furie rece..

— Nu fi supărat, dragul meu. Mă gândeam la binele ei,
Helen înghiți în sec și își reținu lacrimile care amenințau
să izbucnească.

Prezența Natashei în casa lui Alexander, ca și cele spuse
de ea, o răniseră mai mult decât ar fi trebuit.

Acum știa cu siguranță că Alexander era chiar așa cum îl
judecase de la început: frivol, sofisticat și slab. Bunătatea lui
era nesinceră. Sentimentele lui pentru ea erau superficiale și
trecătoare. Și totuși... Dădu la o parte amintirea ultimelor
două săptămâni.

Trase adânc aer în piept, tremurând, ca să se liniștească.
Încet, porni spre camera ei.

Când ajunse în apartamentul ei, se încuie pe dinăuntru.
Inima îi bătea cu disperare iar lacrimile, nestăvilite, îi șiroiau
pe obraji.

Un sfert de oră mai târziu, o bătaie ușoară în ușă tulbură
liniștea odăii. Ignorând-o, își afundă mai tare capul în pernă.
Bătaia, acum mai puternică și mai ascuțită, se auzi din nou.

— Helen, nu te mai comporta ca un copil și deschide ușa.
Vreau să-ți vorbesc.

Era Alexander! Nu trebuia să afle niciodată motivul
lacrimilor ei! Va rămâne astfel măcar cu mândria intactă,
dacă nu cu inima.

— Pleacă! strigă ea, plină de disperare. Nu vreau să mai
vorbesc cu tine, niciodată!

— Vei vorbi cu mine, chiar acum!

La auzul vocii lui autoritare, spiritul ei rebel zvâcni în ea,
dar își dădu seama de inutilitatea împotrivirii. Știa că ar fi
fost în stare să spargă ușa.

— Bine...

Încet, se ridică de pe pat și își trase niște șuvițe de păr
peste chipul înlăcrimat.

Când deschise ușa, Alexander se năpusti înăuntru. Părul
negru îi era ciufulit și avea o expresie aspră. Dormitorul, atât

de feminin, contrasta puternic cu virilitatea lui, făcând-o și mai evidentă pentru Helen.

O măsură cu privirea lui pătrunzătoare.

— Dar... ai plâns, spuse el, cu o voce ciudat de blândă.

— Da, am plâns! răspunse ea agresiv, încercând să-și ascundă propria ei vulnerabilitate sub masca furiei. Presupun că ai venit ca să râzi de mine.

— Să râd de tine? Asta crezi? întrebă el, abia ținându-și firea.

Ea încuviință.

— Numai pentru informarea ta, am venit să-mi cer scuze pentru Natasha, mormăi el printre fălcile încleștate. Dar, ca de obicei, îmi arunci în spinare cele mai urâte motive.

Tot ce spusese Natasha îi reveni în minte cu forță sporită..

— Și am dreptate să fac așa, îl acuză ea.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Oh, ce rost are? De ce nu mă lași pur și simplu să plec? Lasă-mă să plec din Grecia.

— Ai uitat de Gary și de acuzațiile împotriva lui?

— Nu, n-am uitat, șopti ea, învinsă.

În ochii lui negri citea nedumerire; expresia lui era cea a unui om cu adevărat îngrijorat. De ce nu putea fi bărbatul care părea a fi? Simpla lui prezență era o tortură pentru ea.

— De ce nu pleci și să mă lași în pace? șopti ea.

— Am să plec, imediat ce lămurim treaba asta.

Se întinse s-o cuprindă și, deși fusese o atingere plină de blândețe, ea se trase într-o parte de parcă ar fi ars-o.

— Nu mă atinge!

— Bine, spuse el înțelegător. Dar vreau să știu ce am mai făcut de data asta. De ce ești atât de furioasă?

— Chiar sunt prima femeie care te vede exact așa cum ești? întrebă ea, încercând să-i distragă atenția.

— Ești în mod sigur prima care mi-a pus răbdarea la încercare până la ultimele ei limite. Vocea lui vibra de furie.

— Alexander Marianatos, egoismul tău nu poate suporta o femeie care nu leșină de fiecare dată când te uiți la ea, o femeie care te vede exact așa cum ești.

El trase adânc aer în piept; reuși să-și regăsească calmul.

— Și dacă motivele mele sunt chiar atât de reprobabile, cum rămâne cu propriile tale motive? îi întoarse el replica.

— Motivele mele?

— Da, ale tale, micuța mea. O umbră de zâmbet îi curbă buzele. Poate că ești atât de suspicioasă în ceea ce mă privește tocmai pentru că tu acționezi după niște motive ale tale proprii, îndoielnice.

— Eu... Este ridicol!

— Nu cred. El nu mai era nervos și în ochi îi sclipea o lumină de amuzament drăcesc. De ce ai venit la mine mai întâi, dacă nu să te folosești de mine?

— Știi bine de ce am venit! Voiam să-l ajuti pe fratele meu!

— Asta este propria ta interpretare! Eu aș putea s-o interpretez altfel. Voiai să te folosești de mine în interesul tău!

Ea trase aer în piept, plină de indignare.

— De ce spui așa ceva, când tocmai tu ai fost acela care s-a folosit de fratele meu ca să mă ții aici, pentru scopurile tale obscene?

— „Obscen”, ce cuvânt urât, răspunse el blând. Un zâmbet îi îndulci expresia aspră. Nu-mi place să-l folosești vorbind despre mine, atâta vreme cât ai fost tratată în casa mea ca un oaspete de onoare.

— Știi și tu la fel de bine ca și mine că nu sunt un oaspete obișnuit, continuă ea țeapănă, încercând să ignore farmecul zâmbetului lui.

— Iată-ne înapoi la vechea discuție, nu-i așa? O sprânceană neagră se ridică, întrebător. Ah, da... te țin aici ca să te seduc. Privirea lui îndrăzneță îi mângâie curbele grațioase, făcând-o să-i tremure genunchii. Nu pot să nu mă

întreb cum îți explici tu de ce n-am făcut-o încă.

Pe nesimțite, se apropie de ea. Blând, degetele lui apucară eșarfa galbenă pe care ea și-o pusese pe după gât și, încet, senzual, trase de ea.

Nodul larg se desfăcu și materialul fin, atingându-i umărul, îi făcu pulsul s-o ia razna. Tăcerea dintre ei părea încărcată de electricitate.

Neglijent, el aruncă eșarfa pe pat. Când își, aduse înapoi mâna ca să-i mângâie umărul dezgolit, senzația creată de atingerea lui era atât de plăcută încât nu făcu nimic ca să-l oprească. El împinse în jos breteaua îngustă a rochiei ei de plajă. Degetele lui urmară o cale amețitoare pe pielea ei, urmărind marginea de sus a rochiei. O privi adânc în ochi și spuse:

— Nu s-ar putea spune că ne-au lipsit ocaziile.

Vorbele lui rupseră vraja, aducând-o brutal înapoi în realitate.

— Ești un... cum poți fi atât de insolent? suspină ea.

— Nu insolent, ci sincer. Își retrase mâna. Colțul gurii îi trăda amuzamentul. Spuneam doar că am avut nenumărate ocazii... Și cum mie nu prea-mi stă în fire să amân lucrurile, nu te-aș fi sedus deja de mult timp, dacă asta era intenția mea? Ochii lui o sfredeleau, ironici. Deodată, ei i se puse un nod în gât. Chiar trebuie să-ți reamintesc că puteam s-o fac foarte ușor de prima dată? Și într-adevăr, aș putea s-o fac și acum.

Ochii lui se abătură o clipă către patul ei imens unde zăcea eșarfa ei, sugerându-i că i-ar fi la fel de ușor să-i scoată și restul hainelor.

Felul lui arogant de a-i reaminti prima lor întâlnire, precum și afirmația lui că ar putea s-o facă chiar acum îi aduse un val de sânge în obraji, ca și cum ar fi avut febră. Furioasă, își trase la loc breteaua rochiei și se îndepărtă de el.

— Îmi aduci aminte de noaptea aceea ca să... insinuezi...

Se întrerupse, tulburată.

— Numai ca să-ți dovedesc că spun adevărul, rosti el, ridicând din umeri. N-am avut niciodată intenția de a te seduce. Nu ți-a trecut prin cap că, în vremurile acestea cu o moralitate mai liberă, aş putea găsi oricâte femei care ar fi fericite să se mute la mine dacă asta aş vrea? Nu trebuie să te țin aici numai în acest scop.

Ciudat, dar cuvintele lui aveau un înțeles foarte clar. Helen se simți o proastă plină de naivitate.

— Alexander, te cred, spuse ea tremurând.

— Era și timpul, replică el.

— Dar... Alexander... mai este ceva... ce nu știu. De ce ai insistat atât să rămân în Grecia?

— Cred că deja știi răspunsul la asta.

Vocea lui redevenise caldă.

Inima ei începu să-i bubueie în piept. Putea fi...? Era? Întrebarea era atât de amețitoare încât refuză să se mai gândească.

El începu să-i vorbească, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Am vrut să te ajut. Este chiar atât de greu de crezut că am fost animat de aceleași motive ca și ale tale? Tu voiai să-ți ajuți fratele; eu am vrut să te ajut pe tine. Ești o tânără și frumoasă femeie, dar cu toate astea erai îngropată cu totul în muzică. Ai fi părăsit Grecia... și pe mine... și ai fi continuat să fugi de tine însăși. Munca nu este totul în viață, Helen. Nu voiam ca tu să pleci înainte să înveți cum să te bucuri de simplul fapt că ești în viață.

— Cât poți fi de... grec, spuse ea încet, sperând să nu lase să se observe dezamăgirea produsă de cuvintele lui. Crezuse că îi va spune – sperase că îi va spune – că o iubește.

— Nu mi-ai spus de ce plângeai, murmură el blând.

— Eu...

Întrebarea lui o luase total prin surprindere. Toate cele

spuse de Natasha îi reveniră în minte.

— Din cauza Natashei?

— Da... într-un fel.

— Nu mă așteptam să vină. Dacă știam că va veni, i-aș fi cerut să nu apară aici.

— Nu vrei ca ea să stea aici? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Nu. Nu acum. Privi în jos către ea și-i zâmbi, făcându-i inima să uite o bătaie. Natasha are un stil propriu de a lua lucrurile, totul. Știi, ea este o stea și este foarte răsfățată. Este o femeie greu de suportat.

Helen își dădu seama că el vorbea din experiență. Care era exact relația lui cu balerina? Și ce fel de relații avusese cu alte femei? Acestea erau întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească.

În seara aceea, Alexander o găsi pe Helen în grădină.

— Helen...

Vocea lui vibra prin tot trupul ei. Se întoarse repede, cu o sclipire de plăcere în ochi. Părul ei strălucea în lumina lunii; rochia argintie sclipea.

— Da... Alexander.

El i se alătură, extrem de elegant în hainele lui de seară.

— Natasha a cam sărit peste cal în seara asta, nu-i așa? Începu el. Sper că nu te-a supărat.

— Nu, minți Helen. Toată seara Natasha pusese stăpânire pe Alexander, povestind despre ei doi și vorbind grecește de câte ori avusese ocazia pentru a o exclude pe Helen. Balerina, îmbrăcată într-o rochie scurtă de șifon purpuriu, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca s-o facă pe Helen să se simtă prost.

— Natasha mi-a spus că te-ai oferit să cânți pentru ea aria Păsării de foc în timpul repetițiilor, până când propriul ei pianist își revine după gripă. Ea ți-a cerut asta?

Privirea penetrantă a lui Alexander o urmărea cu atenție.

— Nu. Eu m-am oferit.

O parte din tensiune dispăru de pe chipul lui.

— Ei bine, asta e o ușurare. Nu vreau să te preseze. O notă protectoare răzbătea din glasul lui. Pe un ton ceva mai puțin serios, el continuă: Dacă ar fi să te preseze cineva, numai eu voi fi acela, glumi el, zâmbindu-i.

Ea își dădu seama că se referea la discuția lor anterioară și simțul ei al umorului se trezi. Nu-și putu reține un început de zâmbet care îi curbă buzele.

— Nu-mi pot da seama care din doi este mai insistent, tu sau Natasha.

— Cu siguranță Natasha! exclamă el, zâmbindu-i larg. Dar am vorbit destul despre ea! Am venit aici ca să te văd pe tine.

Helen se simți deodată bucuroasă că era întineric, căci îi ascundea chipul. Altfel, sentimentele ei, scoase la suprafață de vorbele lui, ar fi fost prea ușor dezvăluite.

Mâna lui se strânse peste a ei și o conduse încă și mai departe prin grădină.

Helen suspină. Și, dacă Natasha n-ar fi venit, ar fi fost cu adevărat un suspin de, fericire. Dar Natasha venise și îi era imposibil să uite tot ce-i spusese. Nu putea uita nici cât de prost se simțise în timpul cinei și după aceea, în timp ce Natasha atrăsese întreaga atenție a lui Alexander.

Helen îi observase îndeaproape: amândoi erau puternici și plini de viață; doi oameni cu voință de neclintit, două personalități internaționale. Erau la fel. Își aparțineau unul celuilalt.

Helen încercă să înghită nodul dureros din gât. Desigur că Alexander o căutase în grădină pentru că îi părea rău pentru ea.

Își trase mâna dintre degetele lui.

— Ai venit aici cu vreun motiv anume? întrebă ea, silindu-se să pară nonșalantă.

— Ah, da, glumi el. Ea îi simți privirea pătrunzătoare,

amuzată. Tu ești fata care crede că întotdeauna am un motiv foarte clar.

— Alexander, nu glumi cu mine.

— De ce nu? O meriți. Ochii lui negri străluciră. Să presupunem că ți-aș mărturisi că ai avut dreptate tot timpul. Un zâmbet îi flutura pe buze. Să presupunem că sunt un adevărat Lothario și te-am ademenit până în spatele grădinii ca să fac dragoste cu tine. Cum te-ai apăra?

Inima începu să-i bată agitat în piept. Fiecare nerv din trupul ei era perfect conștient de prezența tulburător de masculină a lui Alexander.

— Dar, aș... aș fugi înapoi către...

Precaută, începu să se îndepărteze de el.

— Oh, nu, n-ai fugi,

Brațele lui puternice îi înlănțuiră talia posesiv și îi aruncă o privire gravă.

— Alexander, nu te juca cu mine!

O țină lângă el fără efort.

— Nu mă joc cu tine, Helen. Chiar vreau să fac dragoste cu tine.

Chipul lui întunecat se aplecă peste al ei; gura lui se lipi de buzele ei. Helen ridică mâinile ca și cum ar fi vrut să-l împingă, dar îi înlănțui gâtul, apăsându-l mai tare de ea.

Se simți amețită de mângâierile lui și împotrivirea îi ceda sub pasiunea sărutărilor lui.

Pasiunea lui fierbinte îi aminti dorințe pe care încerca să și le suprima. Îi reveniră în minte toate acele nopți în care dormise singură și se gândi la toate nopțile viitoare în care va fi și mai singură pentru că îl dorea. Îl iubea. Accepta acest gând pentru că îi era imposibil să-l mai ignore.

Îl iubea! Și dacă și el ar fi iubit-o, i s-ar fi dăruit bucuroasă, dar știa că ar fi fost numai o nouă cucerire pentru el.

Vocea lui, murmurându-i ceva la ureche, deși de neînțeles, era plină de o dorință nestăvilită. Degetele lui îi mângâiau

părul care îi cădea peste umeri. Evident, era un expert în arta de a face dragoste.

Câte alte femei mai fuseseră înainte? Și cât de diferită era ea față de ele?

Blând, își puse palmele pe pieptul lui larg, iar el îi dădu drumul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntat.

— Nu, nu pot, șopti ea tremurat.

— Nici nu mă așteptam să poți. Nu aici, draga mea.

Cuvintele lui implicau totuși un alt loc.

— Vreau să merg înăuntru, zise ea.

— Imediat. Helen, ți-am spus de mai multe ori că n-ai de ce să te temi de mine. Nu am să te silesc niciodată să faci ceva ce tu nu vrei, niciodată. Dar, uneori, când te țin în brațe, aș vrea să te strâng și să te sărut... și...

— Știu... începea să se întrebe cât timp va mai fi în stare să nege faptul că amândoi erau nerăbdători să încerce. Alexander, cred că ar trebui să mergem...

— Bine.

Merseră împreună pe poteca grădinii către casă. Când ajunseră la marginea terasei, el spuse:

— Am venit după tine în grădină cu un scop.

— Oh...

— Voiam să te rog să-mi faci o favoare. Știu că vei fi ocupată cu repetițiile Natashei, dar ai putea să mă ajuți la organizarea petrecerii pe care o vrea ea? S-ar putea să fiu ceva mai ocupat în următoarele două săptămâni.

Așa deci venise după ea tot pentru Natasha. Se simțea zdrobită. Încet, rosti:

— Aș fi bucuroasă, Alexander. Dar Natasha... nu se va supăra?

— Mă îndoiesc. Este obișnuită să-i realizeze alții mărețele ei planuri.

Își continuară împreună drumul.

Cu inima grea, Helen își aminti cuvintele Natashei despre alte femei în viața lui. Oare dacă îl iubea însemna că trebuia să devină și ea la fel de sofisticată ca și Natasha și să accepte alte femei în viața lui? Nu-și putea închipui.

Capitolul 9

Îmbrăcată într-o rochie strâmtă de satin negru, Helen traversă plină de grație dormitorul către ferestrele imense care dădeau către grădină. Unii dintre invitați sosiseră deja și, văzându-i atât de strălucitori, se simți plină de teamă. Se întrebă dacă Natasha nu avusese cumva dreptate să spună că nu s-ar potrivi cu acest fel de oameni. Agitată, Helen își trecu degetele peste colierul de diamante pe care Alexander insistase să-l poarte în seara aceea. Apoi gândurile i se întoarseră la balerină.

Natasha! Era omniprezentă. Luase totul în stăpânire – Alexander, casa, Gary, chiar și pe ea. Când Helen nu cânta la pian pentru repetițiile ei, fusese ocupată până peste cap cu organizarea petrecerii. Trebuise să se ocupe de decoratori, de florari, de muzicieni, de servitori; iar Natasha mereu mai adăuga pe cineva pe lista invitațiilor... Helen era epuizată.

Alexander fusese mai mult plecat, dar cu toate astea, cumva, în ciuda numeroaselor intervenții ale Natashei când se găsea acasă, își găsisese timp să-i trezească interesul lui Gary pentru ingineria mecanică. Pentru prima oară, fratele ei începuse să vorbească de o facultate, plin de entuziasm.

Gândindu-se la cei doi, Helen zâmbi blând. Alexander, atât de sigur pe el; fratele ei, plin de admirație pentru bărbatul mai în vârstă. Dacă Hal i-ar fi acordat tot atâta înțelegere cât Alexander, multe dintre problemele băiatului ar fi fost evitate.

Aruncă o privire către ceasul ei de mână și își dădu seama că nu mai putea amâna clipa în care va trebui să coboare.

Alunecă ușor prin încăpere și ieși pe palierul scărilor care dădeau către salon. Vârful strălucitor al pantofului de seară se ivi de sub marginea rochiei când puse piciorul pe prima treaptă.

Râsul cristalin al Natashei, răsunând dinspre salon, o făcu să se oprească. Balerina, îmbrăcată într-o bluză cu paiete, căzând în falduri peste o fustă de culoarea smaraldului, stătea lângă Alexander. Primeau împreună invitații. Tocmai sosise o stea a filmului împreună cu anturajul ei, iar Natasha gângurea plină de entuziasm.

Deodată, Alexander, ca și cum ar fi fost nerăbdător, aruncă o privire în sus și o zări pe Helen. Privirea lui neagră alunecă peste tot trupul ei. Scuzându-se, porni către ea cu grația lui felină, urcând câte două trepte odată.

Râsul vesel al Natashei se opri, iar balerina, afișând un zâmbet forțat, aruncă o privire rece către Helen.

— Helen se înroși. Graba lui Alexander atrăsese atenția celor de față către prezența ei. Toată lumea o privea. Niciodată nu se simțise mai stânjenită!

Era din cauza rochiei! se gândi ea. De ce insistase Alexander atât de mult ca ea să poarte această rochie care mai mult dezgolea decât acoperea? Era mult prea sofisticată pentru ea. Decolteul adânc în V, materialul moale care se mula pe trupul ei grațios, lăsa mult prea puțin imaginației. Și de fiecare dată când făcea câte un pas, picioarele ei lungi și frumoase îi erau dezgolate de despicătura rochiei.

Alexander, splendid îmbrăcat în smochingul lui negru ca pana corbului, ajunsese lângă ea și îi zâmbea cu căldură. Ea îl privi plină de teamă. El îi iuă mâna tremurândă și și-o strecură peste braț.

— Nu pot să cobor, îi șopti ea. Toți aceia sunt oameni faimoși. Nu cred că îi interesează să mă cunoască.

— Prostii! încet, el o conduse în josul scărilor.

— Alexander, toată lumea se uită la mine! Din cauza

rochiei! îi șochează!

— Nu este rochia, ci frumusețea ta, micuța mea, care îi șochează. Ochii lui sclipeau, plini de mândrie.

— Complimentele n-au să te ducă nicăieri. Știu că e rochia! Mă simt aproape goală în ea!

— Te-am văzut și mai sumar îmbrăcată! o tachină el.

— Ce? Aș vrea să știu când! exclamă ea, atât de intrigată încât își uitase nervozitatea.

— Ei bine, acel bikini de culoarea levănțicii pe care îl porți câteodată când faci plajă pe balconul tău este destul de... fermecător.

— Alexander! Niciodată nu se gândise că ar fi i fost în stare să se uite peste balconul ei. Cum ai putut să mă spionezi?

— Cum ar putea un bărbat normal să reziste tentației?

El îi zâmbi cu căldură și dintr-o dată se pomeni împotrivindu-se tentației de a-i zâmbi și ea. Totuși, i-ar fi replicat ceva tăios care să-l pună la punct dacă n-ar fi ajuns la capătul scărilor, unde fură imediat înconjurați de invitații lui.

Toți erau nerăbdători s-o cunoască pe tânăra fermecătoare care stătea de brațul gazdei lor. O întâmpinară cu toții cu atâta căldură încât ea uită curând de nervozitatea de mai devreme. Și când un prinț norvegian interesat de muzica clasică îi solicită atenția, Alexander o lăsa să se întrețină cu invitații.

Timpul trecu și Alexander nu se întorsese. Helen îl văzuse ultima oară cu câte o femeie frumoasă de fiecare braț, conducându-le spre colecția lui de antichități. Și cât își amintea seara aceea când ea fusese cea condusă către acea colecție.

Își aminti insinuările Natashei că Alexander era un bărbat căruia îi plăceau femeile. Deodată, în ciuda faptului că era înconjurată de o mulțime de oameni, Helen se simți singură

și pierdută. În mod rațional știa că el trebuia să se poarte ca o gazdă și să dea atenție tuturor invitaților lui, fie bărbați, fie femei.

Totuși, lipsa lui de atenție o rănea și nu mai simțea nicio satisfacție pentru succesul evident al petrecerii. Orchestra cânta încet o muzică lentă. Prin fața ei treceau tăvi de argint pline numai cu bunătăți tentante: *champignos a la montebello, avocado, shrimp de jonghe, escargots bourguignonne*.

Atmosfera era plină de râsete și de veselie. Dar Helen se simțea ciudat de străină de ceilalți. Rătăcea singură prin încăperile aglomerate. Cu agilitatea unui rechin sigur de neputința victimei, Natasha se apropie de ea.

— Toată lumea se distrează de minune în seara asta, spuse ea, făcând o pauză care să-i accentueze cuvintele. În special... Alexis. Privi peste umărul lui Helen către holul prin care el dispăruse mai devreme. Îi plac atât de mult fetele tinere... Și ele îl plac pe el. Desigur... ai aflat deja, atâta vreme cât ai simțit chiar tu impactul... admirației lui.

Privirea ei verde și tăioasă o scrută pe Helen, urmărind efectul cuvintelor.

Când Helen păli vizibil, Natasha zâmbi strâmb și continuă:

— Dacă ești deșteaptă, îl vei accepta așa cum este. Distrează-te cu vreun alt bărbat în timp ce el flirtează.

Un bărbat o strigă pe Natasha și, râzând, aceasta plecă, fără îndoială, să-și urmeze propriul sfat.

Helen își ridică bărbia și își înghiți lacrimile care amenințau să izbucnească. Trebuia să plece! Departe de Alexander! Și de prietenii lui! Prețiozitatea lor era inumană! Era incapabilă să flirteze cu un alt bărbat pentru că bărbatul pe care îl iubea era acum cu o altă femeie. Era complet în plus aici.

Chiar când voia să plece, un bărbat care le privise pe ea și pe Natasha în timpul schimbului lor de replici, o prinse cu

blândețe de braț. Era în vârstă, distins și cu siguranță grec. Ochii lui luminoși erau plini de înțelegere.

— Domnișoară Freeman, sunteți sora lui Gary, dacă nu mă înșel? Întrebă el încet.

— Da.

— Eu sunt Megas, oficial responsabil de grava eroare în care a fost atras fratele dumneavoastră.

— Oh...

— Eram plecat din țară în perioada aceea, când fratele dumneavoastră a fost arestat, mărturisi Megas. Și unul dintre subalternii mei a dat dovadă de exces de zel. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Este în regulă... acum. Gary și cu mine am fost speriați de ce s-a întâmplat. Nimeni nu voia să ne creadă.

— Sunt convins că trebuie să fi fost cumplit pentru amândoi, dar ați avut noroc cu ajutorul lui Alexander. Când a venit la mine și mi-a spus că fratele dumneavoastră este nevinovat, am aranjat eliberarea lui imediată.

— Dar ce importanță a avut intervenția lui Alexander? se miră ea, întrebându-se dacă nu cumva îi datora lui Alexander o favoare cu implicații politice.

— Pentru că Alexander este un om cu un caracter impecabil. Niciodată nu mi-a cerut vreun serviciu. Este genul de om care nu ar încerca niciodată să elibereze un criminal, indiferent de ce legătură ar avea cu el. S-a aplecat asupra cazului fratelui dumneavoastră cu foarte mare atenție și m-a convins repede de nevinovăția lui.

— Îi sunt profund recunoscătoare lui Alexander pentru că l-a ajutat pe Gary, murmură ea.

— Într-adevăr, toată Grecia îi este recunoscătoare, continuă Megas. În ciuda averii lui fabuloase, niciodată nu-i uită pe cei mai nefericiți decât el. Este unul dintre cei mai darnici filantropi ai Greciei. Chiar ieri a donat o sumă imensă pentru construirea unui nou spital pentru arși.

— Într-adevăr?

Abia dacă reușea să digere această nouă informație despre el. Mai demult, îl acuzase că este nemilos.

Megas i-ar fi spus mai multe, dar. „una din menajere îi întrerupsese.

— *Kiria*, este un bărbat în bibliotecă care vrea să vă vadă.

— De ce nu l-ai adus aici?

— Nu face parte din invitați, *Kiria*. Insistă să vă vorbească între patru ochi.

Plină de grație, Helen se scuză și se îndreaptă

Repede către bibliotecă. Când deschise ușile, un chip cunoscut, străjuit de un ciuf de păr nisipiu, se ivi de după o carte, uimind-o.

— Bill...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Fără să vrea, mâna îi zbură către decolteu, încercând să ascundă colierul de diamante. Ar fi vrut o pelerină să se acopere... orice!

Ochii lui albaștri o măsurară, lărgindu-se pe măsură ce zăreau curba provocatoare a sânului în decolteul îndrăzneț, talia îngustă în materialul rochiei și picioarele dezgolite de despicătura rochiei..

Expresia lui blândă se transformă într-una de uluire. Rosti, cu o voce ciudată:

— Asta da rochie!

Ar fi vrut ca Bill, atât de dulce și de simplu, să n-o vadă așa! în timp ce traversa încăperea ca să-l întâmpine, roși atât de puternic încât era vizibil chiar și prin machiaj.

Spre uimirea ei, el profită de mâna ei întinsă pentru a o lua în brațe. O uimi încă și mai mult, ținând-o strâns în îmbrățișare, ca și cum ar fi fost mai mult decât simpli prieteni. Galant, el nu mai făcu nicio remarcă despre rochia ei.

— Helen, este minunat să te văd din nou.

— Și eu mă bucur că te văd, Bill, reuși ea să spună.

— Dacă știam că ajung în mijlocul unei petreceri, n-aș fi venit până dimineața. Nici măcar nu sunt îmbrăcat ca lumea.

Știi că ești întotdeauna binevenit în casa mea.

— Asta este noua ta casă? Întrebă el, cu o notă aspră în voce.

— Eu... locuiesc aici.

— Am venit cât de repede am putut, spuse el. Păreai foarte supărată la telefon, când mi-ai spus să-ți anulez turneul. Hal mi-a dat adresa ta.

— Oh, Bill, eram... supărată... atunci. Dar nu trebuia să vii, atâta drum. Alexander a avut grijă de tot. Gary a fost eliberat pe cauțiune. Cred că acuzațiile împotriva lui vor fi retrase curând. Sprâncenele ei delicate schițară o încruntătură. Oh, ar fi trebuit să-mi dau seama că te vei îngrijora. Oare de ce nu te-am sunat să-ți spun că totul este în regulă?

— Alexander, el este proprietarul acestei case? Întrebă Bill, studiind atent colierul de diamante de la gâtul ei.

— D... da.

Chipul serios al lui Bill exprima o dezaprobare tăcută. Ochii lui nu se dezlipeau de pe colier.

Încet, rosti:

— Helen, ăsta nu e stilul tău de viață. Ce ești tu pentru el o întreținută?

Tâmpilele începură să zvâcnească de furie.

— Nu! Bill! Trebuie să mă crezi!

El îi răspunse așa cum un adult vorbește unui copil.

— Bineînțeles că te cred. Dar nu vezi unde te-a adus faptul că locuiești cu el? Ei nu-i veni în minte niciun răspuns. Sunt bucuros că am refuzat să-ți anulez turneul. Vreau să-ți faci bagajele chiar acum. Am să-ți fac o rezervare la un avion pentru New York.

Fără să-l poată privi în ochi, se legăna de pe un picior pe altul.

— Oh, Bill, nu este chiar atât de simplu.

Erau atât de prinși în discuția lor încât nu remarcară sunetul slab dinspre ușă.

— Bineînțeles că este simplu, insistă el.

— Nu... nu pot veni.

— De ce nu? Te ține. Cumva acest bărbat în puterea lui?

Întrebarea lui răsună puternic în tăcerea din bibliotecă..

Ea ezită îndelung, apoi vocea rezonantă a lui Alexander vibrează înăuntrul ei, poruncitor, șocând-o:

— Răspunde-i la întrebare, Helen. Ea se răsuci pe călcâie și-l privi în ochi. Stătea rezemat neglijent de tocul ușii. Te țin cu forța aici?

Prezența lui o zăpăcise cu totul.

— Nu, recunosc eu într-un târziu.

— Și atunci de ce locuiești aici cu mine? Văzând că ea nu zice nimic, îi ceru aspru: Spune-i!

— Pentru că... așa... vreau eu.

Ochii măriți ai lui Bill aveau expresia unui om care tocmai primise o lovitură pe la spate.

— E adevărat? Întrebă el, gândindu-se la ce e mai rău.

— Ți-am spus adevărul, Bill. Eu... eu vreau să stau aici.

— Cât te-ai schimbat, Helen!

Privirea lui plină de reproș și aduse din nou roșeața în obraji.

Apoi ea se întoarse cu spatele la el – de rușine

— Și ar fi fugit din încăpere dacă Alexander nu ar fi stat în ușă. O prinse și, înlănțuind-o cu brațele lui puternice, o conduse înapoi în bibliotecă. Se simțea ciudat de bine știind că îl are aici pe Alexander s-o sprijine.

Pentru că ea era atât de supărată, Helen nu văzu ceea ce remarcă, în schimb, Alexander. Privirea acuzatoare a lui Bill dispăruse și, în loc, văzând-o pe Helen în îmbrățișarea posesivă a lui Alexander, apăruse un amestec de sentimente: amărăciune, iubire neîmpărtășită și gelozie.

— Nu mai este nevoie să te îngrijorezi de soarta lui Helen

de acum încolo, domnule Simpson, spuse Alexander cu o voce ciudat de blândă. Relația noastră a fost extrem de onorabilă; de fapt, săptămâna viitoare... ea și cu mine ne vom căsători.

Helen abia dacă mai fu conștientă de Bill, chipul lui chinuit de parcă ar fi primit o lovitură insuportabilă, feliicitările lui mormăite, plecarea lui.

— M-am așteptat pe jumătate să mă contrazici. Vocea joasă îi era răgușită de emoție.

— Ce rost ar fi avut? întrebă ea tremurând, de vreme ce știm amândoi că, pentru Gary, sunt în puterea ta...?

— Nu cred că acesta a fost motivul adevărat, spuse el, dând dovadă de o înțelegere alarmantă. Cred că faptul că locuiești cu mine în aceste condiții imposibile te-a afectat în același fel în care m-a afectat și pe mine, și că vrei să te măriți cu mine.

Ea fu zguduită până în adâncul sufletului de aroganța lui afirmație. Oare îi fusese chiar atât de ușor să-i citească gândurile? Oare văzuse că ea îl iubește?

— E absurd, declară cu o vehemență pe care n-o simțea. Înghiți în sec, conștientă de o tensiune ciudat de plăcută care îi pulsa în trup.

El privea în jos către ea, provocator, cu ochii sclipind. Încet, o cuprinse cu brațele. Apoi gura lui se apăsă peste a ei. Pentru câteva clipe pline de suferință, ea încercă să se opună sărutului lui. Numai că buzele lui îi mângâiau gura cu atâta hotărâre arzătoare, încât fără să vrea își depărtă ușor buzele așa încât limba lui să-și poată începe explorarea dulcei moliciuni a limbii ei. El avea un gust vag, plăcut, de coniac.

Ca întotdeauna când el o săruta – ținând-o strâns lipită de el – ea îl dorea nebunește. Numai că de data asta, focul pasiunii, dureros, făcând-o să se topească în brațele lui, era mai puternic ca niciodată.

El începuse să tremure încet și ea la fel. Degetele ei îi

descheiară febril cămașa, ca să-l poată mângâia pe pieptul puternic și cald. Îngropându-și gura în părul ei blond, o strivi în îmbrățișare, sălbatic, neputându-și reține un mârâit de plăcere. Încet, o făcu să se întindă pe canapea.

Degetele lui experte îi desfăcură fermoarul rochiei, care îi alunecă de pe umeri. O privi îndelung, admirându-i chipul îmbujorat, curbele blând rotunjite ale trupului, pielea albă strălucind în lumina bibliotecii. Mâinile lui îi atinseră ușor sâni, îi cuprinseseră. Își trecu vârfurile degetelor peste sfârcurile erecte înainte ca buzele lui să coboare pentru a gusta din dulceața lor. Și când le atinse cu buzele, un geamăt de plăcere scăpă dintre buzele ei.

Mâinile lui o mângâiară îndelung înainte s-o strângă din nou în brațe. Pieptul lui păros îi gădila plăcut sâni. Încet, el își schimbă poziția astfel încât să vină deasupra ei. Ea îi simțea coapsele puternice apăsând-o, și dorința crescândă care-i anima trupul. Un fior extatic o scutură, străbătându-i întregul trup.

Se părea acum că, oricât de strâns ar îmbrățișa-o el, nu era de ajuns. Degetele ei rățăceau pe gâtul lui, răsucind buclele de păr negru. Dorea să-i aparțină în întregime. Inima îi bătea undeva în gât. Îl iubea atât de mult.

— Alexander, să nu... mă lași niciodată, îl rugă ea. Și lacrimile îi străluceau printre gene, în timp ce-și apăsă buzele pe gâtul lui.

La auzul vocii ei, trupul lui se încordă, apoi se dădu înapoi. Vag, ea fu conștientă că el îi trage rochia ca s-o acopere, că el își închide cămașa. Respirația îi era neregulată încă; își dădu deoparte părul care-i căzuse pe frunte. Brusc, se ridică și se îndreptă repede către ușile bibliotecii, grăbindu-se să le încuie.

— Alexander, ce... ce s-a întâmplat? întrebă Helen ridicându-se pe jumătate, simțindu-se pierdută și zăpăcită.

— Lasă-mă un minut ca să-mi revin, răspunse el, răgușit.

Și pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te la loc.

Vorbele lui aspre îi aduseră sângele în obraji. Repede, i se supuse.

— Mă port ca un animal, exact ca bărbatul care m-ai acuzat de atâtea ori că aș fi, spuse el cu un sălbatic dispreț pentru sine. Îți dai seama că ușile bibliotecii erau descuiate? Oricine putea să între și să mă găsească avându-te ca un oarecare...

Ea se apropie de el. Tremurând, îi luă mâna într-a ei.

— N-a fost așa, Alexander, rosti ea încet. Te doream și eu la fel de mult cum mă doreai și tu. Și m-am înșelat în legătură cu ce fel de bărbat ești. N-ar fi trebuit niciodată să te acuz de acele lucruri.

Un zâmbet înflori încet pe buzele lui în timp ce o privea cu blândețe. În ochii lui negri strălucea din nou aceeași obișnuită îndrăzneală.

— Poate că – acum – ai să fii de acord cu mine că nu este chiar atât de absurdă căsătoria noastră.

— Da, Alexander, recunosc eu cu respirația tăiată. Sunt de acord. Nu este absurdă căsătoria noastră.

— Te măriți cu mine?

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, spuse ea încet, sperând ca nerăbdarea ei să nu fie chiar atât de evidentă.

— La fel gândesc și eu, spuse el cu o satisfacție arogantă.

O strânse în brațe și o sărută apăsător. Apoi, când trupul lui îi trădă dorința arzătoare de ea, îi dădu drumul repede.

Doar mai târziu își dădu seama că, deși el o ceruse în căsătorie și îi demonstrase atracția fizică pe care o simțea pentru ea, nici măcar odată nu-i vorbise despre iubire.

Capitolul 10

Helen trase adânc în piept aer proaspăt cu miros de mare, strângându-și în jurul trupului marginile transparente ale

capotului. Priveliștea care i se deschidea de la balconul ei era spectaculoasă. Strălucirea matinală a soarelui îndulcea marginile tăioase ale stâncilor care se ridicau la trei sute de metri deasupra Mării Egee. Putea vedea iahtul lui Alexander plutind pe o perfectă reflectare a lui în apa mării.

Sub balcon, în fața ușii văruiate a capelei bizantine, un câine cenușiu zăcea tolănit leneș și căska. Numeroase case albe se împrăștiu în zare, către malul mării.

Farmecul liniștit al insulei Marianatos o încântase pe Helen încă de când pășise pe puntea iahtului lui Alexander. Familia lui o întâmpinase cu multă căldură, ca și cum căsătoria neașteptată a fiului lor, chiar cu o străină, era un vis devenit realitate; Alexander însuși fusese încântător de atent. Și, în această dimineață, ziua nunții promitea să fie o zi minunată.

Ceremonia de nuntă, ținută solemn într-o capelă străveche pe marginea stâncilor, cu soarele filtrându-se prin ferestrele cu sticlă întunecată, fusese minunată. Gary venise pe insulă cu un elicopter de la Atena, pentru a putea fi cavaler de onoare surorii lui. Hal, bineînțeles, fusese mult prea ocupat ca să vină.

Festivitățile de după slujbă se prelungiră până târziu, în noapte. O mulțime de bărbați și de femei, cu costumele lor strălucitoare, dansau împreună. Alexander împreună cu tatăl său și cu un grup de bărbați se retrăseseră într-un colț al încăperii. Mult vin, multă muzică și multă veselie îi anima pe insulari, sărbătorind căsătoria stăpânului lor.

Foarte puține femei vorbeau engleza atât de bine cât să poată conversa cu Helen. Nu puteau decât să-i zâmbească și, în ciuda prieteniei pe care i-o arătau, Helen se simțea lăsată deoparte. Petrecerea continuă, dar ea nu putea să participe. Voia ca totul să se termine mai repede pentru ca ea și cu Alexander să poată fi singuri.

Auzi un hohot de râs și, privind printre cei care o

înconjurau ca s-o felicite, Helen îl văzu pe Alexander prins într-un cerc de dansatori, dansând pe muzică grecească populară. Lângă el se găsea o tânără și frumoasă fată.

Helen înghiți și se sili să zâmbească unei femei care se înclină în fața ei. Apoi, deodată, din spate, simți două brațe înconjurându-i protector talia.

— Andrea... murmură Helen, recunoscătoare. Cel puțin sora mai mică a lui Alexander vorbea engleza.

— Arăți obosită, Helen. Haide să ne retragem o vreme. Asta va dura toată noaptea. Este un obicei aici, pe insulă. Ochii întunecați ai Andreei străluceau, plini de înțelegere. Nu este niciodată ușor să te găsești printre străini... iar Alexander... nu-și poate ignora vechii prieteni, chiar dacă asta este ziua căsătoriei lui, conducând-o pe Helen afară, spre terasele care dădeau spre stânci.

O moară de vânt solitară se proiecta pe cerul violet. O vreme, cele două femei pășiră în tăcere.

— Alexander n-a fost niciodată mai fericit ca acum – și este atât de fericit – mulțumită ție, spuse Andrea într-un târziu. Noi, grecii, avem un cuvânt pentru ceea ce simte el, *kefi*, acea indiscriptibilă exuberantă a inimii. Zâmbi. El nu vine prea des acasă și sărbătorirea unui eveniment cu asemenea consecințe benefice, atât personale cât și pentru afaceri...

— Pentru afaceri? Întrebă Helen, nedumerită.

— Sunt singură că Alexander ți-a povestit despre problemele internaționale care afectează interesele navale ale familiei noastre, continuă Andrea.

— Nu, nu mi-a spus.

— Dar nouă ne-a spus că acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care voi doi v-ați hotărât atât de repede să vă căsătoriți. Am... am crezut că știi despre Natasha.

— Ce... ce-i cu Natasha?

Ochii întunecați ai Andreei îi trădară panica.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre ea, dar m-am gândit că, locuind împreună cu ea în Atena, ai aflat... totul.

— Știu, desigur, că ea și Alexander sunt buni prieteni, spuse Helen încet, cu inima strânsă. Dar ce legătură are asta cu căsătoria noastră?

— Ei bine, ea este cauza problemelor familiei noastre, rosti Andrea cu o pasiune nestăvilită.

Încă de când a părăsit Rusia, s-a ținut după Alexander peste tot, încercând să-l facă să țină la ea.

A venit chiar și aici o dată. Ziarele au scris multe povești, minciuni că ei doi ar trăi o poveste de dragoste. Dar oare îi păsa ce efect are asta asupra afacerilor lui?

Vocea lui Helen avea o notă de liniște și de moarte.

— Ce efect are asupra afacerilor lui, Andrea?

— Ei bine... din cauza publicității, sovieticii cred că el a ajutat-o pe Natasha să fugă din țară. Și acum amenință să închidă porturile pentru vasele lui, ceea ce înseamnă ca unele firme care închiriază navele lui nu își vor mai reînnoi contractele. Alte companii ezită să închirieze vasele lui.

— Oh!

Vântul care bătea dinspre mare era rece, amortindu-i simțurile, de parcă un strat de gheață i-ar fi acoperit pielea.

— Helen, aceasta este motivul pentru care eu și familia mea am fost atât de bucuroși când Alexander ne-a spus că aveți de gând să vă căsătoriți. Tatăl meu se roagă de el de luni de zile să-și găsească o soție decentă și să pună capăt zvonurilor.

Cele două femei își continuară plimbarea, iar Helen se sili să răspundă, chiar și mecanic, ori de câte ori era nevoie.

Deci... era o căsătorie de conveniență.. Alexander se folosea de ea ca acoperire pentru relația lui sordidă cu Natasha. Nu era de mirare că acum prefera compania prietenilor lui decât să stea cu ea.

Helen realizează deodată de ce voise Alexander ca ea să locuiască cu el și de ce insistase să fie gazda în seara când fuseseră invitați sovieticii la cină. Încercase să le lase impresia că era interesat de ea și nu de Natasha, dar numai în interesul afacerilor lui. Nu era de mirare că nu încercase niciodată s-o seducă. El niciodată... n-o dorise... cu adevărat, cel puțin nu mai mult decât putea dori oricare altă femeie.

Când Andrea sugerează să se întoarcă la petrecere, Helen spuse că ar vrea să urce în camera ei și să se îmborsăvaze puțin mai întâi. Odată ajunsă în dormitor, Helen se prăbuși pe un scaun.

Niciodată... n-o dorise... cu adevărat; cu toate acestea, pentru afacerile lui, se căsătorise cu ea. Inima i se zbătea. De ce se măritase cu el? Proasta! De ce? El era un nemernic! Chiar mai rău decât Hal! Dacă nu s-ar fi simțit atât de prinsă în cursă pe această insulă a lui... Dacă ea ar putea să fugă și să se elibereze din închisoarea lui și din această durere care o sfâșia în bucăți! Tot trupul îi tremura, dar lacrimile nu izbucniră. Într-un târziu, se dezbracă și se strecură în pat.

Muzica răsuna tare în noapte, iar ea își înfundă capul în pernă ca să n-o mai poată auzi, căci îi amintea de el. După o oră, văzând că el n-a venit s-o caute, se simți ciudat de dezamăgită, apoi furioasă pe sine pentru că îl așteptase, în ciuda tuturor gândurilor ei.

Încă nu adormise când ușile se deschiseră încet. Ea strânse pleoapele, atinse de o rază de lumină. Pulsul i-o luă la goană. Știind că el o privea, abia dacă mai îndrăzne să respire. Apoi ușa se închise și ea, crezând că el plecase, deschisese ochii.

Spre oroarea ei, Alexander, cu haina aruncată neglijent peste umăr, o privea, cu o blândă înțelegere în ochii lui negri. Ea își strânse pleoapele imediat.

— Chestia cu ușa n-ar fi păcălit nici măcar un copil, spuse el cu ironie blândă. Ți-am simțit lipsa la petrecere. Te simți

rău? Văzând că ea nu răspunde, el continuă: încep să cred că este vorba numai despre neliniștea din ziua nunții.

Îngenunche pe marginea patului și se aplecă asupra ei, întinzându-se s-o prindă de mână, dar ea îi respinse repede.

— Lasă-mă în pace, murmură ea amar, conștientă de slăbiciunea care o cuprinsese la apropierea lui.

— În seara asta ești soția mea, spuse el, ignorându-i cuvintele, de parcă ar fi fost numai o toană de copil.

Tremurând, îl privi cum își scoate cămașa și-o aruncă pe un scaun. Apoi se apropie din nou de ea, întunecat și puternic, și devastator de viril.

Oare nu se folosisse destul de ea? Trebuia să profite și fizic? Un suspin de neajutorare îi încleștă gâtul. Trebuia să găsească o cale să-l oprească.

— Alexander, căsătoria noastră a fost o greșeală, spuse ea cu un glas mic, tremurat. Nu vreau să fiu soția ta. Nu... te vreau.

Încercă să se elibereze dintre așternuturi și să se îndepărteze de el.

Ochii lui negri străluceau de o hotărâre furioasă în timp ce o prinse de talie și o lipi de el. Era fierbinte ca focul și căldura trupului lui părea să aibă un efect distrugător asupra ei.

— Nu? murmură el peste buzele ei înainte s-o sărute, înăbușindu-i răspunsul. Cercul strâns al brațelor lui o strivi de el într-o îmbrățișare sălbatică ce părea să facă din trupurile lor unul singur. Apoi el o făcu să se întindă pe pat și o urmă.

Dorința lui fierbinte îi alungă gândul să-l respingă, toate gândurile, locul lor fiind luat de conștiința atingerii lui, ca bărbat. Se simțea vie, pulsul i se zbătea nebunește. Și când îi răspunse la sărut și își arcui trupul lângă al lui, dorința lui crescuse și mai mult..

— Vrei să mă opresc... acum, Helen? întrebă el răgușit,

apăsându-și gura în valurile mătăsoase ale părului ei..

Ea trase aer în piept, urându-se, urându-l și pe el, pentru că îi era atât de ușor să-i stârnească această dureroasă și atotcuprinzătoare dorință pe care o simțea pentru el.

— Vrei? întrebă el, îndepărtându-se puțin de lângă ea.

Inima ei zvâcni dureros. Nu putea suporta ca el s-o părăsească. Un oftat de protest îi scăpă dintre buze. Măinile ei îi cuprinseseră gâtul și, răspunzându-i astfel la întrebare, îi apropie fața de a ei, îl sărută pe obraz, pe gât, pe gură.

Apoi se pierdură amândoi într-un vârtej de emoții – fiecare conștient de faptul că putea găsi plăcerea numai la celălalt.

După aceea rămaseră unul în brațele celuilalt, pe deplin satisfăcuți.

Ea îl făcuse fericit pe el și, încet, cu grijă, a doua oară, el își luă răgazul s-o mulțumească pe ea.

Îi vorbi în grecește, cuvinte de iubire, apoi o învăță să i le spună și ea. Și râse ușor sărutând-o pe gât, când ea le rosti, ca și cum s-ar fi amuzat de pronunția ei poticnită.

Sărutările lui deveniră mai intense, îmbrățișarea lui mai intimă. Se simțea ciudat, plină de senzații minunate și în timp ce el o conducea, irezistibil, către noi înălțimi de pasiune amețitoare. Și... mai târziu... adormiră adânc.

Mansarda era deja scăldată în lumină când Helen se trezi și împinse la o parte așternutul din satin până la marginea patului. Somnoroasă, se întinse către Alexander, dar numai pentru a acoperi un gol mare și rece acolo unde dormise el. Absența lui era puțin supărătoare.

Știa, desigur, încă din seara trecută când ajunseseră în Atena că luna lor de miere se terminase. Petrecuseră o minunată săptămână cu iahtul pe Marea Egee, făcând dragoste după-amieze întregi, uimiți cu fiecare nouă descoperire pe care o făceau despre ei, trezindu-se dimineața unul în brațele celuilalt și nenumărate alte delicii.

Și în timpul acelor zile și nopți idilice, toate îndoielile ei rămăseseră ascunse undeva, în adâncul minții ei.

Dar acum, în această dimineață, el plecase la birou fără măcar s-o sărute de rămas-bun. Oare erau chiar atât de importante afacerile lui? Amintindu-și cuvintele Andreei – din chiar ziua nunții – întrebarea îi rămase în minte ca un nor întunecat.

Se îmbracă repede și coborî la micul dejun. Natasha, îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni strimți, o aștepta. Deși arăta bine cu părul ei negru strâns în creștet, în lumina dimineții Helen realizează pentru prima oară că balerina era cu mult mai în vârstă decât crezuse.

— Am luat micul dejun cu Alexis, spuse Natasha triumfătoare, și numeroase riduri mici își făcură apariția în jurul ochilor ei când zâmbi. Trebuie să-ți spun că era chiar foarte grăbit să ajungă la birou.

Sorbi îndelung din cafea; pe deasupra porțelanului ceștii, ochii ei verzi aveau ceva felin.

— S-a strâns mult de lucru... cât a fost plecat. Cu degete tremurânde, Helen își turnă niște ceai.

— Chiar așa? întrebă Natasha cu malițiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Spun că dacă ar fi împărțit patul cu o femeie în loc de un copil ignorant, n-ar fi fost chiar atât de nerăbdător să plece atât de devreme. Alexis este un bărbat sofisticat. N-ai să reușești pentru mult timp.

Helen trase adânc aer în piept, țeapănă. Își dădu seama că propriile ei îndoieli asupra lui Alexander o făceau vulnerabilă la răutățile Natashei.

— N-am de gând să ascult așa ceva, replică Helen calmă, întorcându-se să plece.

— Încep să cred că într-adevăr spuneai adevărul înainte, când mi-ai spus că nu te-ai culcat cu Alexander. Dragul de el! Trebuie că a fost foarte frustrant pentru el. O experiență

unică. Totuși, sunt sigură că îți dai seama că singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu tine... sunt eu.

Vocea Natashei se auzea tot mai încet în timp ce Helen se îndepărtă, dar cuvintele balerinei i se întipăriseră în minte cu o claritate uluitoare.

Încă era zguduită o oră mai târziu, când sună Alexander.

— S-a întâmplat ceva, Helen?

— Alexander... se întrerupse. Îmi... îmi e dor de tine, recunosc eu încet, simțindu-se teribil de bucuroasă de îngrijorarea pe care i-o simțise în voce.

— Și mie, draga mea, dar mă tem că lucrurile vor merge ceva mai rău înainte să meargă mai bine. De asta te-am sunat. A intervenit ceva și trebuie să plec la Paris peste o oră.

— Ce? Te... te întorci... diseară?

— Mă tem că nu.:

— Oh!

— Te-aș lua cu mine, dar va fi o călătorie foarte scurtă, numai afaceri. N-am avea niciun pic de timp numai pentru noi doi dacă ai veni și tu.

— Bineînțeles.

Își înghiți nodul de dezamăgire care îi strângea gâtul.

— Am să te sun de la Paris, promise el, apoi închise telefonul.

Se simțea dezolată. Cuvintele Natashei căpătară înțelesuri noi, apăsătoare. *S-a căsătorit cu mine numai din cauza ei. S-a căsătorit cu mine numai din cauza ei.* Gândul i se rostogolea în minte mereu și mereu, până când ea își strânse tâmplele între palme. Nu trebuia, pur și simplu nu trebuia, să creadă așa ceva.

Trebuie să am încredere în el, își spuse ea plină de disperare. *Îl iubesc.* El nu este ca Hal. Dar Andrea spusese că se căsătorise din interes pentru afaceri, iar Alexander nu-i zisese nici măcar o singură dată că ar avea probleme cu afacerile. Oare n-o făcuse pentru a ascunde de ea motivul

pentru care se căsătorise cu ea? Nici măcar o dată nu-i spusese c-o iubește. Și această omisiune i se părea foarte semnificativă. Deodată, își aminti de mult prea frecventele călătorii de afaceri ale lui Hal, scuzele lui bâlbâite, neîncrederea mamei ei în el.

El nu este ca Hal! Nu este! A fost atât de bun cu Gary. Totuși... dureroasele. Ei îndoieli rămaseră.

După prânz o găsi pe Eloise, una dintre balerine, singură pe scena teatrului. Eloise era cea mai plăcută companie pentru Helen.

— Unde sunt cu toții? Întrebă Helen. Credeam că aveți o repetiție programată pentru după-amiaza asta.

Cuvintele ei răsunară în sala goală a teatrului, preluate de ecou.

— Natasha a anulat-o, uite așa! Eloise pocni din degete într-un gest teatral care imita gesturile pretențioase ale Natashei.

În ciuda unui sentiment de teamă care începea s-o cuprindă, Helen reuși să zâmbească. Aroganța Natashei era greu de suportat de toți ceilalți dansatori.

— De ce?

— Cred că a spus... da, sunt sigură de asta, că pleacă la Paris. Cred că e ceva de ultimă oră. Repetiția de mâine a rămas în program. Eloise își puse pantofii de balet într-o mică valijoară. Hei, te simți bine? Nu arăți prea grozav. Ești albă ca varul.

— Mă... mă simt bine, răspunse Helen tremurat.

Eloise își închise valiza.

— Bine, ne vedem mâine. Mă duc la plajă.

Făcu un semn din mână, iar Helen abia dacă băgă în seamă ușile închizându-se în urma lui Eloise. Își simțea genunchii moi, și se apucă de spătarul unui scaun ca să se sprijine.

Natasha... Paris... Alexander... Asta nu însemna că Natasha plecase la Paris ca să se întâlnească cu el.

Dar... cumva... știa că așa era.

Capitolul 11

Micul dejun de una singură, începea să devină ceva obișnuit pentru ea, se gândea Helen, stând singură pe terasă. Gary se întorsese pe insula Marianatos că s-o vadă pe Andrea. Helen deschise ziarul în engleză la care Alexander făcuse un abonament pentru ea, în timp ce Maria îi turnă o ceașcă de cafea fierbinte.

Rândurile negre erau neclare. Helen era incapabilă să se concentreze. Nu putuse să doarmă în noaptea aceea. Nu făcuse altceva decât să se gândească la Alexander și la Natasha. Oare erau... împreună?

Sorbea absentă din cafea și întorcea paginile, așteptând-o pe Maria să-i aducă micul dejun. Apoi, când ajunse la pagina mondenă, inima îi sări în gât. Lăsa să-i scape un geamăt strangulat. Ceașca fragilă din porțelan, pe care o ținea cu o mână, se făcu țandări, dar nici nu băgă de seamă lichidul fierbinte care-i stropise picioarele. Degetele celeilalte mâini se strânseseră sălbatic pe pagina de ziar, făcând-o ghemotoc.

Strânsă în brațele lui Alexander, Natasha zâmbea ironic din centrul paginii. Expresia lui Alexander era impenetrabilă. Cu ochii măriți, Helen privea în ochii lui din fotografie. De ce? Întrebau tăcut, buzele ei. Chiar și numai fotografia lui îi amețea simțurile, amintindu-și mult prea puternic de masculinitatea lui virilă, de puterea lui incredibilă. Își luă ochii de la fotografie și încercă să citească articolul, fiecare cuvânt străpungându-i inima ca un fier înroșit în foc. *Recent căsătorit, antreprenorul Alexander Marianatos cinând la Maxim's cu fosta iubită, faimoasa balerină Natasha Chernitzky...*

Neputând să citească mai departe pentru că rândurile începuseră să se încurce, Helen înghiți amarul pe care îl

simțea în gură.

Cu capul înălțat mândru, Helen se sili să se ridice în picioare care, neașteptat, reușiră s-o susțină. Se simțea ușor amețită. N-avea rost s-o aștepte pe Maria cu micul dejun. N-ar fi putut să mănânce nimic.,

Se îndreptă încet către bibliotecă, simțindu-și sufletul zdrobit într-un milion de bucăți. Formă numărul primei companii aeriene care-i veni la îndemână. După ce formă numărul greșit de trei ori,. Nimeri în sfârșit pe o linie de așteptare pentru cinci minute interminabile.

Nu mai erau locuri la nicio cursă directă către New York.

— Dar, domnișoară, veți avea o escală de douăsprezece ore la Londra dacă luați acest avion, o avertiză fata de la celălalt capăt al firului.

— Dar fă-mi o rezervare, astăzi, pentru orice avion care pleacă din Atena, spuse Helen rece. Nu-mi pasă.

Nimic nu mai conta, decât să plece înainte ca Alexander să se întoarcă.

Imaginea lui, bronzat după săptămâna petrecută pe Marea Egee, îi stăruia în minte, trimițându-i o durere în trup.

Nu voia să-l mai vadă vreodată, dar îi era dor de el. Desigur, își spuse ea, bărbatul pe care și-l dorea ea cu adevărat nu exista. Acea fotografie îi confirmase toate îndoielile și îi sfărâmasese toate speranțele pentru viitor. Inima ei nu era frântă; era zdrobită, ca o vază din cristal fărâmată irevocabil.

Nu avea de gând s-o sfârșească la fel ca și mama ei! Se lăsase deja să se îndrăgostească prosteste de un bărbat incapabil să iubească o singură femeie. Dar nu avea de gând să-și petreacă toată viața, lăsându-l s-o rănească mereu. Asta n-ar face decât să-i întărească greșeala de la început.

Încruntându-se, încercă să citească ce-și notase despre ora de plecare a avionului. De fapt, ce spusese exact fata aceea? în mintea ei se amestecau orele și numerele

zborurilor. Într-un târziu reuși să descifreze ceea ce scrisese. De obicei, scrisul îi era sigur și foarte vizibil.

Zborul era la ora șase seara, așa că mai avea câteva ore la dispoziție să-și facă bagajul.

În timp ce Helen își înghesuia lucrurile în valiză, Maria îi spuse prin interfon că era căutată la telefon.

Nu putea vorbi! Cu nimeni! Își simțea mintea tulbure. Trebuia să vorbească. Trebuia să păstreze o aparență normală până când va fi departe, în siguranță. Își dădu părul după urechi și oftă adânc, încercând să se calmeze. Apoi se întinse după receptor.

— Helen...

Vocea profundă a lui Alexander o străbătu cu o violență neașteptată, ca un trăsnet care-și lovește ținta. Suspină; apoi teama îi paraliză mușchii gâtului, nelăsând-o să respire. Tonul nesincer de cald al vocii lui era o adevărată tortură. Cumva reuși să expire, aproape strangulată.

— Am lucrat până noaptea târziu, spuse el, și aproape că am terminat tot ce aveam de făcut. Mai am o singură întâlnire de afaceri. Apoi voi veni acasă diseară, cu puțin înainte de ora opt. Părea foarte, foarte bucuros. Văzând că ea nu-i răspunde, Alexander întrebă: Helen, s-a întâmplat ceva?

— Nu... minți ea cu o ușurință pe care n-o simțea, iar el fu satisfăcut. Glacial, îl întrebă: Ai lucrat toată noaptea... fără să te întrerupi nici măcar pentru cină?

El avu o ușoară ezitare înainte să-i răspundă.

— Aș fi renunțat la cină dacă ar fi fost după mine. Dar Harold Cameron făcuse rezervări la *Maxim's*, așa că m-am dus cu el. De fapt, vinul l-a binedispus în așa fel pe Harold încât a fost de acord cu termenii propuși de mine mult mai repede decât mă așteptam. Acesta este unul dintre motivele pentru care voi putea ajunge acasă... la tine... în seara asta.

Aluzia lui o făcu să tremure, și acest răspuns al trupului ei o înfurie la culme, făcând-o aproape să trântască

receptorul.

Cum putea să mintă cu atâta ușurință? Experiența, își spuse ea.

Când el închise, se prăbuși pe podea. Telefonul lui o epuizase. Ca întotdeauna, părea să țină la ea, iar ea, prosteste, voia să-l creadă, chiar și minciuna despre cina cu Harold. Probabil că era ceva adevăr în toată această poveste. Dar fotografiile nu mint! În schimb, bărbații hotărâți să-și înșele soțiile, mințeau!

Dacă ar fi rămas, fiecare întâlnire a lor ar fi astfel: minciuni istețe din partea lui și propria ei dorință prostescă de a-l crede. N-ar putea rămâne fără să ajungă să se disprețuiască și pe ea, să-l disprețuiască și pe el.

Și totuși... fără el... întreaga ei viață viitoare i se așternea înaintea ei ca un peisaj deșertic, un gol dezolant.

Helen își coborî valizele în salon și avea de gând să-l caute pe Georgios când auzi acordurile *Păsării de foc* dinspre teatru. Era ora două, ora repetiției generale. Spectacolul pentru public urma să aibă loc în seara următoare.

Curioasă să știe dacă Natasha se întorsese, Helen se strecură neauzită pe un scaun din spatele sălii teatrului, lăsându-se cuprinsă de muzica plină de mister. Timpul păru să între într-un vârtej, ducând-o înapoi în Paris în acea seară când fusese la spectacol, iar după aceea... îl cunoscuse pe Alexander.

Scena, cufundată în întuneric, se luminează încet. Ivan, îmbrăcat ca un țăran rus, dansa într-o pădure magică. Deodată muzica își schimbă ritmul și o lumină jucăușă, galbenă, începu să-l urmărească. Speriat, fugi și se ascunse. Ritmul crescuse și mai mult și deodată apărură uimitoarele pasăre de foc zburând pe scenă în sărituri amețitoare.

Natasha dansa strălucitor, triumfător, cel puțin așa i se părea lui Helen. Scena era luminată de numeroase torțe. De la distanță, frumoasa balerină părea mult mai tânără decât

era.

Helen nu mai putea suporta. Înțelegea prea bine cauza exuberanței sălbatice a Natashei.

Hotărâtă să plece imediat către aeroport, Helen se strecură în vârful picioarelor afară din sala de teatru, închizând ușile.

Cele două valize o așteptau, dar poșeta îi lipsea. Cum de uitase s-o aducă? se dojeni singură. Un fior de teamă o străbătu, dar își spuse că reacționează exagerat pentru că era atât de supărată. Totuși, poșeta îi trebuia neapărat, pentru că în ea avea pașaportul și banii.

Disperată, nu mai voia decât să plece din această casă în care totul îi amintea de Alexander. Mintea ei bolnavă de teamă, exagera orice posibilă piedică în drumul ei. Dacă nu-și va putea găsi la timp poșeta?

Se sili să-și amintească unde o văzuse ultima dată. Îi veni în minte măsuța de lângă pat, unde lăsase un bilet pentru Alexander și pentru Gary. Bagă cheia în lăcașul liftului și, când ușile se deschiseră, intră înăuntru. Liftul scârțâi și avu o ezitare la jumătatea drumului, mărindu-i teama. Încet, ajunse sus.

Poșeta ei nu era pe măsuța de lângă pat! Nici nu reuși s-o găsească prin preajmă. Agitată, se învârti o jumătate de oră prin toată mansardă, căutându-și poșeta, teama crescându-i cu fiecare minut, într-un târziu o găsi căzută între pat și măsuță. Scoase un oftat de ușurare când își privi ceasul. Era ora trei. Aeroportul era numai la o oră de mers cu mașina de casă, așa că mai avea încă o mulțime de timp la dispoziție.

Dar când băgă din nou cheia în lăcașul liftului, nu se întâmplă nimic. Stomacul ei gol avu o zvâcnire dureroasă. Refuzând să accepte realitatea, scutură cheia în încuietoare. Nimic. Inima i-o luă razna. Liftul funcționase ireproșabil întotdeauna. Probabil că făcea ea ceva greșit. Oh, de ce nu se pricepea mai bine la mecanică, așa cum era Gary?

Scoase cheia, apoi încercă din nou, cu același rezultat. Cheia îi căzu pe podea, zăngănind. Apoi, liniște. Căută să audă muzica dinspre teatrul de dedesubt, spre groaza ei, nu auzi nimic.

Pasărea de foc. Foc... torțele... Minteă îi sărea de la un gând la altul. Versiunea de dans a Natashei era foarte frenetică și își aminti acel mic incendiu accidental de pe scena de la Paris. Oare se întâmplase și acum același lucru? Ardea casa? Gândul acesta era îngrozitor!

Valuri de fum izbucniră pe gurile aparatelor de condiționare a aerului și printre ușile liftului, confirmându-i cele mai rele gânduri. Mansarda era chiar deasupra scenei și nimeni nu știa că ea este aici!

Fumul se îngroșa repede. Tremurând, se îndreptă către balcon. Alexander spusese că este făcut din piatră. Nori deși de fum și scânteii urcau dinspre teatru. Își făcu drum de-a lungul balustradei până găsi scara atârnată pe marginea casei. Dar în timp ce privea în jos, valurile de căldură făceau imaginea extrem de neclară. Apucându-se de balustradă, încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea. Numai că vechea ei teamă de înălțime puse stăpânire pe ea. Dreptunghiul fluid al piscinei își pierdea forma și tremura. Imaginea i se întunecă, precum o hârtie pusă pe foc, de la margini către mijloc. Toată puterea o părăsi. Nu era în stare să coboare scara aceea.

Fumul negru se învoldura prin glasvandul pe care îl uitase deschis. Slab, auzi urlatul sirenelor și, încă și mai slab, o voce strigându-i numele.

Căldura, fumul, groaza o sufocau. Nu mai putea să respire. Piatra de sub picioare păru că începe să alunece și degetele ei crispate pe marginea balustradei slăbiră. Dar. – Culmea ironiei, singurul lucru care conta pentru ea în ultimul ei moment de conștiință fu acela că nu-l va mai vedea niciodată pe Alexander. Slăbită, îi murmură numele de mai

multe ori înainte să cadă în valul întunecat care o cuprindea.

— Alexander...

Helen se răsuci ca și cum numele lui îi producea durere. Nu va veni. Era departe, pierdut pentru totdeauna. Mai era și Natasha... Dar ea îi rosti numele, iarăși și iarăși.

— Sunt aici, micuțo.

Vocea lui leneșă, aproape neînțeleasă, o mângâie, iar ea se agăță de ea.

— Alexander...

— Da, draga mea. Ești în siguranță acum... cu, mine. Nu încerca să vorbești. Trebuie să te odihnești.

Simți căldura incredibilă a trupului lui în timp ce el se strecură lângă ea; sărutul lui pe frunte. Îi auzi inima bătând frenetic în pieptul lui puternic și se trase mai aproape de el, căutând protecție în brațele lui. Degetele ei urmăreau marginile fine ale unei bucăți din metal greu, pentru ca mai apoi să-și dea seama fără să-l vadă că era medalionul de la gâtul lui, pe care îl purta întotdeauna, pasărea de foc. Se agăță de el ca înecatul de paiul salvator.

El era aici! Era adevărat! Genele îi tresăriră și deschise ochii asupra chipului lui cu trăsături înăsprite. Avea o cicatrice purpurie, urâtă, deasupra uneia dintre sprâncene..

Stăteau amândoi întinși pe cuvertura din satin a patului din vechiul ei dormitor.

— Ce... ce s-a întâmplat? Întrebă ea nesigur. Mansarda și teatrul...

— Pot fi reconstruite, din piatră, de data asta, încheie el fraza, ca și cum problema n-ar fi avut nicio importanță. Restul casei era neatins.

Ea atinse urma umedă de deasupra sprâncenei lui, și văzându-l tresărind spuse tandru:

— Te-ai rănit?

— E numai o zgârietură. Privirea lui intensă era magnetică. Era cât pe ce să te pierd, draga mea. Îi simți

puterea brațelor, înlănțuite în jurul ei. Ai leșinat și a trebuit să te duc eu jos. Aproape că... am ajuns prea târziu. Se întrerupse brusc ca și cum, dacă s-ar fi întâmplat așa, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Mansarda fusese un adevărat infern, iar el urcase și o salvase, riscându-și propria viață.

— Puteai să mori! suspină ea, îngrozită.

— Crezi că aş mai fi putut să trăiesc, fără tine? Întrebă el cu pasiune în glas și în privire, dezvăluind profunzimea sentimentelor lui pentru ea.

— Dar Natasha... credeam că te-ai căsătorit cu mine în interesul afacerilor tale...

— Când ai de gând să încetezi să-mi mai atribui scopuri ascunse pentru tot ce fac? spuse el, cu asprime în voce, încercând totuși să-și păstreze răbdarea. M-am căsătorit cu tine pentru un singur motiv, pentru că te iubesc. Ești singura femeie pe care o doresc. Ce trebuie să fac ca să-ți dovedesc că nu sunt la fel ca tatăl tău? Eu nu mai am nicio idee.

— De unde știi despre Hal?

— Mi s-a părut evident când am văzut că n-a venit la nuntă. Și când l-am întrebat pe Gary despre el, mi-a povestit destule ca să încep să mă întreb dacă nu cumva ți-ai transferat lipsa de încredere în el asupra mea.

— Ești frumos și fermecător ca și el.

— Și pentru aceste crime mă condamni ca pe un criminal, glumi el. Ai prefera un bărbat urât și sadic?

— Bineînțeles că nu, șopti ea, știind că el era singurul bărbat pe care l-ar putea iubi vreodată. Dar... ce este cu Natasha? A fost la Paris... cu tine.

— A fost la Paris... dar nu cu mine.

— V-am văzut fotografia în ziar... împreună la *Maxim's*.

— Harold mi-a arătat și mie ziarul chiar după ce am vorbit cu tine azi-dimineață și mi-am dat seama că și tu l-ai văzut la micul dejun. De aceea am închiriat un avion și am venit mai

repede, ca să-ți explic. Mai erau încă patru oameni de afaceri la masă cu noi. Fotograful a omis intenționat să-i includă și pe ei. Îți pot da numele și numerele lor de telefon...

— Nu este nevoie, murmură ea fericită, pentru că citise adevărul în fiecare linie a chipului lui.

— Natasha a venit la masa noastră numai să sărbătorească faptul că obținuse rolul principal în noul balet. La vârsta ei, asemenea contracte nu se obțin prea ușor.

— Oh!

— Când ai să începi să ai încredere în tine însăși și să realizezi ce ființă minunată ești? Te iubesc. Cred că m-am îndrăgostit de tine în prima noapte când te-am văzut. Dar tu erai atât de pornită împotriva mea, atât de hotărâtă să părăsești Grecia. Dar când ai venit la mine în birou – pentru Gary – m-am hotărât că nu te pot lăsa să pleci. Te doream cu atâta disperare încât te-am silit să vii să locuiești aici, sperând că îți vei da seama că nu eram monstrul care mă acuzi tu că aș fi. Numai că lucrurile au mers rău o vreme. Chiar și după ce ne-am căsătorit, am știut că încă te mai îndoiești de mine.

— Dar niciodată... nu mi-ai spus până acum că mă iubești.

— M-ai fi crezut?

— Probabil că nu, recunosc eu.

— Aș vrea să știu cum să-ți dovedesc că te iubesc pe tine și numai pe tine, murmură el, emoționat.

Ea își trecu degetele prin părul lui aspru și răvășit și îl făcu să-și aplece capul până când îi atinse gura.

— Cred că ești suficient de inteligent să găsești tu o cale, spuse ea, arcuindu-și trupul peste al lui.

Buzele lui schițară un zâmbet.

— Ah... glumeață mică ce ești, gemu el, trăgând-o mai aproape.

— Nu... nu glumesc, răspunse ea răgușit, vrăjită de privirea lui intensă.

— Ai face bine să nu glumești, șopti el înainte s-o sărute, s-o mângâie, trimițând valuri de dorință prin arterele ei, ca și cum fiecare mângâiere a lui ar fi fost de foc.

El o făcu să se lase peste satinul cuverturii care acoperea patul, iar intensitatea pasiunii lui îi risipi îndoielile pentru totdeauna.

Sfârșit

ROMANE DE DRAGOȘTE, PE CARE NU LE VEȚI
UITA NICIODATA, SCRISE DE AUTORI
CUNOSCUȚI AI GENULUI.

Loveswept

PUTEA EA OARE SĂ ÎL REFUZE?

Helen Freeman ia o cameră la un hotel din Paris, dar descoperă că un străin atrăgător luase camera înaintea ei. Acest bărbat viril și hotărât, amenință să profite de situație. Dar Helen este precaută, mai ales când află că el este Alexander Marianatos, bogatul și sofisticatul armator grec.

Cînd îl întâlnește din nou, descoperă că este irezistibil atrasă de el. Dar ea știe că trebuie să se țină departe, pentru totdeauna, de un bărbat ale cărui aventuri amoroase sînt pe buzele tuturor și care pare să fie chiar în prezent legat de desăvîrșita balerină Natasha Chernitzky.

Lei 3900